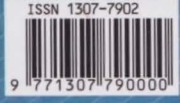

Kasr-ı Arifan

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

ÜSTADIMIZ HACI MAHMÛD EFENDİ *(Kuddise Sirruhû)* HAZRETLERİ'NİN SAPANCA ZİYARETLERİ.

EY EHLİ SÜNNET!
MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN BÂTIL GÖRÜŞLERİNE KARŞI
PEYGAMBERİNİZİN MÜDÂFİLERİ OLUN

Ahmet Mahmut Ünlü (Cübbeli Hoca)

- ⦿ REĞÂİP GECESİNİ İHYÂ ETMEK
- ⦿ VELÎ KİME DENİR?
- ⦿ ÜSLÛB-U BEYAN AYNIYLA İNSANDIR

Editörden

Birbirinden kıymetli ve faziletli, üç aylar dediğimiz; Receb, Şa'ban ve Ramazân-ı Şerif ayları iyice yaklaştı. Rabbim bu mübarek aylara ve içinde barındırdıkları mübarek gecelere ulaşıp ihyâ edebilmeyi cümlemize nasip eylesin. Haklarında âyetler nâzil olmuş, Hadîs-i Şerifler vârid olmuş bu üç ayların girişini fırsat bilelim ve bu fırsatı ganimet olarak kabul edelim.

İçinde bulunduğumuz Haziran ayının 24'üne rastlayan Çarşamba günü Receb-i Şerif ayına giriyoruz elhamdülillah. Receb Ayı'nın ilk Cuma gecesi de yani 25 Haziran Perşembeyi, 26 Haziran Cumaya bağlayan gece, **Reğaib Gecesi**dir.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyuruyor: **"Sakin ola ki Recebin ilk Cuma gecesinden gaflet etmeyiniz. Çünkü o geceyi melekler Reğaib diye tesmiye ederler."**

Reğaib ne demektir?

Atâ, ihsan, bahşış demektir. O gece, yüce hîbeler gecesidir. Allah'ın kullarına ihsânı ve rahmeti çok büyük olduğundan o geceye **Reğaib** dendi. Mevlâ Teâlâ o gece, Habîbinin hürmetine, mümin kullarına rahmetini lütfunu ve inâyetini yağdırırcasına bol bol ihsân edecek. Rabbim istifade edenlerden eylesin.

Reğaib gecesiyile alakalı olarak kitaplarda şöyle zikrolunur:

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) o gece ana rahmine intikal etmiş, yaratıldığı tertemiz nutfesi babası Abdullah'ın sulbünden, Vehb'in kerimesi Hz. Amine'nin sadefine o gece intikal etmiştir. Böylece babasının alnındaki nur, annesi Amine'nin alnına geçmiştir.

Rivâyet edilir ki; Allâh-u Teâlâ, Receb ayının ilk Cuma gecesi Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)i, annesi Amine'nin karnında halk etmeyi murad ettiği zaman, cennetin bekçisi Rıdvana "Firdevs kapılarını açmasını" emretti. Cibril-i Emin yüksek sesle:

- Ey Hamele-i Arş! Ey Sidre Ehli! Ey Cennet ve Sema Ehli! Hiç şüphesiz Hz. Allah beldelerin ziyası, Nebîlerin sonuncusu Ahmed, Muhammed, Tâhâ ve Yâsin (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) isimleri ile müsemma, müjdeleyici, korkutucu ve Emin olan Zâtı yaratmakla

va' dini yerine getirdi. O, Allah'ın izniyle şimdi ruhlar âleminden şahıslar fezâsına geldi. O inci, saadet ve felah ile Vehb'in kızı Amine'nin sadefine bırakıldı, diye nida etti.

Melekler bu müjdeyi duyunca Allah'a hamdü senâ ettiler. Bu haberi birbirlerine sevinç ve sürûr içinde müjdelediler. Sonra nur perdeleri kaldırıldı. Cenâb-ı Hak, Habîbinin gelmesi şerefine Melâike-i Kirâma özel olarak tecelli buyurdu ve melekler Zülcelâlin Tecellisi ile müşerref oldular.

Kâb-u'l-Ahbar der ki: O gece (Efendimizin ana rahmine intikal ettiği Reğaib gecesi) dünyadaki putlar tersine çevrilmiş olarak sabahladı. Kureyşliler o zaman şiddetli bir kıtlık ve büyük bir darlık içindeydiler. O gecedan sonra yeryüzü yeşerdi, ağaçlar meyveye durdu ve Mekke'ye her taraftan ticaret kafileleri gelmeye başladı. Annesinin Resûlüllah'a hamile kaldığı bu geceye **"Fetih ve bolluk yılı"** adı verildi.

Bizlerde Rabbimizden Regâip Gecesi hürmetine istiyoruz: "Ya Rabbi! O gün Kureyş beldelerini nasıl yeşertip darlıktan kurtardıysan, o mübarek gece hürmetine bizdeki darlıkları, sıkıntı ve krizleri de izâle eyle! İşsiz ve aşsız olan, aç ve açıkta kalan hiçbir kimse bırakma! Amin!..

Muhterem okurlarımız; işte önümüzde böylesine kıymetli geceler ve günler geliyor. Toparlanalım, gaflet uykusunda olanlarımız varsa silkinip kendimize gelelim. Ve Rabbimizin bu rahmetinden, ihsan ve ikrâmından mahrum olmayalım.

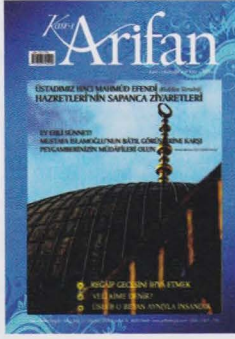
Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem), Receb ayı girince: **"Allahümme bârik lenâ fi Recebe ve Şa'ban ve belliğnâ Ramazan."** Allahım Receb ve Şaban ayını bize mübarek kıl ve bizi Ramazan ayına ulaştır" diye duâ ederdi. İnşallah bizler de bu duâyı dilimizden düşürmeyelim.

Şimdiden hepinizin Reğaib gecenizi tebrik eder, bizlere ve tüm İslâm Âlemine hayırlar getirmesini Rabbimden niyâz ederim.

M. Özsimsekler

mustafaozsimekler@arifandergisi.com

Haziran - 2009

Sayı: 21

Yıl: 2

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu

Yazı İşleri Müdürü

Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım
Hakan SELÇUK

Grafik Uygulama
Selçuk ESER

Reklam
Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu
Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)
60 TL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)
65 Euro / 90 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi

2/1 Sokak Yılmaz İş Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

ÜSTADIMIZ MAHMUT EFENDİ

HAZRETLERİNİN SAPANCA ZİYARETİ

(Kudde Sirruhu) HAZRETLERİNİN

SAPANCA ZİYARETİ

Zeynep Büyükçapar

04

EY EHLİ SÜNNET! MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN
BÂTIL GÖRÜŞLERİNE KARŞI PEYGAMBERİNİZİN
MÜDÂFİLERİ OLUN
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Hoca)

08

ÇOCUKLARA
KUR'AN-I KERİM'İ ÖĞRETMEK

Mehmet TALÛ

ÇOCUKLARA KUR'AN-I
KERİM'İ ÖĞRETMEK
Mehmet TALÛ

14

VELÎ KİME DENİR?
Hüseyin AVNÎ

18

İlkokul Dönemi

Ali Ulvi UZUNLAR

İLKOKUL DÖNEMİ
Ali Ulvi UZUNLAR

24

SÜNNETİN İSLÂM'DAKİ
YERİ ve ÖNEMİ - III
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

28

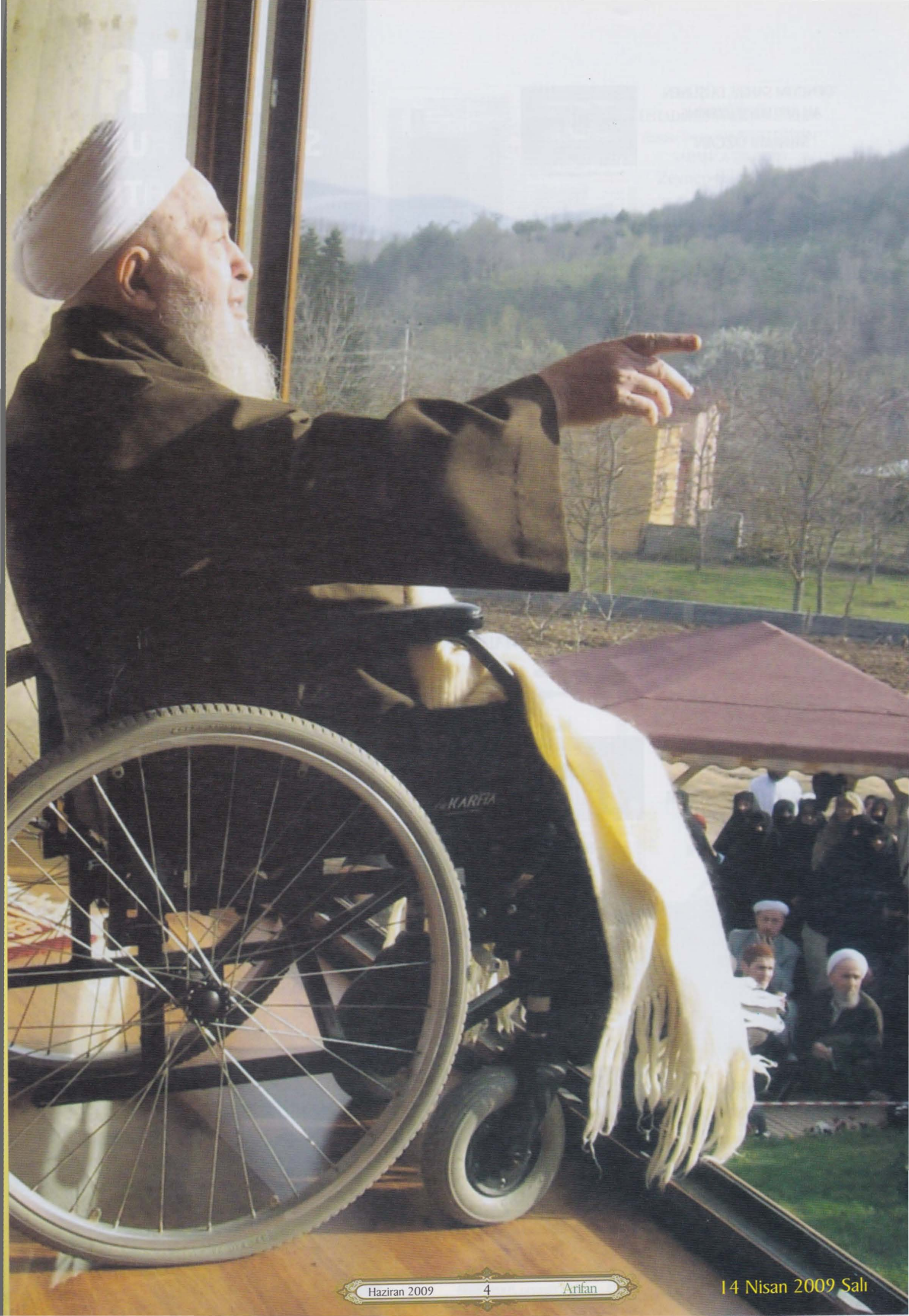
SADÂKAT

Adem ŞENER

SADÂKAT
Adem ŞENER

32

ÜSTADIMIZ MAHMUT EFENDİ (Kuddise Sirruhu) HAZRETLERİNİN SAPANCA ZİYARETİ

﴿ Zeynep BÜYÜKÇAPAR ﴾
bilgi@arifandergisi.com

Emri Bil Maruf Niyetiyle Meşâyih'in Sapanca'da İhvanla Kaynaşması

Sapanca gezisinde; kâinatın binbir türlü rengi, surür bahşeden sararmış orman gülleri, dal dal olmuş iplik iplik süzülen ağaç çeşitleri, sonbahar renklerini ilkbahara taşıyan müjdeleyicilerinden tutun da; Divan-ı Kebir dizelerini hatırlatan "eda da eşsiz olan" türleri, hep beraber bir duygusal temaşa içine girmişlerdi...

Sanki eşyanın ortak bilincine yansıyan bah-tiyarlıktan insiyaki olarak nasiplenmişlerdi!. Onlar da çiçeklerini takınarak, pürtelaş muhayyel bir buhar, incecik içli bir duman içerisinden süzülerek titrek bir terennüm havasına bürünmüşlerdi. Ve bazı türleride hayâdan adeta pembeleşmişlerdi...

Gül ibrişim ağaçları ise pembe çiçeklerini takınarak süslenmişlerdi. Aralarındaki güneşle kaynaşmanın verdiği ışık seli, bütünselliğinin kesik kesik hüzmelenişi görülmeye değerdi.

Tarikat kardeşliğine kucak açıp ev sahipliği yapan beklenilen mekana varıldığında, Efendi Hazretleri talebeler tarafından okunan ve asırlardır mümin yürekler tarafından aynı teslimiyet coşkusu-nu barındıran:

*"Tale'al-bedru aleynâ,
Min seniyyâti'l Vedâ'.
Vecebe's-şükrü aleynâ,
Mâ de'â lillâhi dâ'.*

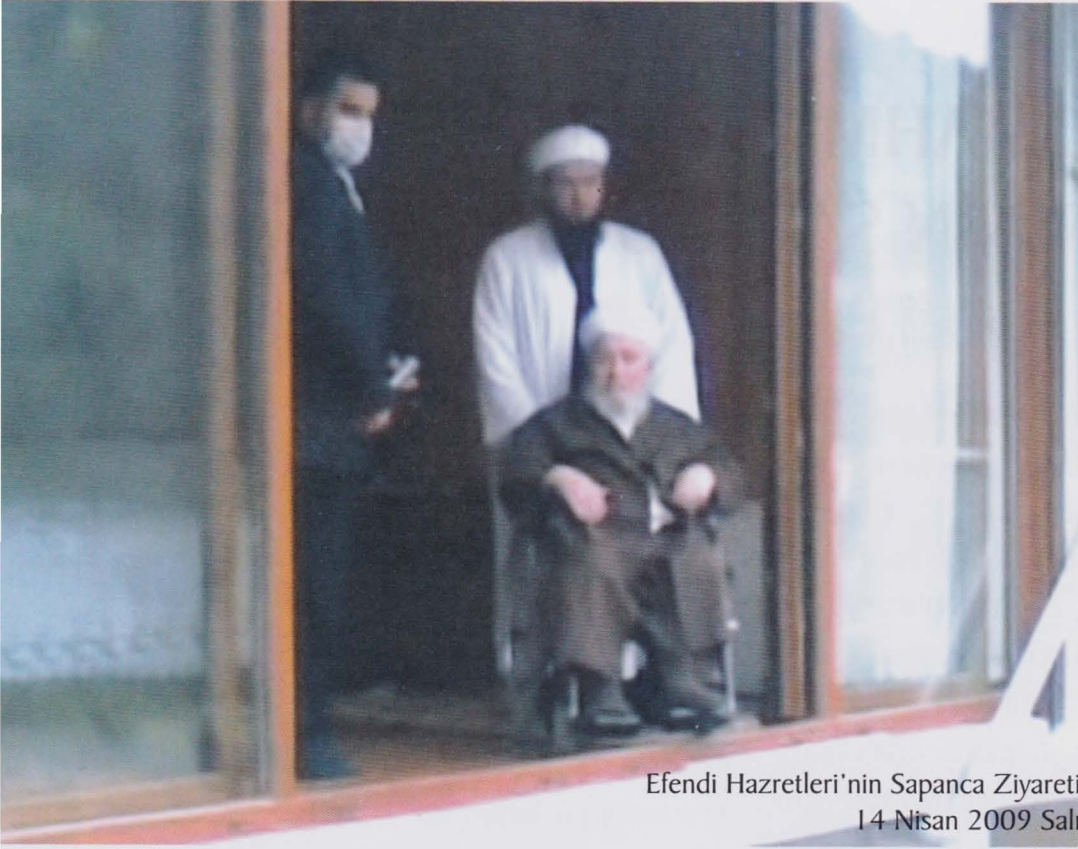
*Eyyühel meb'ûsü fînâ,
Ci'te bi'l-emri'l mutâ'.
Ci'te şerrafte'l-Medîne,
Merhabâ yâ hayra dâ'.*

*Ente şemsun, ente bedrun,
Ente nûrun âlâ nûr.
Ente misbâ hüssüreyyâ,
Yâ Habîbî yâ Rasûl!*

*Kad lebisnâ sevbe izzin,
Ba'de esvâbi'r-rikâ'.*

Sapanca'da Efendi Hazretlerini görmeye gelen ihvanımız
14 Nisan 2009 Salı

Efendi Hazretleri'nin Sapanca Ziyareti
14 Nisan 2009 Salı

*Ve rada'nâ sedye mecdin,
Ba'de eyyâmi'd dayâ.*

*Ve teâhednâ cemîan,
Yevme aksemne'l yemîn.
Len nehûne'l ahde yevmen,
Vettehazne's-sıdka dîn."*

**"Dolunay doğdu üzerimize Vedâ
Tepelerinden Allah'a duâ eden duâ
ettikçe bize şükür vâcip oldu.**

**Ey bizim içimizde gönderilen!
Sen itaatı gereken bir emir getirdin.
Geldin, Medine'ye şeref verdin.
Ey dâvetçilerin en hayırlısı! Hoş
geldin.**

**Sen güneşsin, Sen dolunaysın.
Sen nur üstüne nursun.
Sen Süreyyâ'nın kandilisin.
Ey Sevgili! Ey Büyük Elçi!
Yamalı elbiselerden sonra izzet
libası giydik.**

Ziyan günlerinden sonra şeref

göğsünden emdik.

**Yemin ettiğimiz
gün hepimiz şuna
söz verdik ki, hiçbir
gün sözümüze ha-
inlik etmeyeceğiz,**

**Çünkü biz sadâ-
kati din edinmişiz-
dir." şiiiri ile sevinç
içerisinde karşılandı.**

**Gerek iştirak eden-
lerin sesleri, gerek
gönül aydınlanması
yaşayanların neş'esi,
gerekse heyecanlı bin-
ler, beraber tutulan
nefesleri iç içe girerek
adeta ıslıl ıslıl ateş bö-
cekleri gibi yanıp sön-**

**mekteydi. Ve yol kenarındaki yapay bir
şelale, kat kat yukarıdan aşağıya doğru
elmasparelerini döke döke aşk ile inil-
demekteydi.**

**Yollara, gönül kandillerinin tutuştur-
duğu renkten halılar döşenmişti. Kar-
şılaşma gerçekleşmeden önce yurdun
dört bir yanından koşar adım şeyhle-
rini görmeye gelen ihvanların tıpırtılı
ayak sesleri, yürek çarpıntılarının güm-
bürtüsü yanında gölgede kalıyordu.
Gönülden gönüle yol giderken, ara-
larında yürekleri mest eden Rabbânî
aşk şarabı dökülüyordu... Feyiz dalga
dalga çağılıyordu.**

**Ve bu arada evin hemen arka tara-
fında bulunan mezardaki erik ağaçları,
bahara, bembeyaz gülümsüyorlardı.**

**"Mezarlardan bile yükselen bir
bahar vardır,**

Aşk cellâdından ne çıkar madem

ki yâr vardır.

Yoktan da vardan da öte bir Var vardır.”

Sezâi Karakoç

şiiirini anımsatıyorlardı.

Sabırsızlanılan kaynaşma anı içinse yürekler tek olmuş, bakışlar yekpare odaklanmış, nabızlar yarı duralanmıştı. Gönüller arası mânevî akışlar ise kesintisiz bir biçimde bilânihâye yol almıştı...

Beklenen an geldiğinde, yüksekçe bir balkondan perde açıldı.

Efendi Hazretleri, ihvanlarına tevecüh eyledi. O an uzun süren dingin bir sekîne yaşandı. Etrafa huzur iklimi yayıldı...

İşte o bakışta;

“Baktığın dağların düşünmesi bile ağlatır beni,

Hür olurum buyruklarını bir bir donansam sultanım”

Cahit Zarifoğlu

dizesini hatırladım.

İhvanın seyranlığında ise;

**“Gül rûyuna nice câh-ı agâh
Gülbang-keşân-ı bârekellâh...”**

Şeyh Galip

“Gül yüzünü tanıyan nice canlar ‘Maşaallah’ diye bağırıyorlar.” dizesi aklıma geldi.

Sonrasında ise Efendi Hazretleri:

- Allah hepinizden razı olsun. Her adımınıza hac sevabı ihsan eylesin, diye dua ettikten sonra:

- Benden herkese selam söyleyin, buyurdu ve “Milletde aşk var” diye ekledi. Ardından da ellerini kaldırıp:

- Yârabbî! Bizi burada cem ettiğin gibi Arş-ı Rahman altında da cem et, diye dua eyledi.

Ve hemen peşi sıra:

- Allahümme innâ neselûke tamâmen ni'meti ve devâmel afiyeti ve hüsnel hâtimetî. “Ey Allah! Biz senden ni-metin tamamını, âfiyetin devamını ve güzel sonla ölmeyi isteriz.” duasını yapıp:

- Ve ilâ şerefin Nebiyyi Sallallâhu Teâlâ aleyhi veselleme ve âlihi ve ashâbihi ve meşâyihînâ kâffeten ve ilâ rûhi rûhina Efendi Baba hâssaten el Fatiha” diyerek, başta Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e, âl-i ashâbına ve bütün meşâyiha, özellikle Efendi Baba'ya Fâtiha okunmasını ifade eden hitamı yaptı.

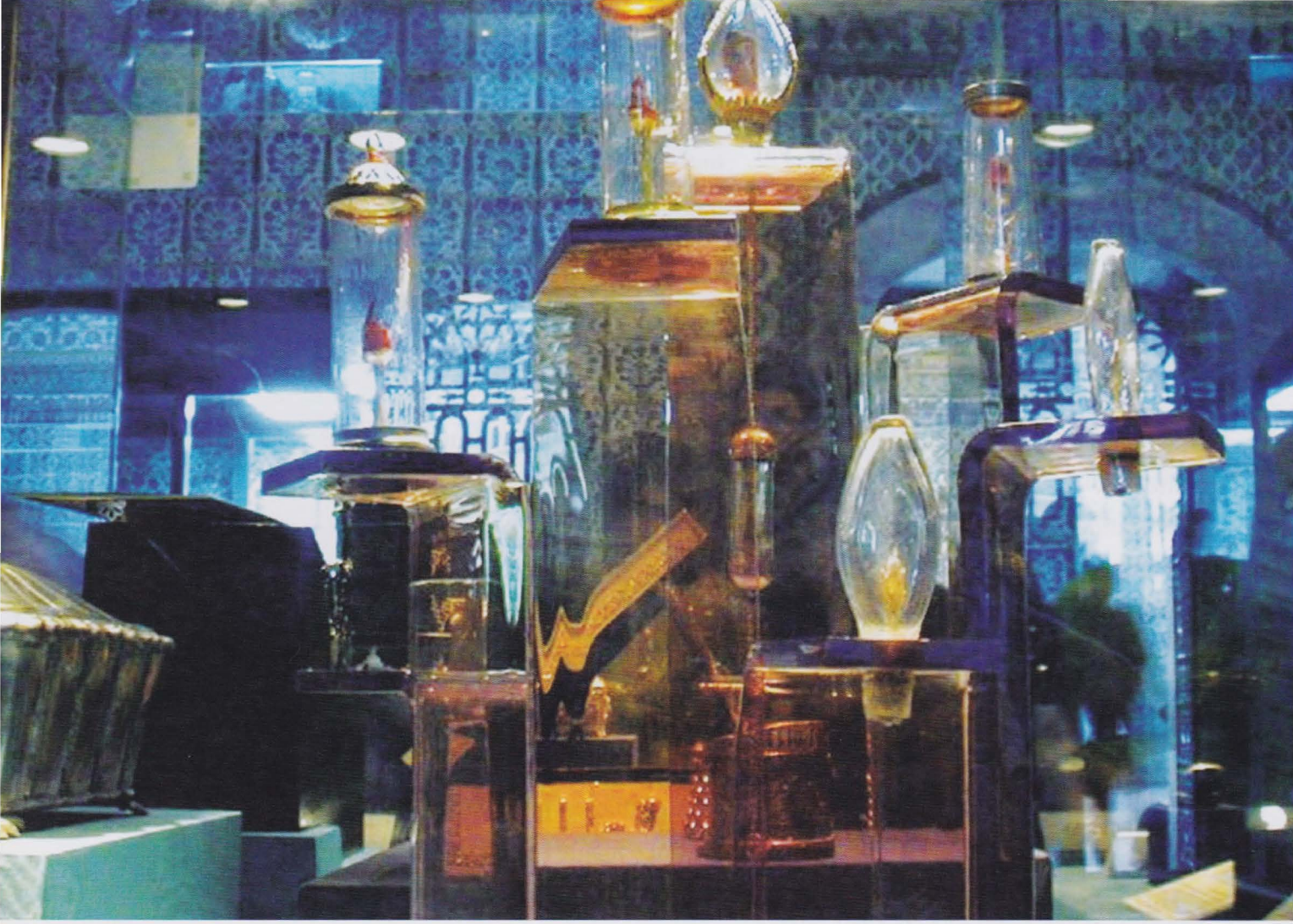
Bu cümleleri işittiğimde; Allah'a olan aşkımız halifesi lisanı ile tasdik edildi. “Ey Cemaatı Müslimin! Bu bizim için çifte kavrulmuş bir bayram müjdesidir!” diye haykırmak istedim.

Birinci bayram, Şeyhimizi görmek; ikincisi ise, dillendirilen böyle güzel bir muştuya yarenlik etmektir. İnşallah bu şahâdet, sekarât-ı mevt hallerimizde yanımızda durur da ölümlerimiz, daha doğrusu geçişlerimiz âsân olur...

Ayrılıp yol alma vakti geldiğinde, kendisinde konaklanan “Memnuniyet Köyü” büyük bir memnuniyet içerisindedir. Sanki varoluş vazifesinin hakkını teslim etmişti...

O hal dili ile selâma duran topluluk, cûş'a gelen mutluluk, birde bitkilerin tüyler ürperten zikrini duysalardı...

“Essalâtü Vesselâmü Aleyke Yâ Nâibe Nebiyyillâh!”

**EY EHL-İ SÜNNET! PEYGAMBERİNİZİN MÜDÂFİLERİ OLUN!
HADİS-İ ŞERİFLER VE RİVÂYETLER RASÛLÜLLÂH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)İN, İÇİNDE HİÇBİR PİSLİK
BARINDIRMADIĞINI BEYÂN EDERKEN MUSTAFA İSLAMOĞLU BUNA GÖRE DAVRANAN SAHÂBEYİ
AVAM OLMAKLA VE PEYGAMBERE KARİZMA KATMAYA ÇALIŞMAKLA SUÇLUYOR**

Bunca müteber hadis kaynağına ve onlarda geçen rivâyetlerin sâhipleri bulunan sahâbe ve tâbi'îne îtibâr etmeyenin îtikadî şîrâzesi kaymış olduğu için artık ona hiçbir delil kâr etmez. Şâirin dediği gibi: *“Kimin içinde ki, hidâyet meyli yoktur, Peygamberin yüzünü görse de ona faydası yoktur.”* Ama biz: **“Öğüt ver, çünkü nasihat inananlara fayda verir”** (Zâriyât Sûresi:55) âyet-i kerîmesi mücebince îmânlarında şüphe etmediğimiz siz okurlarımızı uyarmaya devâm edeceğiz.

Senin hayatın yeminim olsun ki, gerçekten onlar elbette azgınlıkları içerisinde boca-lamaktadırlar” (Hicr Sûresi, 72) kavli-i şerîfinde Habîbinin hayâtına yemin ederek O'na tâzim eden Allâh-u Te'âlâ'ya nihâyetsiz hamd-ü senâlardan, **“Ben Âdem oğullarının Efendisiyim, ama bunu iftihar için söylemiyorum”** sözüyle tevâzû buyuran Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e ve O'na hakkıyla tâzimde bulunan âli-ashâbına sınırsız salât-ü selâmlardan sonra!

Önceki reddiyelerimizde sizlere vaad ettiğimiz başlıkları izleyerek, bu yazımızda da Mustafa İslamoğlu'nun, **“Üç Muhammed”** kitabında Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in ve O'na tâzim eden ashâbının şân-u şereflerini alçaltmak üzere kaleme aldığı saptırıcı fikirlerini reddederek Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in dünyada himmetlerine, âhirette de

şefaatlerine ulaşma talebimizi sürdürmekteyiz. Allâh-u Te'âlâ bizi de, siz okurlarımızı da **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in savunucuları arasına katıp, dâreyinde de nazar-ı âlîlerini üzerimizden eksik eylesin. Âmîn!

SAHÂBENİN, RASÛLÜLLÂH (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)İN MÛBÂREK TERİNE, TÜKRÛĞÜNE VE MÛBÂREK KANI GİBİ BEDEN-İ ŞERİFLERİNDEN ÇIKAN ŞEYLERE VERDİKLERİ DEĞER, ONLARDA ŞİFÂ VE BEREKET BULUNDUĞU İÇİNDİR YOKSA SAHÂBE TOPLUMU SIRADAN KÛLTÛRSÛZ İNSANLAR OLDUKLARI İÇİN DEĞİLDİR

İslamoğlu, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)i yüceltici değil ancak yüceliğini belirtici hadis ve rîvâyetleri naklettiklerinden dolayı Hakîm-i Tirmizî, Kâz-ı İyâz ve Suyûtî gibi büyükleri tenkid oklarına hedef etmekle hızını alamamış, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in mübârek bedenlerinden çıkan tertemiz terine, mübârek tükrûğüne ve cehennem haram kılan kanına saygı gösteren Enes, Ümmü Süleym ve Abdullâh ibni Zübeyr (Radiyallâhu Anhüm) gibi sahâbenin ileri gelenlerini de iftirâlarından hissedâr etmek üzere bakın neler zırvalamıştır:

“Aşırı yüceltmenin en tipik örneklerinin, Rasulullah’ın beşeri nitelikleri üzerinden verildiğini görüyoruz. Bu tür rivâyetler, Hz. Peygamber’in beşerliğine Kur’an’da yapılan vurgunun etkisini sıfırlayıcı bir işlev görüyor. Âdeta Kur’an’la, ilân edilmemiş bir zıtlasma, bir polemik kokusu hissediliyor. Kur’an, “De ki: Ben, sadece ve sadece sizin gibi bir beşerim, ne ki bana ilâhınızın bir tek ilâh olduğu vahyolunuyor” (18.20) gerçeğinde ısrar ederken, aşırı yüceltmeci mantık, bu ayetin anlamını tersine çevirme de dahil, her türlü beşerî vasfa bir olağanüstülük katmak hususunda Kur’an’la yarışıyor.

Hz. Peygamber, A’lam, Şemail, Delail, Haysais ve Hilyelerde, ahlâkından ve vahyi hayata dönüştürme sorumluluğunu ifa etme çabasından çok, olağanüstüleştirilmiş beşeri

nitelikleriyle öne çıkarılıyor. Mesela teriyle: “Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem Enes’in evinde uyudu ve terledi. Enes’in annesi bir bardak getirdi ve terini bir bardağa topladı. Rasûlüllâh bunu ne yapacağını sorduğunda, o dedi ki: “Kokumuzun içine katacağım; çünkü o kokuların en güzeli.”

“Buhari, kendi ictihadına göre sahih kabul etmediği bu haberi Sahih’ine almamış, ama Tarih’ine almış. Fakat Müslim bu haberi kendi ictihadınca sahih kabul etmiş ve Sahih’ine almış. Daha başka birçok hadis derlemecisi de mecmualarına bu hadisi almışlar. Biz, yaşanmış olduğunu varsayarak olayı tahlile tabi tutarsak, bu olayın Rasulullah’ın teriyle ilgili değil, ona bakış açısıyla ilgili bir tavır olduğunu anlarız. Bu tavır, sahâbenin seçkinlerinin onayladığı bir tavır mıdır?.....”

“Asıl mesele, bu haberden yola çıkılarak üretilen diğer haberlerdir. Çünkü, olay Hz.Peygamber’in terinin olağanüstüleştirilmesi sınırında durmamış, büyük abdesti de aynı kategoriye dahil etmiştir: Hz. Aişe Peygamber sallallahu Aleyhi vesellemden sordu: “Sen helâdan geliyorsun, senden geride rahatsız edici bir şey göremiyoruz.” Dedi ki: “Ey Aişe, bilmiyor musun ki yeryüzü peygamberlerden çıkan atıkları yutar, onlardan hiçbir şey görünmez?!” Bu haberin, sahihi ve zayıfıyla hiçbir hadis mecmuasında yer almadığını sanırım tahmin etmişsinizdir. Yukarıdakine benzer bir rivayeti Süyuti, İdrarının ve Dışkısının Mucize Olduğuna Dair Bab başlığı altında nakleder.....”, “Hz.Peygamber’i övmeye ve tanıtmaya yukarıdaki ter hadisinden başladığınızda, geleceğiniz noktanın burası olması gayet doğaldır.....”

“Daha ağırı Rasulullah’ın bevlini içen bir kadına “Karın ağrısından bundan böyle ebediyyen şikayet etmeyeceksin” dediğinin nakledilmesidir. Bu sözün hiçbir aslı yoktur. Böyle bir sözü Rasulullah’a nisbet etmek de kanaatimizce Rasulullah’ın hatırasına tazim

değil, kasıtsız da olsa tahkirdir. Evet bir haber vardır, fakat “Karın ağrısından bundan böyle ebediyyen şikayet etmeyeceksin” ibaresi içerisinde yer almamaktadır.” (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:109-112)

“İşte burada aşırı yüceltici aklın sarsılmaz otoritesiyle karşılaşılıyor. Rasûlüllâh’ın Allah’ın tanıttığı siretiyle yetinmeyip, daha şaşaalı bir portresini elde edebilmek için çürük dallardan merdiven kurmak... Belki bunu cesaretlendiren en büyük saik ise zayıf ve çürük de olsa rivayetin sultası. Bu sulta, en zayıf rivayet en sağlam muhakemeden efdaldır yaklaşımına zemin sağlıyor. Bunun sonucunda Rasûlüllâh’ın karizmasına bir nevi katkıda bulunmuş oluyor belki ama, bu arada kaynayıp giden örneklik misyonu oluyor.” (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:108-109)

Gördüğünüz gibi İslamoğlu yine yapacağı yapmış ve Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) kendisine yapılan yapmacık tâzimlere seyirci kalmakla suçlanmış, sahâbe hazarâtını da samîmiyetsizlikle ithâm etmiştir. Oysa Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) kendisine yapılan bu tâzimlerle ashâbının mânevî kazanç elde edeceğini bildiği için onların bu tavrından râzı olmuş, sahâbe-i kirâm da tam bir samîmiyet içerisinde kimsenin görmediği tenhâ yerlerde bile bu tâzimlerini sürdürmüşlerdir. Biz burada sırasıyla buna dâir bâzi örnekler vereceğiz.

ASHÂBIN RASÛLÜLLÂH (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)İN TERİNE VERDİĞİ DEĞER

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyete göre: “(Enes’in annesi) Ümmü Süleym (Radiyallâhu Anhümâ) Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e deri bir döşek hazırlardı, Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) de onun üzerinde kaylûle yapardı. Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) uyuduğu zaman terlediğinde Ümmü Süleym (Radiyallâhu Anhâ) deri üzerinde biriken terini ve dökülen saçlarını alıp bir şişe içerisinde biriktirirdi. Sonra onları bir kokunun içerisinde yerleştirdi.” Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh) vefât edeceği zaman o

kokudan bir miktar alınıp cesedine sürülecek kokuya ondan katılmasını vasiyet etti ve böylece yapıldı. (Buhârî, no:5925, Müslim, no:2331)

İslamoğlu: “Beyhaki rivayetinde Rasûlüllâh’ın “güldüğü” dile getiriliyor.... İnanoğlu’nun “gülünç” bulduğu şeylere güldüğünü bilmeyen yoktur” (Üç Muhammed, sh:109-110) derken Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in Ümmü Süleym (Radiyallâhu Anhâ) ile alay ettiğini ve onun bu işini tasvip etmediğini söylemiş oluyor. Oysa o, normal bir insanın bile bâzen gördüğü işi doğrulamak için gülebileceğini göz ardı ediyor.

Halbuki biz burada inanoğlunun Efendisinin tavrından bahsediyoruz ki, her müslümanın Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in bir işi gördüğünde sessiz kalmasının bile takrîr sünnet olduğunu bilmekteyken, ya Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in bir işi gülerek karşılmasının ne kadar rızâ ve hoşnutluk alâmeti olduğunu bir düşünelim. Göz hâinliğinden, insanların saf inanç ve hürmetlerini aşağılamaktan ve gördüğü yanlış işlere gülüp geçmekten münezze olan bir Peygamber hakkında: “Peygamber ashâbının bu hürmetlerinden rahatsızdı ama ne yapsın işte gülüp geçiyordu” demek, elbette ki Peygamberini ciddî bir din olan İslâm ile gönderen Allâh’a da, gönderdiği Elçisine de, kendilerine elçi gönderilen sahâbe topluluğuna da saygısızlıktan başka bir mânâ taşımaz.

Ayrıca Ümmü Süleym (Radiyallâhu Anhâ) aklını yitirmiş bunak bir kadın mıdır ki, Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) onun yanlışını düzeltmeyerek gülüp geçsin. Aksine o, İslâma ilk giren kadınlardan olup, Ebû Talha kendisiyle evlenmek istediğinde ona: “Senin taptığın ilâhın toprak mahsullerinden olan bir ağaçtır, sen bir ağaca tapmaktan utanmıyor musun? Eğer müslüman olursan senden başka bir mehir istemeyeceğim” diyerek, Ebû Talha’nın Müslüman olmasına sebep olan, oğlu Enes’i on yaşında Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in hizmetine vakfeden, Huneyn günü müşrik-

lerden biri **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e yaklaşacak olursa onu öldürmek için hançer taşıyan ve **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) in, eşleri dışında sadece kendisinin evinde istirahat etmesiyle şereflenen çok mümtaz bir sahâbiyyedir. (İbni Hacer, el-İsâbe, no:12073, 8/227)

İslamoğlu bu hadîsi Buhârî'nin nakletmediğini ancak Müslim'in buna yer verdiğini söylüyor. Tabi duyan da onun Buhârî'yi kabul edeceğini sanıyor. Oysa aşağıda göreceğiniz üzere Buhârî'de geçen: "Sahâbenin **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in tükürüğünü ve balgamını vücutlarına sürdüğü" (Buhârî, Şurût 15, no:2731) şeklindeki rivâyeti kesinlikle reddediyor.

Yine böylece sahâbenin ileri gelenlerinin bu fiili onaylamadığını iddiâ ediyor. Oysa **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in rızâ gösterdiği bir fiili sahâbenin onaylamaması düşünülemez. **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) in terine tâzim eden Ümmü Süleym (Radiyallâhu Anhâ)'nın bu fiilini, diğer sahâbenin bunu yapmadığını gerekçe göstererek reddeden İs-

lamoğlu, peki ya Hudeybiye'de bin beş yüz sahâbenin **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) in abdest suyunu üzerlerine sürebilmek için âdeta savaşircasına yarıştıklarını hangi gerekçeyle reddediyor. Elbette ki bâtilin mantığı olmayacağından, muhtıl kimsede de doğru düşünce bulunmaz.

SAHÂBENİN RASÛLÜLLÂH (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'İN ABDEST SUYUNA, TÜKRÜĞÜNE VE BEDEN-İ ŞERİFLERİNDEN ÇIKAN DİĞER ŞEYLERE VERDİĞİ DEĞER

Misver ibni Mahreme (Radiyallâhu Anh)'dan rivâyete göre: "Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) Hudeybiye vakasında, yolculuk esnâsında ne zaman abdest alsa, ashâbı O'nun abdest suyu ile bereketlenmek için koşuşurlardı, o sudan alıp üzerlerine sürebilmek için neredeyse savaşlılardı. **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ne zaman tükürecek olsa veyâ balgam çıkaracak olsa mutlakâ onu elleriyle kaparak yüzlerine ve bedenlerine sürerlerdi." (Buhârî, Şurût 15, no:2731-2732)

İslamoğlu: "Bu haberin Buhari'deki varyantına baktığımızda, formun farklılaştığını görüyoruz. Mesela orada "balgam" yer almıyor." (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:88) derken yalan söylüyor. Çünkü Buhârî'nin bu rivâyetinde geçen "Nuhâme" kelimesi, Tâcu'l-arûs gibi müteber lugat kitaplarına göre baştan ve burundan çıkan balgam ve tükürük gibi şeylerdir. İslamoğlu, Hudeybiye günü sayıları bin beş yüze ulaşan ve Bedir ehlinden sonra ashâbın en fazîletlileri sayılan, aralarında Ebû Bekr, Ömer ve Ali (Radiyallâhu Anhum) gibi en kıymetli halîfelerin de bulunduğu bu zatlar hakkında: "Bu durumda, Rasûlüllâh'ın etrafındakilerden gördüğü bu tür "avami" tavırlar karşısında hissettiklerinin, Huneyn ganimetleri için sırtındaki elbiseyi çekiştire çekiştire yırtanlara karşı his-

settiklerinden daha farklı olmadığını tahmin edebiliriz” (Mustafa İslamoğlu, Üç Muhammed, sh:88) şeklinde hezeyanlarda bulunuyor.

Görüldüğü üzere İslamoğlu sahâbenin cumhûrunu “avami” diyerek aşağılıyor ve **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in onlardan râzı olmadığını iddiâ ediyor. Oysa Allâh-u Te’âlâ Hudeybiye’ye katılanlar hakkında: “**Seninle o ağacın altında bi’atleşen o müminlerden hiç şüphesiz ki Allâh râzı olmuştur**” (Fetih Sûresi, 18) buyuruyor. **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) de onlar hakkında: “**Bedir’de yâhut Hudeybiye’de bulunan bir kişi cehenneme asla girmeyecektir**” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:14837, Müslim, no:2495, Tirmizî, no:3864, İbni Abdi’l-Berr, el-İstî’âb, sh:16) buyurarak onları cennetle müjdeliyor.

Demek ki İslamoğlu’na göre **Allâh-u Te’âlâ**’nın kendilerinden râzı olduğunu tekidle beyân ettiği, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in de cehenneme girmeyeceklerine şâhitlik ettiği bu yüce ashâb, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in mübârek vücûduna değen ya da O’ndan çıkan tertemiz ve şifâli şeylere hürmet ettikleri için sıradan insan oluyorlar ama âyet ve hadislere sırt dönüp, akıl ve mantığa yönelerek **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in fazîletlerini inkâr eden İslamoğlu gibiler seçkin zevât oluyorlar. Kalsın biz almayalım, İslamoğlu gibi akıllı ve aydın geçinip de nereye gideceği belli olmayan kimselerden olacağımıza, biz Allâh ve Rasûlünün rızâsını kazanmış, cennetle müjdelenmiş ve cehennemden kurtulma duâsı almış bulunan o sahâbenin tarafında olmayı tercih ediyoruz.

Çünkü **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in, kendi artıklarını içenlere cehennemden kurtulma duâsı yaptığı sâbittir. Nitekim Selmâ (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır: Bir kere **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) evin üstünde otururken: “**Ey Selmâ! Bana yıkanma suyu getir**” buyurdu. Bunun üzerine ben gidip ona içinde sidr (temizlikte kullanılan

Arabistan kirazı ağacının) suyu bulunan bir kap getirdim ve **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) için onu süzdürdüm.

Sonra **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) içi lif (hurma ağacının kabuğu) dolu olan bir minder üzerine diz üstü çöktü, ben O’nun başına su döktüm, O da başını yıkadı. Şüphesiz ki ben, başından kaba damlayan her bir damlaya bakıyordum, sanki onlar parlayan incilerdi. Sonra O’na bir su getirdim, başını yıkadı (duruladı). Yıkamayı bitirince: “**Ey Selmâ! Kaptaki suyu kimsenin basamayacağı bir yere dök**” buyurdu. Bunun üzerine ben kabı alıp içindekinin bir kısmını içtim, kalanını döktüm. **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): “**Kaptaki suyu ne yaptın?**” diye sorunca, ben: “**Yâ Rasûlallâh! Toprağı kıskandım da bir kısmını ben içtim, sonra kalanını yere döktüm**” deyince, **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): “**Git! Muhakkak ki bu sebeple Allâh seni ateşe haram kılmıştır**” buyurdu. (Taberânî, el-Mu’cemü’l-evsâd, no:9217, 10/103)

Bu konudaki diğer rivâyetleri zikredecek kadar yerimiz olmadığı için bunlarla yetindik. Zâten bunca müteber hadis kaynağına ve onlarda geçen rivâyetlerin sâhipleri bulunan sahâbe ve tâbî’îne îtibâr etmeyenin îtikâdî şîrâzesi kaymış olduğu için artık ona hiçbir delil kâr etmez. Şâirin dediği gibi: “**Kimin içinde ki, hidâyet meyli yoktur, Peygamberin yüzünü görse de ona faydası yoktur.**” Ama biz: “**Öğüt ver, çünkü nasihat inananlara fayda verir**” (Zâriyât Sûresi:55) âyet-i kerîmesi mücebince îmânlarında şüphe etmediğimiz siz okurlarımızı uyarmaya devâm edeceğiz.

İnşâallâh bir dahaki yazımızı “**Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in idrar ve dışkısının diğer insanlarınki gibi olmadığı” bahsiyle başlatıp söz verdiğimiz diğer başlıklarla sürdüreceğiz. **Allâh-u Te’âlâ** cümlemizi Sevgili Peygambere karşı saygıda kusur etmeyenlerden eylesin ve bizleri O’nun fazîletlerini inkâr edenlerle hiçbir alanda birleştirmesin. Âmin!

ÇOCUKLARA KUR'AN-I KERİM'İ ÖĞRETMEK

Çocuklarımızı ihmal etmeyelim. Anne-babalar da, bu en hayırlı iş konusunda çocuklarını, teşvik edici olmalılar... Çocuklarını, Kur'an-ı Kerim gibi dünya ve ahiret saadetini kazanmanın yollarını öğreten bir kitaptan mahrum bırakmamalılar... İşte yaz tatili güzel bir fırsat. İnsanlığa asıl kurtuluş reçetesini sunan Kur'ân-ı Kerîm'i okumayı ve anlamayı ihmal etmemeliyiz.

Bilindiği gibi ilk ve ortaöğretim okullarında okuyan hatta yüksek tahsil gören öğrenciler de yaz tatiline girdiler. Bu süreyi en güzel ve en verimli bir şekilde değerlendirmek ne büyük kazanç... Bu iş için en hayırlı çalışmanın ne olduğunu hiç düşündünüz mü?

Hz. Osman (Radiyallahü Anh)dan rivayete göre Resûlüllah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): “Sizin en hayırlılarınız, Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenen ve başkalarına öğretenlerinizdir,”¹ buyurdu.

En hayırlılar arasına girmeyi kim istemez, değil mi? Biliyorum, göz bebeğimiz sevgili öğrencilerimiz öğrenim yılı boyunca çok yoruldu. Fakat insan, bir ömür “öğrenci” durumunda... Beşikten mezara kadar...

Nobel ödüllü bir ilim adamı olan Prof. Abdusselam: “Yorulduğunuz zaman nasıl dinlenirsiniz?” şeklindeki bir soruya şu karşılığı veriyor:

- Dinlenmek mi? Biz 6-7 çeşit ilim ile meşgul oluyoruz. Birinden yorulursak, diğerine geçiyor ve öylece dinleniyoruz.

Çocuklarımız da öyle... Kur'an-ı Kerim gibi dinlendirici ve ferahlatıcı bir kitaba yönelmek en hayırlı iş...

Çocuklarımızı ihmal etmeyelim. Anne-babalar da, bu en hayırlı iş konusunda çocuklarını teşvik edici olmalılar... Çocuklarını Kur'an-ı Kerim gibi dünya ve ahiret saadetini kazanmanın yollarını öğreten bir kitaptan mahrum bırakmamalılar...

Bu düşünceden hareketle, öğrencilerimizin önlerinde çok güzel bir fırsat var. Rabbimizin kitabı olan Kur'an-ı Kerim'i öğrenmek... Yani sözlerin en güzelini...

Kur'an-ı Kerim'i ve dini bilgileri öğrenmek için yaz tatili güzel bir fırsat. İnsanlığa asıl kurtuluş reçetesini sunan Kur'an-ı Kerim'i okumayı ve anlamayı ihmal etmemeliyiz.

İnsanoğlu için Rabbisini ve Rabbisinin gönderdiği bilgileri öğrenmekten daha büyük bir şeref olabilir mi? O, bizim Yaraticımız... Yok iken var edenimiz... Sayılmayacak kadar çok nimetlerini bize ihsan edip yaşatanımız...

Çocuklarımız bizim canımız, ciğerimiz, en önemli varlığımız... Onları her türlü kötülük ve zararlı alışkanlıklardan kurtarmanın en önemli yöntemi, Kur'an-ı Kerim ile buluşturmak... ALLAH kelamını öğretmek... İyilik ve kötülükleri ayırt edebilmeleri için kılavuzluk etmek... Anne-babalar şunu çok iyi bilmelidirler ki, çocuklarımızın yalnız yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını karşılamak yeterli değil... Onları mânevî alanda da donanımlı hale getirmek, hayatın anlamını, dünya ve ahirette mutlu olmanın yollarını da öğretmek lâzım... Bunu yapmayan anne-babalar sonunda pişman olurlar. Fakat son pişmanlık fayda vermez.

Çocuklarımız bizim en kıymetli varlıklarımız... Bizim neslimizi sürdürecekler... Onları Kur'an-ı Kerim gibi bir kitaptan nasıl mahrum edebiliriz? Biz, cennet ve cehennem varlığına iman etmişiz. O canlarımızı, cehennemde görmeye gönlümüz nasıl razı olur? Rabbimiz bu konuda bizi şöyle uyarıyor:

“Ey iman edenler!.. Kendinizi ve ehillerinizi, ailenizi, çoluk-çocuğunuzu yakıtı insanlar ve kükürt, kibrit taşı olan bir ateşten, cehennem ateşinden koruyun... Cehennem ateşine sürüklenmelerine sebep olacak fitne ve isyan-

dan koruyarak ALLAH-ü Teâlâ'nın emirlerine, itaate sevkedin...”²

Bu ayet-i kerime inince Hz. Ömer (*Radyallâhü anh*) Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)e şöyle sordu:

- Ya Resûlellah! Kendimizi korumaya çalışıyoruz, ya aile halkını nasıl koruyalım?

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

“ALLAH'ın sizi menettiği şeylerden onları men edin; ALLAH'ın size emrettiği şeyleri onlara emredin.”³ Meselâ, sabah namazına önce siz kalkacaksınız. Sonra eşinizi ve çocuklarınızı kaldıracaksınız.

İşte, herkesten ve özellikle öğrencilerimizden yaz tatilini fırsat bilerek öğrenmelerini istediğimiz Kur'an-ı Kerim'den mahrum olmak, hiçbir mahrumiyete benzemez. Bu, telâfisi mümkün olmayan bir kayıptır. Nasıl ki, yabancı dil ve okul derslerinden başarılı olabilmek için yüksek paralar ödüyor, dersane dersane, öğretmen öğretmen dolaşıyorsak; Kur'an-ı Kerim'in de öğrenip anlaşılmasına büyük önem vermeliyiz.

Kur'an-ı Kerim'le Tam Buluşma Zamanı

ALLAH'ın yüce kelâmını öğrenmek ve Kur'an-ı Kerim ilimleri ile meşgul olmak için önümüzde güzel bir fırsat var. Yaz tatili...

Bugünün dünyasında Kur'an-ı Kerim'e ulaşabilmek hiç de zor değil. Camilerimizde hocalarımız okutuyor. VCD, kaset, elif-ba'lar, kitap gibi pek çok öğrenme materyali mevcut. Bazı TV kanalları her gün Kur'an-ı Kerim kıraatı yayınlıyorlar. Eğer spor, müzik, yabancı dil öğrenimi gibi konulara ayırdığımız vakitler gibi; Kur'an-ı Kerim öğrenimini de ciddiye alır, vakit ayırırsak, Kur'an-ı Kerim ile buluşmak, öğrenmek hiç de zor olmayacaktır.

Burada, Kur'an-ı Kerim öğreticisi hocalarımıza da bir hatırlatma yapmak istiyorum. Kur'an-ı Kerim öğreterek **“en hayırlılar”** içinde yer almaya devam etmek onlar için de bir fırsat. Kur'an-ı Kerim öğrenmek için gelenlere gösterecekleri şefkat ve güzel muamele sayesinde, Kur'an-ı Kerim'in mesajını daha çok kişiye ulaştırmaya vesile olabilirler. Böyle bir şerefe ulaşmak her insana nasip olmaz. Hatta her Kur'an-ı Kerim bilen, bir yakınına, bir komşusuna Kur'an-ı Kerim öğretebilmek için çırpınmalı. Her ev bir Kur'an-ı Kerim

okulu haline gelmeli. Kur'ân-ı Kerîm hayatımıza gir-
meli. Hayatımıza renk, içimize ferahlık katmalı.

Kur'ân-ı Kerîm öğrenmemenin hiç bir baha- nesi yoktur.

Bu konuda hiç bir kimsenin bir bahane bulmaya hakkı yok. İşte Diyanet İşleri Başkanlığı bütün camilerde “**yaz kursları**” başlatmış bulunmaktadır. Hocalarımızın da bu konuda duyarlı davranıp fedakârlık yapacaklarına inanıyorum. Çocuklarımızın bu “**yaz kursları**”na gönderilmesi büyük bir imkândır.

Bu itibarla çocuklarımızın gönüllerini ve hayatlarını Kur'ân-ı Kerîm'le aydınlatmak durumundayız. Çocuklarımızı Kur'ân-ı Kerîm'le buluşturmanın daraldığı zaman ve ortamlarda, her evin Kur'ân-ı Kerîm mektebi haline getirilmesi ve çocukların ilk mektep ve ilk mâbed sayılan kendi yuvalarında Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmeleri gerekir. Çocuklarımızı kesinlikle ihmal etmeyelim. Çünkü bu konudaki ihmalin faturasının çok ağır olacağını bilelim. Teyp ve video kasetleri, VCD'ler, elektronik cihazlar, hatta internetten de faydalanarak Kur'ân-ı Kerîm öğrenmemiz mümkün... Yeter ki bu işi ciddiye alalım ve öğrenmeye karar verelim. Çünkü kıyamet gününde “Kur'an-ı Kerim'i niçin öğrenmedin, çocuğuna niçin öğretmedin?” diye sorulunca, ne cevap vereceğiz? Geçerli bir mazeretimiz olacak mı? Kesinlikle olmayacaktır. Ona göre..

Bir sohbetimizde bu konudan, yani Kur'an-ı Kerim'i öğrenmek ve eşimize-çocuklarımıza öğretmekten bahsederken, dinleyenlerden biri:

- Hocam! Ne yapalım! Anne-babamız bize öğretmemiş, ALLAH onlardan sorsun! deyince:

- Böyle söyleme! ALLAH afetsin, de! Öğrenmeğe çalış, demiştim. O ise, aynı düşüncesini sürdürünce, kendisine:

- Neyle meşgul oluyorsun, ne iş yaparsın? diye sordum.

- Ağır vasıta şoförüym. Bir nakliye şirketinde çalışıyorum. Kamyon-tır vesaire kullanıyorum, diye cevap verdi. Kendisine:

- Peki! Ağır vasıta şoförlüğünü, kamyon-tır kullanmasını sana kim öğretti, annen-baban mı? diye sordum. Şaşırır gibi oldu. Böyle bir soru beklemediği halinden belliydi.

- Hayır, annem-babam öğretmedi, ben kendim

öğrendim! dedi. Ben de ona:

- Peki! Ağır vasıta şoförlüğünü, kamyon-tır vesaire kullanmasını kendin öğrendiğin gibi, Kur'an-ı Kerim'i neden kendin öğrenmedin? diye sordum. Bir cevap veremedi. Sadece:

- Eh, işte! demekle yetindi. Nasıl iyi demiş miyim?

Evet! Muhteremler! Annemiz-babamız şu veya bu sebeple bize Kur'an-ı Kerim'i, dini bilgileri öğretmemiş, buna imkan bulamamış olabilirler. Peki bu imkanlarla biz öğrenecek, ne olur? Elbette çok güzel olur. Hem kendimizi, hem de onları büyük bir vebalden kurtarmış oluruz.

Çocuğunuz nerede okursa okusun, şu bilgileri yavrularınıza Ezberletelim, Ezberleyelim:

Rabbimiz ALLAH, Dinimiz İslâm, Kitabımız Kur'an-ı Kerim, Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*),

Kiblemiz Ka'be, Adem (*Aleyhisselâm*)ın neslindeniz, İbrahim (*Aleyhisselâm*)ın milletindeniz. Bütün insanlarla kardeşiz, Kâlu belâ'dan beri Müslümanız,⁴

Sözlerin en güzeline uyanlardanız. İçini HAK için, dışını halk için süsleyenlerdeniz.

İtikatta, Ehli sünnet ve'l-cemaat Mezhebindeniz.

Kitabımız; sözlerin en güzeli, Kalbimizin kandili, aklımızın delili, gönlümüzün baharı, gözümüzün nuru, kulağımızın nağmesi, dilimizin zikri olan Kur'an-ı Kerim'dir.

Ufkumuzu, yedi kat semanın üstüne çıkaran, ötelelerin ötesinden haber getiren, bizlere edebi ve edebiyatı öğreten Kur'an-ı Kerim.

İmanla inkârı, hayırla şerri, hak ile batılı, iyiyile kötüyü ayırt eden, kitapların anası Kur'an-ı Kerim.

Bize öğütler veren, öğüdünü tutanların şanını yücelten, arkadan gelenlere doğru bir ün bırakan, dilimizin zikri Kur'an-ı Kerim.

Ana sütü gibi, okuyanın yaşına, kültürüne, anlayışına uygun gıdalar veren, her türlü derdine derman olan Kur'an-ı Kerim.

Ve her çağın kitabı olan Kur'an-ı Kerim, bizim kitabımız, sizin kitabınız ve bütün insanlığın kitabıdır. Özetle: HAK'ın, halka hitabı olan Kur'an-ı Kerim.

İslâm, beş şey üzerine kuruldu.

I-ALLAH'ın varlığına ve birliğine inanmak, Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)in, O'nun

peygamberi olduğuna şehâdet etmek. 2-Namazı dosdoğru kılmak, 3-Oruç tutmak, 4-Zekât vermek, 5-Hacca gitmek

İmanın şartı altıdır:

1- ALLAHa iman. ALLAH vardır, birdir, eşi ve benzeri yoktur.

2- Meleklerle iman. Melekler; yemeyen, içmeyen, erkeklilik ve dişiligi olmayan, ALLAH'ın emrettiğini yerine getiren, nurdan yaratılmış varlıklardır. Cebrail, Mikail, İsrail ve Azrail (*Aleyhimüsselâm*) büyük meleklerdirler.

3- Kitaplara iman. ALLAH'ın, peygamberlerine indirdiği yüz dört kitap vardır. Dördü büyük kitap, yüzü sahifedir. Dört büyük kitaptan Tevrat, Hz. Musa (*Aleyhisselâm*)a, Zebur, Hz. Davud (*Aleyhisselâm*)a, İncil, Hz. İsa (*Aleyhisselâm*)a, Kur'an-ı Kerim, Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e indirildi.

Yüz sahifenin, on sahifesi Hz. Adem (*Aleyhisselâm*) a, elli sahife Hz. Şit (*Aleyhisselâm*)a, otuz'u Hz. İdris (*Aleyhisselâm*)a, on'u Hz. İbrahim (*Aleyhisselâm*)a indirildi.

4- Peygamberlere iman. ALLAH Teâlâ'nın, dinini kullarına bildirmek için görevlendirdiği değerli insanlara peygamber denir. Peygamberlerin:

a- Sıdk = doğruluk, b- Emanet = güvenilirlik, c- Fetanet = kuvvetli bir akıl, d- İsmet = günahlardan korunmak, e- Tebliğ = kendilerine gelen dini olduğu gibi insanlara tebliğ etme, sıfatları vardır.

5- Ahirete iman,

6- Kadere, hayır ve şerrin ALLAH'tan olduğuna iman.

Bu yazıyı, her gün her an görebileceğiniz yere asıp, günde birkaç defa okuyarak çocuklarımızla beraber biz de ezberleyelim.

Sevgili çocuklar!

Sizler geleceğimizin taze baharları, geleceğimizin rüyalarısınız. Sevgili çocuklar, biz hepimiz Müslümanız. ALLAH'a inanıyor, Kur'an-ı Kerim'e inanıyor, Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) in, sevgili Peygamberimiz olduğuna inanıyor ve can-ı gönülden iman ediyoruz.

Müslüman olmak bizim için ayrıcalık. Çünkü bizim inanıp, îmân ettiğimiz İslâm dini, barış ve esenlik dinidir. Dolayısıyla Müslümanlar da barış dininin mensuplarıdır. Nitekim şair dinimizin bu özelliklerini "**Benim Dinim**" başlıklı şiirinde ne güzel de anlatır:

*"Benim dinim yücedir; ben dinimi severim,
Onu bütün dinlerden üstün tutar, överim.*

*İslâm'dır benim dinim; dinlerin en güzeli,
"ALLAH birdir" demektir dinimizin temeli.*

*"ALLAH birdir" diyoruz; "ALLAH birdir" diyoruz,
"ALLAH birdir" demekten başka söz bilmiyoruz.*

*Peygamberim "Muhammed" iki cihan güneşi,
Peygamberler içinde yoktur O'nun bir eşi.*

*Kitabımız Kur'an'dır; okuruz O'nu her an,
Çok şükür ALLAH'a, Müslümanız Müslüman!"*

İslâm dini bir nimettir, hem de nimetlerin en yücesi ve en güzeli. Bu en yüce nimeti bize ihsan ettiği için ALLAH'a ne kadar şükretsek azdır. Her şey ALLAH'tandır. Her şey O'na muhtaçtır. O ise hiçbir şeye muhtaç değildir. O vardır ve tektir.

ALLAH yücelerin en yücesidir. En büyük sığınaktır. Göklere, yerlere, dağlara, denizlere yaratan O'dur. İnsanı yoktan var eden, toprağa can veren de O'dur. O'nun rahmeti ve nimeti saymakla tükenmez. Güneşe göklerde altın bir taç takan, güzel güzel ağaçları yaratan, minicik bir çekirdeği koskoca ağaç yapan yine O'dur.

Yağmurları yağdıran O; toprağa can veren O; kırları, ağaçları yeşillendiren O'dur; yeryüzünü döşek yapan, dağları birer denge unsuru yapan, geceyi gündüzü birbirine ekleyen O'dur.

O'nun her şeye gücü yeter. O gizliyi, saklıyı bilir. O bırakın insanların seslerini, böceklerin ayak seslerini bile duyar.

Biz kullarına rahmeti, merhameti boldur. Bize göz verip gördüren, kulak verip duyduran, dil verip konuşturan da O'dur. Bize sayamayacağımız kadar sayısız nimetler veren yine O'dur. Bu sebeple O'na çok şükretmek, O'nu anmak, O'na dualar etmek gerekir.

- DİPNOTLAR -

1 - Buhari, Fezailü'l-Kur'ân: 21, Tirmizi, Sevabü'l-Kur'ân: 15, Ebu Davud, Vitr: 14-19, İbn-i Mace, Mukaddime: 16, Darimi, Fezailü'l-Kur'ân: 2, Müsned-i Ahmed: 1/57 58, 69, 153.

2 - Tahrim Süresi: 6

3 - Kurtûbî, Tefsir, 18/195-196

3 - Kâlu belâ" şuna derler ki, ALLAH bütün ruhları yarattı. Ve "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sordu. Bütün ruhlar da "Kâlu belâ=Evet sen bizim Rabbinizsin" dediler. İşte o günden beri Müslümanım.

ne güzel bir dost...

“Velî” Kime Denir?

Velî ve kerâmet kelimeleri sadece Tasavvuf ehline değil, bütün İslâm âlimlerince, kendilerine belli ma'nâlar yüklenen ıstılâhlardır. Tefsîr, Fıkıh, Hadîs ve Akîde âlimlerinin dilindeki bu lafızlar umûmiyetle ıstılâh ma'nâsındadırlar. Onun için kerâmet'e, belli bir harikulade iş ve hâl, **velîye** de, belli kemâlâtı taşıyan kâmil mü'min, ma'nâsını vermişlerdir ki, **“velînin kerâmeti Nebîsinin mu'cizesidir.”** şeklindeki sözleriyle bunu kastediyorlar.

Sekiz: Velî: Bir mü'min günahkâr ve âsî ise de günahı mübâh ya da hafif görmüyorsa velîdir, ancak aşağı mertebede... Akla geldiğinde veya kendinden söz edildiğinde Allah hatıra gelmiyor ve Allah akla geldiğinde veya Allah'dan söz edildiğinde o akla gelmiyorsa velî değildir. Fakat, kâmil ma'nâda... Zîrâ, Allah (*Celle celâlihû*), Hadîs-i Kudûsî'de şöyle buyurdu: **“Kullarımdan velîlerim, yarattıklararımdan seçkin kullarımdan kimselelerdir ki, benim zikredilmemle onlar zikredilir, onların zikredilmesiyle de ben zikredilirim.”**

İşte bu yüzden Sûfiyye tâifesi bir taksîminde şu hadîsden hareketle **velîliği**; **Velâyet-i Âmme** ve **Velâyet-i Hâsse** diye ikiye ayırdı. İşte bu kemâl mertebeden kalkarak **Velî** kelimesi, İslâm âlimlerince ıstılâh oldu. “İstılâhlarda tartışılmaz.”

Muttekî Kime Denir?

Dokuz: Muttekî de öyle... Birçok âyet ve hadîsten biliyoruz ki küfür ve şirkten korunup kurtularak îmâna giren bir kişi, hiç bir ibâdeti yapmayıp (şirkin ve küfrün dışındaki) bütün günah ve isyanları işlese ve bunları mübâh ve hafif görmese de **muttekî**dir ama ilk ve en aşağı yani zayıf mertebesi itibariyle... Lâkin, **muttekî** değildir; kemâl (üst) mertebesi i'tibâriyle... Zîra, Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): “**Kul, zarar veren şeyden sakınmak için zararsız şeyi terk etmedikçe, muttekîlerden olma seviyesine ulaşamaz**”² buyurdu.

Hz. Ömer (Radiyellâhu anı): “**Harâma düşeriz korkusu ile helâllerin onda dokuzunu terk ederdik**”³ dedi. İşte bundan dolayı, İslâm ulemâsı herbir günahkar mü'mine değil de, yukarıdaki hadîste anlatıldığı şekilde dikkatli olan mü'minlere, **muttekî** demeyi istilâhlaştırmışlardır.

Şurası inkâr edilemez bir hakîkattir ki istilâh (terim), hem din'de, hem de ilimlerde bir vâkıdır. Mesela **salât**; lügatte **düâ** ma'nâsında ise de çoğunlukla dinde belli bir ibâdet şekli için bir çeşit istilâhtır. **Hacc; her ne şekilde olursa olsun, ziyâret demek** ise de, İslâm'da belli bir ibâdet için istilâhtır. **Teyemmüm** de, **mutlak yönelmek kassetmek**,⁴ ise de, dinde, belli bir taharet için istilâhtır. Bu vasıflarda olmayıp îmân eden ama günahkâr olan görüldüğünde; hokkabazlar, madrabazlar, sahtekârlar, akla gelen de velîdir. Çünkü “**Allah, (sadece kusursuzların değil, günahkâr olan) mü'minlerin (de) velîsidir.**”⁵

Küfr ve **kâfir** örtmek ve örten (çiftçinin tohumu örtmesi) manasında ise de, Dinde başka bir ma'nâda istilâhtır. Bunlar ve benzerleri lügat kitâblarında ilk ma'nâları için **hakîkat**, ikinci ma'nâları için **mecâz**; Din kitâblarında ise ikinci ma'nâları için hakîkat, birinci ma'nâları için mecâzdır. Yani **salat** Kur'an'da bildiğimiz namaz için hakîkat, **düâ** ve istiğfar için mecâzdır. **Kâfir** Kur'an'da bildiğimiz

ma'nâda hakîkat, çiftçi için mecâzdır. Bunlara Dînî eserlerde **Hakîkat-i Örfiyye** ve **Mecâz-i Lüğevî**, dil kitâblarında ise **Hakîkat-i Lüğaviyye** ve **Mecâz-i Örfî** denir.

Fâsık ta'bîri Kur'an'da çoğunlukla kâfir, hadîslerde çoğunlukla lügat ma'nâsına paralel olarak zarar veren, ziyankâr ma'nâsındadır. **Karga fâsıktır** gibi.. Fıkıhta ise, **günâhkar mü'min** ma'nâsında istilâhtır.

Kur'an'da Münâfik örtülü, gizli kâfir ma'nâsında ise de, **Hadîslerde** çoğunlukla samimiyetsiz mü'min ma'nâsındadır. **Münafığın alameti üçtür, konuştuğunda yalan söyler, vaad ettiğinde vadini yerine getirmez, kendisine (bir şey) emanet edildiğinde hainlik eder.**⁶

Bu hadîsteki münafık, bu günahları işlerken onları mübâh kabûl edip hafife almıyorsa mü'mindir. Kur'an'da sözü edilen **cehenmin en alt derekesindeki** kişi değildir.

Fitne de öyle...

Elbette bu değişik ma'nâlarda kullanmalarda mutlaka bir câmi', ortak payda vardır.

Hâsılı, **Velî** ve **kerâmet** kelimeleri sadece Tasavvuf ehline değil, bütün İslâm âlimlerince, kendilerine belli ma'nâlar yüklenen istilâhlardır. Tefsîr, Fıkıh, Hadîs ve Akîde âlimlerinin dilindeki bu lafızlar umûmiyetle istilâh ma'nâsındadırlar. Onun için **kerâmet**'e, belli bir harikulade iş ve hâl, **velîye** de, belli kemâlâtı taşıyan kâmil mü'min, ma'nâsını vermişlerdir ki, “**velînin kerâmeti Nebîsinin mu'cizesidir.**” şeklindeki sözleriyle bunu kastediyorlar.

Hem, sık sık nakiller yaptığınız **Ta'rîfât** bir lügat kitâbı değil, **İstilâh** kamasudur. Ona bakabilirdiniz. Maksud bulunan doğruyu alıp ona sâhib olmak değil de, aranılan her neyse -zayıf, hattâ asılsız bile olsa- onu bulup doğru diye yutup yutturmak olursa, iş sizin bu saçmalıklarınızla noktalanır.

Tefsîrde, Hadîsde, Fıkıhda, Akîdede ve **Dünyevî fenlerde** nice istilâhlar vardır ki, bunlar Asr-ı Seâdet'te yok idi. Ama bunları

kullanmakta âlimler İcmâ' ile bir beis görmemişlerdir. Aksine karışıklıklara meydan vermemek için faydalı, hattâ lüzûmlu bile görmüşlerdir. Hattâ, dînî ve dünyevî ilimlerde **ıstılâhlar**/Teknik terimler, olmazsa olmaz seviyede lüzûmludur. Fıkıh, Hadîs, Tefsîr, Akâid, Mantık, Matematik, Fizik, Kimyâ, Astronomi, Biyolöji, Anatomi, Tıp ve benzeri ilimlerde ıstılâhların/teknik terimlerin ne derece faydalı ve mühim olduğunu, kaz kafalı olmayan her akıllı mü'min bilir ve kabûl ederken, Tasavvuf ıstılâhlarını nasıl inkâr eder? Yukarıda anılan ilimlerden hangisinin terimleri Seâdet asrında vardı ve hangisi İslâm âlimlerince inkâr edilmiştir? Dîvâne olmayan câhillere bile bu mecbûriyeti kabûl ederler.

Ta'rîfât'ın yanında, **Külliyâ-tü Ebî'l-Beka, Keşşâfü İstılâhâ-ti'l-Fünûn, Düstûrû'l-Ulemâ** ve benzeri değişik ilimlere, bu arada Tasavvufa da âid **Teknik Terimleri** ihtivâ eden mükemmel birer Ansiklopedilerdir. Neseî'nin **Tıl-betü't-Talebe**'si, Seyyîd Amî-mu'l-İhsân el-Müceddidî'nin **Ka-vâidü'l-Fıkhî**, Sa'dî Ebû Ceyb'in **el-Kâmûsü'l-Fıkhî Lüğeten** ve İstılâhen isimli eseri, Prof. Dr. Muhammed Revvâs Kal'acî'nin **Lüğatü'l-Fukahâ**'sı, Ömer Nesûhî Efendi'nin **Hukûk-i İslâmiyye ve İstılâhât-ı Fıkhîyye Kâmûsu** isimli kitâbı Fıkh'a, **Tearruf** ve **Letâif** gibileri de Tasavvufa dâir olan ıstılâh kitâbları ve kâmûslarıdır.

Mecelledeki, mevzû' başlarındaki ıstılâhlar... Sünnet'i korumak için, **Hadîs Usûlüne dâir yazılan, yüzlerce ıstılâhı** ihtivâ eden eserler... Usûl-i Fıkh kitâbları... Bunların tâmâmı İstılâhlarla doludur ki, şu ıstılâhların lügat ma'nalarıyla tercüme edilmeleri güldürecek bir maskaralık olur. Nitekim kifâyetsizlerce yapılan birçok tercümede bu olmaktadır. Deli olmamak elde değil... Şu ıstılâhların/**teknik terimlerin** kaç tane si aynı kelimeler olarak Sahâbe zamanında vardı?.. Akıllıların ve ilim sâhiblerinin ince mes'elelerde karışıklığa meydan vermemek

ve iyi anlaşabilmek için ilmî ıstılâhlara ihtiyâci çoktur. Akılsız câhillere ise her yol asfalt...

Tabîî bir yandan bu lafızları ıstılâh ma'nâları ile kullanılırken diğer yandan lügat ma'nâları inkâr edilmeyip yeri geldikçe zaman zaman kullanılırlar. Dolayısıyla hâlt etmenin/ karıştırmanın âlemi yok...

Bakara (2-4) âyetleri, sizin iddiâ ettiğiniz gibi **muttekîyi** asgari ma'nâsıyla **ta'rîf** etmiyor; **îzah** ediyor. Anlaşıyor ki, ta'rîf'in ve îzâh'ın da ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Âyette sayılan vasıflar sıfat olarak gelmiştir ki, sıfatla ta'rîf olmaz. Sıfat ma'rifenin ise onu îzaha, nekrenin ise onu tahsîse yarar. Burada marifeye sıfat gelmiştir. Öyleyse ortada ta'rîf değil îzâh vardır.

Hem, bu sizin dediğiniz gibi **ta'rîf** ise (haşa) bu ta'rîf ya efrâdını câmi' ya da ağıârını mâni' değildir. Çünkü, amelsiz **muttekî** (dolayısıyla velî) olunabiliyorsa. ameller getirilmiş, -hâşâ-lüzûmsuz!.. Olunamıyorsa, zikredilmeyen oruç, hacc, cihad gibi birçok amel var; dolayısıyla -hâşâ- eksik....

Malını yerli yerince harcamayan, isrâf eden, zekât vermeyen her bir mü'min **muttakî**, yani **velî** değil midir? Şâyet **velî** ise, ta'rîfiniz ta'rîf değildir. Değilse, **bütün mü'minler Allah'ın velîsidir** dediğinize göre mü'min değildir. Şu ifâdenize bir daha bakınız: **Kur'ânda velî tanımını** (ta'rîfi) **bu iken...** Ne bu câhillik, ne bu ciddiyetsizlik Allah aşkına?!...

Bir de, meselâ, âyetlerde geçen (يقين/ **yakîn** ve (يقان)/**îkan** ne demektir? Semîn el-Halebî'nin **ed-Dürrü'l-Masûn'**una bir bakıveriniz. Bu lafzın ıstikâkına bir göz atıveriniz. Bakayım utanmadan, sıkılmadan, dalgalanması tamamen durup dibindeki kum taneciklerini net ve berrak bir şekilde gösterdiği için, **yakîne ulaştı** denilen duru su misâli, siz de net ve açık bir şekilde, Haşr'ı, Mîzân'ı, Sırât'ı, Cennet'i, Cehennem'i, En Büyük Paniği, körlük olmayan çıplak bir gözle görür gibi gördüğünüzü ve müşâhede edebildiğinizi iddiâ edebilecek misiniz?

Yakînin dahî bir alt, bir orta, bir üst, bir de bunların arasında nice mertebelerinin olduğunu bilmem ki size nasıl anlatsak?

Necib Fâzıl merhûma bir nazîre:

Benimse alın yazım, körlere ayna satmak!...

Nefs-i Emâre Mutmaine Olur mu?

İddiâ: “*Nefs-i emmâre Mutmainne’ye dönüştür, küfürden ve inkârdan vazgeçer*” deniliyor. *Nefs-i Emmâre’ye ve Nefs-i mutmainne’ye Kur’ân-ı Kerim’in dışında nasıl ma’nâ verilebilir?*

Kur’ân-ı Kerim’de, Nefs-i emmâre ile ilgili olan âyet şudur: “Ben nefsimi temize çıkarmam, çünkü nefis Rabbimin esirgemesi olmadıkça kötülüğü emreder durur.”

[Yûsuf sûresi:12/53] *Burada Hz. Yusuf (Aleyhisselâm) emmâre diye kendi nefsinden bahsetmektedir. Bir büyük peygamberin nefsi için “Nefs-i emmâre” deniyorsa hiç kimse Nefs-i emmâreden kurtulamaz demektir. Âyette, Nefs-i emmâre’yi ifade eden cümle isim cümlesidir. Arapça isim cümleleri devam ve sübût ifade eder. Yani nefsin kötülüğü emretmesi devamlı olur. Ayrıca bu konulardaki şüpheleri gidermek için âyette cümlenin başına “inne” haberinin başına “te’kid lam”ı getirmiştir.*

Nefsin mutmainne olması, emmâre olmaktan vazgeçmesi anlamına gelmez. Mutmainne demek, imânında hiçbir şüphesi kalmamış demektir.

Cevâb: Kur’ân’ın açık âyetlerinden biri de, **Hakkında ilmin olmayan şeyin ardına takılma**⁸ âyetidir. Bu mes’elede de bu âyetin hükmünü unutmusunuz. Sarf, Nahiv ve Belâğet ilminde şecâat arzedeyim derken cehâlet sirkatinizi sergilemişsiniz. Şöyle ki; önce Osmanlı paşalarından Allâme Sırrî-i Girîdî’den bir nakil yapalım:

Bu âyetin⁹ tefsirinde Ebus-suûd Efen-di şöyle diyor:

Yûsuf (Aleyhisselâm) bu sözü; Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in: “**Ben Âdemoğlunun Seyyidiyim/ efendisiyim, hâlbuki öğünülecek hiçbir şey**

yoktur.” hadîs-i şerîflerinin uslûbunca, sırf şerefli nefsini kırmak, yani tevazu îcâbı, bir de (herkesçe) kabûl ve teslim edilen paklığının ortaya çıkması anında nefsi(ni) temize çıkartmaktan ve kendini beğenmişlikten sakınmak için söylemiştir.

(Allah’ın ona verdiği) nimeti söyleme (ve i’tirâf etmek) yoluyla da söylenmiş olabilir. (Yani), “Ben nefsimi, nefis olduğu müddetçe kötülükten pak görüp göstermem. Bu (zina/davetini işlememe) fazîleti(ni) de sırf Allah (Celle celâlihû)’nun (buna) muvaffak kılmasından bilir, (“bu paklık nefsimin) tabiatı gereğidir”, diyerek (anılan kötülükten uzak kalmasını) nefsimem mâl etmem. Zîrâ, hiç şübhesiz ki insan nefsi, aslında elbette kötülüğü çok çok emredici, şehvetlere meyledicidir -ki benim nefsim de, bir insan nefsidir... Belki benim bu (nefs) emanetim(e hıyanet etmemem) ve (Allah’ın emrine yahut efendime) sadık oluşum, Allah Teâlâ’nın muvaffak kılması, koruması ve merhamet etmesi ile olmuştur. Ancak Rabbimin helak noktalarına düşmekten koruduğu, muhafaza ettiği insan nefsi, kötülüğü emretmek ve şehvetlere meyletmekten müstesnadır. O (Allah (Celle celâlihû) tarafından) merhamet edilen nefislerden biri de benim nefsimdir”.

Yahud; insan nefsi her vakit çirkinlikleri emreden ve kötülöklere meyleden bir şeydir. Ancak Rabbimin merhametine ve korumasına mazhar olan vakit bundan ayırdır. O zaman (nefs) kötölöğe meyletmekten döner, meyletmez. **(Ebus-suud’un sözü son buldu)**

Konevî, buradaki “**tevâzû’ îcâbı idi**” îzâhını kabûl etmiyor.

(**الا ما رحم**)/ (**illâ ma rahime**) deki (**الا**)/ (**illâ**) ya istisnâ-i muttasıl veya istisnâ-i muntakâ’ için olan (**الا**) (**illâ**)dır. (**ما**)/(**mâ**) dahî, ya devâmiyye ya masdariyye veyahud (**من**)/(**men**) ma’nâsında mevsûledir.

İstisnânın muttasıl olduğu kabûl edilirse; İstisnânın Muttasıl olduğu kabûl olursa, âyete iki şekilde ma’nâ verilir.

(Bir:) (Ancak Rabbimin merhamet ettiği vakit müstesna... (bu, hükümden ayrıdır..))

(İki:) (Ancak Allah'ın, nefislerden merhamet etmiş olduğu ve bu (kötülük) ten koruduğu nefis bundan müstesna.)

Birinci ma'nâya göre istisna, istisnâ-i müferreğ'dir (ما رحم)/ (mâ rahime)ye muzaf olarak, bir (وقت)/(vakt) lafzı takdîr edilmiştir. O zaman ma'nâ, (Şübhesiz ki nefis (bütün vakitlerde) kötülüğü çokça emredicidir. Ancak Rabbimin rahmet(inin vakt)i müstesna. Zîrâ o nefis, o (rahmet edilen) vakitte kötülüğü emretmez.) demek olur.

İkinci şekle göre, (ما رحم)/ (mârahime)'den evvel, (وقت)/vakt takdîr edilmez. Bu takdîrde, istisna (نفس)/nefsden, veya (امارة)/emmâre altındaki (هي)/(hiye zamîrinden, yahud,(امارة)/ emmaretün kelimesinin mukadder mef'ûl (صاحبها) /sâhibehâ'dan (استثناء)/İstisna olmuş olur. Buna göre mâna: "Muhakkak ki nefis (cinsi) elbette kötülüğü çokça emredip durandır. Ancak Rabbimin rahmet ettiği nefis (bundan) müstesnâdır. O, kötülüğü emretmez." demek olur. (ما)/(Mâ) ism-i mevsûl ekseriyetle akılsızlar için kullanılırsa da bazen vasf murâd edilmesiyle akıllılar için de kullanıldığı yaygındır. (فانكحو ما تاب)/(Fenkihû mâ tâbe...) (Öyleyse sizin için tayyib olan kim-seleri nikâhlayınız) âyetinde olduğu gibi.

Akıllılar için olan (من)/(men), bazen de akılsızlar için kullanılır.

(و منهم من يمشي علي اربعين) (Ve min-hüm men yemşî alâ erbein) "Onlardan dört ayak üzerinde yürüyen de var" âyetinde olduğu gibi..

Şimdi, (ما)/(mâ)nın vasf irâdesiyle akıllılar için kullanılması câiz olunca, ma'nâ,

(الا المرحوم الذي رحمه الله)/(ille'l-merhû-me'llezi rahimehullâh) "Allah Teâlâ'nın merhamet ettiği merhamet edilen kimse müstesnâ" demek olur.

İstisnâ Munkatı' olur ise;

İstisnâ, Munkatı' olur ise, (ما رحم) (mâ

rahime)'deki (ما)/(mâ)masdariyye, (الا)/(illâ) ise, (لكن)/(Lâkin) ma'nâsınadır. (الا)/(illâ)'dan sonrası da mubtedâ olub, haberi mahzûfdur ki, (hiyelletî) lâfzıdır. Buna göre ma'nâsı,

"Lâkin Rabbimin rahmeti... (odur) kötülüğü geri çeviren (başkası değil)."

Yani, "Muhakkak ki, her insan nefsi, ister, çoğu insanlardaki gibi kararlı ve samîmî, ister masumlardaki (ve mahfûzlardaki) gibi kararsız ve istemeyerek olsun kötülüğü (çokça) emreder. Yani kötülüğü düşünür. Lâkin Rabbimin merhameti onu bundan engeller." demek olur. (Sırrî-i Girîdî'den nakil son buldu)

Görüldüğü gibi, bu iş, sizin işiniz değilmiş.

"Cümle-i ismiyye devâm ve sübût ifâde eder, İnn ve te'kid Lâm'ı, tekid bildirir" bu doğru. Ya gerisi?... Yoksa hâfız olmadığınız için mi, gerisi yok? Bu hâlinizi bir Arab ata sözü; (وجدت شيئا غاب عنك اشيئا)/ vecette şey'en ğâbe anke eşyâ/"Bir şey buldun ama birçok şey kaybettin..." şeklinde anlatır.

Ne kıymeti var? Öyle değil mi?

Hâsılı,

Bu âyet sizin değil, hasım edindiklerinizin lehine bir delîl. Lâkin farkında bile değilsiniz. Bu da cehlin ve çok yükseklerde uçmanın alâmet-i fârikası herhalde..

- DİPNOTLAR -

1 - [Ahmed İbnü Hanbel: 3/430], Mu'cem:7/331, Benzer lafızlarla [Taberânî el-Kebîr ve el-Evsât], Kenzü'l-Ummâl:1/42-43, H:98-99] ve [Hakîm-i Tirmizî, Ebû Nüaym, Hilve, Amr b. Cemûh radiyellâhu anhu'dan], Kenzü'l-Ummâl:1/440

2 - Tirmizî, İbnü Mâce ve Hâkim, Attyetü's-Sa'dî radiyellâhu anhu'dan. Tirmizî Hasen ve Ğarîb'dir dedi]. Et-Teysîr:2/503 (Yani harâmdan korunmak için fuzûlî helalleri terk etmedikçe...)

3 - Münâvî, et-Teysîr:2/503

4 - Bir şeyi Tammud ve Kasd etmek (Ya'ni her ne şekilde olursa olsun) yönelmek ve kasdetmek (Muğrib: emm maddesi)

5 - Bakara:257

6 - Buhârî, Müslim, Tirmizî ve Nesâî, Ebû Hureyre radiyellâhu anhu'dan], el-Fethu'l Kebîr:1/26 H:36

7 - Semîn el-Halebî, ed-Dürrü'l-Masûn:1/100

8 - İsrâ:36

9 - Yûsuf:53

10 - Sırrî-i Girîdî, Ahsenü'l-Kasas: (2/327-341)'den kısaltarak

İlkokul Dönemi

Bu dönemin en belirgin özelliklerinden biriside çocukların üst benliklerinin iyice gelişmiş olmasıdır. Doğru ile yanlışın ayırımını iyi yaparlar. Kurallar vazgeçilmezdir. Haksızlığa gelemmezler. Kurallar sert ve kat'idir. Doğru bildiklerinden şaşmazlar. Özdeşim kurdukları öğretmenlerin koymuş oldukları kurallar, onlar için adeta değiştirilemez yasalar gibidir

İlkokul dönemi (6-11 yaşlar) çocuğun aileden çıkıp dış dünyaya açıldığı dönemdir. Ana-babasına bağımlılığı azalmıştır. Bütün gününü okul yada oyunda geçirebilir. Kendi gereksinimlerini karşılayabilir yaşadadır. Cinsiyet kimliği iyice belirgin olmaya başlamıştır. Hem cinsleri ile birlikte oyun oynamayı tercih ederler. Arkadaşlık bağları bu dönemde güçlenir. Toplu oyunlar oynarlar, oyunlarda kurallar ağır basar. Üstünlük kurma istekleri ortaya çıkar. Yetenek ve becerilerini ön plana çıkarmak, akranlarıyla yarışma hevesi bu dönemin en belirgin özelliklerindedir.

Bu dönemde çocukların anne ve babalarına yönelik hayranlığı öğretmenlerine doğru kaymaya başlar. Özdeşim kurma, anne ve babadan kayarak öğretmene yönelir. Öğretmenin gözüne girmek, bir aferin almak için beceri ve yeteneklerini ortaya koyar. Öğretmenin beğenisini kazanmaya çalışır ve

bu doğrultuda enerjisini harcar. Çalışkanlık, gayret gösterme, beceri ve yetenek gösterme bu dönemin en belirgin özellikleridir. Çocuklar bu dönemde gelecekteki kişilik yapılarının temellerini sağlamlaştırırlar. Gurup içerisinde kendini gösteremeyen, yetenek ve becerilerini arkadaşlarına kanıtlayamayan yada buna cesaret edemeyen çocuklar, yetersizlik ve aşağılık duygusuna kapılır.

Bu dönemlerde gençleri bilinçli yetiştirmek gerekir, çocuk öğretmene karşı özdeşim kurduğu için öğreticinin talebelerine olumlu yaklaşması ve sorunlarına çözüm bulması gerekmektedir. Eğitici, talebenin potansiyelini keşfetmeli ve yeteneklerine göre çocuğu yönlendirmelidir. Bir eğitici çocuğun sorunlarını çözemez ve ilgisine karşılık vermez ise, çocuk hayal kırıklığına uğrayabilir, ruhsal sağlığı bozulabilir, derslerinde gevşeme gösterebilir. Bir öğreticinin olumlu ve anlayışlı yaklaşımı, öğrencinin davranışlarını ve ruhsal durumunu kontrol altına alarak çocuğun sağlıklı bir birey olarak yetişmesine neden olur.

Çocuk başarılı olmak için caba göstermez, anne-baba ve öğretmenin ilgisini çekmek, dikkatlerini toplamak ve beğenilerini kazanmak için caba gösterir. İşte bu noktada veli ile öğretici arasında sıkı bir bağ kurulmalıdır.

Bu dönemin en belirgin özelliklerinden biriside çocukların üst benliklerinin iyice gelişmiş olmasıdır. Doğru ile yanlış ayırımını iyi yaparlar. Kurallar vazgeçilmezdir. Haksızlığa gelemeler. Kurallar sert ve katidir. Doğru bildiklerinden şaşmazlar. Özdeşim kurdukları öğretmenlerin koymuş oldukları kurallar, onlar için adeta değiştirilemez yasalar gibidir.

Cinsiyet bu dönem çocuklarında çok belirgin olur. Erkekler, karşı cinse karşı tavır alıp onları kızdırma, dalga geçme, üstünlük kurma gibi davranışlarda bulunurlar. Kız çocukları ise erkeklerin bu tür yaklaşımlarını kaba ve gereksiz görür ve karşı cinsten uzak durur. Bu

dönemde cinsel uyarılar ergenlik döneminde canlanmak üzere uykuya yatar.

Çocuğun ilerleyen yaşlarında sağlam bir kişiliğin oluşmasında en önemli devrelerden biri olan bu dönem, çocuğun sağlam karakterde bir yapıya sahip olması gerekir. Anne ve babanın bu dönemde çok dikkatli olması gerekmektedir. Çocuklarına yalan söylememeli ve onları yalana yöneltmemelidirler. Anne baba çocukların haklarını korumalı ve onlara riayet etmelidir. Söz verildiği zaman yerine getirilmeli, aksi halde bu tutumu kendilerine haksızlık yapıldığını zannederek bir karşı tutum ve davranışa yönelmelerine sebebiyet verir.

Anne ve baba çocuğunun ergenlik döneminde, cinsel yönden sapma göstermemesi için, çocuklarının yataklarını ayırmalıdır. Çocuk anne ve babanın yatak odasına rahat bir şekilde girmemeli, acil bir durum söz konusu olduğu zaman dahi girerken izin alınması öğretilmelidir.

Kadın ve erkeğin ben merkezleri vardır. Bu ben merkezlerinde bireyler kendi kişiliklerinin farkına varır. Bir kadının ben merkezi genellikle mutfaktır. Erkeğin ben merkezi iş yeri, masası, koltuğu vs. Herkesin kendini rahat hissettiği ve kişiliğinin farkında olduğu bu ben merkezlerinin dışındaki kişiler arasında da ortak ben merkezi vardır.

Eşler arasındaki ben merkezi ise yatak odasıdır. Yatak odası eşlere aittir ve ben merkezlidir, bu merkezin başkaları tarafından ihlal edilmesini istemezler. Eşler bu noktada bu merkezlerin ihlal edilmemesi için çocuklarını yedi yaşından itibaren yatak odasına girmemeyi ve ben merkezi çizgisini ihlal etmemeyi öğretmeleri gerekmektedir. Kuranı kerimde: "Çocuklarınız ergenlik çağına girdikleri zaman, kendilerinden, öncekilerin istediği gibi onlarda izin istesinler." buyurulmaktadır. Yüce dinimizde bu konuya dikkat çekerek buluş çağına giren çocukların edep ve hayaya uygun

bir şekilde hareket etmelerinin öğretilmesini bizlere bildirmiştir.

SELÂMİN ÖĞRETİLMESİ

Çocuğun topluma girme ve topluma rahat uyum sağlayabilmesi için toplum kurallarını iyi bilmesi gerekmektedir. Bir bireyin topluma girebilmesinin en belirgin özelliği selâm vermesidir. Selâm toplumda sevgi ve saygının artmasına ve yaygınlaşmasına vesile olur. Toplumda dayanışmaya kardeşlik duygularının artmasına sebebiyet verir. Selâmın şekli, bir toplumu diğer toplumlardan ayıran en önemli semboldür. Dinin benimsenmesi ve ahlakın yaygınlaşmasına vesile olur. Enes (Radiyallahu Anh) çocuklara rastladığı an onlara selâm verir ve: "Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) böyle yapardı." derdi.

Peygamberimizin çocuklara selâm vermesi hem onun tevâzusunu, hem çocuklara şahsiyet kazandırma yönündeki üstün ahlakını, hem de selâmı küçük büyük toplumun her kesimi arasında yayma gereğini ortaya koyucu özellikler taşır. Çocuklara selâm verme ve selâmlarını alma onların şahsiyet oluşumunu, topluma uyum sağlamalarını ve küçük yaştan itibaren eğitilmelerine büyük katkı sağlar.

SÖZÜ BÜYÜKLERE BIRAKMAK

Ebeveyn, çocukları arasında tartışma olduğunda, her ikisini bir anda dinlemek gerekirse önce büyük olanı, sonra küçük dinlemelidir. Bunun bir takım sebepleri vardır. Başlıca sebepleri ise şunlardır:

- Küçüğe, büyüğüne karşı saygılı davranmasını öğretmek

- Büyüklerin hakkını korumak

- Büyük çocuğu küçüğüne karşı ezdirmemek.

Böyle olmadı mı, küçük çocuk büyüğü önemsemez ve zamanla büyüklere karşı gereken saygıyı göstermez.

- Yaşça büyük olanlara her konuda öncelik hakkı tanınmalıdır

- Yeme içme ve konuşma gibi konularda

yaşça büyük olana öncelik vermelidir.

- Büyüklere hürmet, küçüklere merhamet göstermek, Müslümanlığın güzelliklerindedir.

Gençlerimize hizmet etme alışkanlığı kazandırılmalıdır. Bu kazanımlar ise evde alıştırılır. Anne evladına kendi işlerinde yardımcı olmasını sağlamalı, yardımı sonunda teşekkür etmeli, memnuniyetini belirtmeli ve güzel duâlarda bulunmalıdır. Böyle yapan bir anne, çocuğuna hizmet etme alışkanlığı kazandırarak, yaptığı her işte Cenâb-ı Hakk'ın rızasını gözetmesine vesile olacaktır. Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in, çocukları, karşılama merasimlerine, düğün merasimlerine, ziyafetlere dahil ettiği, sadece ayakkabı gözlentirmek, abdest ibriği taşıtmak, içecek dağıtırmak gibi basit işlere koşmayıp, aynı zamanda "sır" olduğu bildirilen iş tevdi ettiği, mektup postacılığı yaptırdığı, liyâkati sebebi ile cemaate başkan tayin ettiği, kapısında nöbet tutturduğu gibi hususlarda belirtilir.

ÇOCUKLAR ARASINDA EŞİT DAVRANMAK

Çocuk terbiyesi mevzusunda Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in ısrar ettiği bir husus, çocuklar arasında eşit muamele yapılmasıdır. Nitekim çocuklarından birine bağışlarda bulunan ve bu bağış işine şahid kılmak üzere de Efendimize müracaat eden Numan b. Beşir (Radiyallahü anh)a, Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur: "Çocuklarının arsını eşit tut"... "bunu geri al"... "Beni şahit kılma; Ben çevre (zulme) şahâdetinde bulunmam"... "bu doğru değil, ben ancak hakka şahâdet ederim."

Ahmet b. Hanbel'den gelen bir rivayette ise: "**Çocukların senin üzerindeki haklarından biri, onlara eşit davranmandır.**" buyrulmuş, çocukları arasında eşit muamele yapmak, ana-baba üzerindeki haklarından biri olarak beyan edilmiştir.

SÜNNETİN İSLÂM'DAKİ YERİ VE ÖNEMİ -III

Kur'ân'ın kaynağı vahiy olduğu gibi, **Sünnet**'in kaynağı da vahidir. **Sünnet**in manası Efendimiz'in kalbine ilka edilerek ağzından çıkan sözler devamlı surette ilâhî kontrole tabi tutulmuştur. Şayet bir yanlışlık söz konusu olacak olsa, hemen ikaz edilip uyarılmış ve hataya düşmekten korunmuştur. Nitekim Mevlâ Teâlâ: **"O kendi hevesine uyararak söz söylemez. Onun konuşması ancak bildirilen vahiyledir."** (Necm:3,4) buyurmuştur.

Sünnet kabul etmeyen ve "Kur'an bize yeter" iddiasında bulunan taife: "Kur'an-ı kerîm âyetlerinin apaçık bir şekilde beyan edilmesine (Nur:24), Yüce Dinimizin de tamamlanmış olmasına (Maide: 3) rağmen, Onun sünnet tarafından yorumlamasına ve açıklanmasına neden ihtiyaç olsun ki?" şeklinde bir soruyla, kafaları karıştırabilirler.

Bu konuyu izâha geçmezden evvel, öncelikle şunu ifade edelim ki; Allâh-u Teâlâ'nın, emir ve yasaklarını peygamberler aracılığı ile kullarına duyurması nasıl ki bir âcizlik ve eksiklik değilse, sünnetin varlığı da kesinlikle Kur'an'ın eksik ve yetersiz olduğu anlamına gelmez. Elbette Kur'an'ı Kerim'in gayet açık ve anlaşılabilir olduğu bir hakikattir. Ancak Onun muhatapları olan biz insanoğlunun anlayış seviyeleri farklı farklı olduğundan, Onu herkesin aynı şekilde doğru olarak anlayıp kavrayabilmeleri

imkansızdır. Ayrıca, mesele sadece âyetin manasını lugat olarak anlamak değildir, zira Ashâb-ı kirâm'ın pek çoğu Arap idiler ve Arapçayı da gayet iyi biliyorlardı. Hal böyleyken nâzil olan âyetlerin ne demek istediğini, onunla Mevâ Teâlâ'nın ne murad ettiğini Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e sorup öğreniyorlardı.

Dolayısıyla vahiy gelen emir ve nehiylerin hayata nasıl tatbik edileceğini, Mevlâ Teâlâ'nın bununla muradının ne olduğunu izah etmek; pratikte kim, neyi anlamak ihtiyacında ise bunu ona anlatmak ve iyice anlaşılması için de açıklamak lazımdır.

Peki bu açıklamayı kim yapacak?

Elbette en doğru ve en güzel açıklamayı, hiç şüphe yok ki Kur'an'ı bizlere tebliğ eden Allah'ın elçisi yapacaktır. Nitekim Allâh-u Teâlâ: **“İnsanlara, kendilerine indirileni açıklaman için, Sana da bu Kuran'ı indirdik.”**(Nahl süresi 44) buyurmuş ve Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in Kur'an'ı açıklama görevini beyan etmiştir. Şayet Kur'an'ı kerim'i herkes apaçık bir şekilde ve doğru olarak anlayacak olsaydı, Peygamber Efendimiz'e Kur'an'ı açıklaması emredilir miydi? Böyle bir emir olduğuna göre, böyle bir zarûret var demektir. Daha doğrusu Kur'an'ın kendisi böyle bir zarûrete işaret etmektedir.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Kur'an'ı açıklamakla vazifeli olunca doğal olarak Ona başka meziyetlerin verilmesi, diğer insanlara verilmeyen bazı bilgilerin de bildirilmesi lazımdır ki, bu da **Hadis ve Sünnettir**. Bununla alakalı olarak Mevlâ Teâlâ: **“Nitekim kendi içinizden, size ayetlerimizi okuyan, sizi temizleyen, size Kitabı ve Hikmeti getirip size bilmediklerinizi öğreten bir Resûl gönderdik.”** (Bakara: 151) buyurmaktadır.

Ulemânın ekserisi; “âyeti kerimede geçen **Hikmet** Kur'an'dan ayrı bir şeydir ki, o da **Sünnettir**.” demişlerdir.

İmâm-ı Şâfi (Rahimehullâh): “Allâh-u Teâlâ bu âyet-i kerimede **Kitabı** zikretti ki, O **Kur'an**'dır. **Hikmeti** de zikretti ki, o da Resûl'ün Sünnetidir.” buyurmuştur.

Bir Hadisi şerifte Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Şunu kat'i olarak biliniz ki, Bana Kur'an ile birlikte, onun bir benzeri (sün-**

net) de verilmiştir.” (Ebu Davud, Sünnet 6, Tirmizî, İlim 10, İbni Mace, Mukaddime 2, Darimî, I, 117)

Yine bu manayı teyid babında İmâm-ı Beyhekî, Hassan b. Atiyye'den şu rivâyeti nakleder: **“Cibril (Aleyhisselâm), Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e Kur'an'ı indirdiği gibi Sünneti de indiriyordu. Kur'an'ı öğrettiği gibi Sünneti de Ona öğretiyordu.”** (Dârimî, Mukaddime: 49)

Kur'an'ın kaynağı vahiy olduğu gibi, **Sünnet**'in kaynağı da vahiydir. **Sünnetin** manası Peygamber Efendimiz'in kalbine ilka edilerek ağızından çıkan sözler devamlı surette ilâhî kontrole tabi tutulmuştur. Şayet bir yanlışlık söz konusu olacak olsa, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) hemen ikaz edilerek uyarılmış ve hataya düşmekten korunmuştur. Nitekim âyeti kerimede: **“O kendi hevesine uyararak söz söylemez. Onun konuşması ancak bildirilen vahiyledir.”** (Necm: 3,4) buyurulmasında, Peygamber Efendimiz'in ilâhî kontrol altında olduğunu açıkça ifade etmektedir.

İmâm Şafii (Rahimehullâh): **“Bütün sünnetler Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in kalbine ilka edilmiştir. O'nun Sünneti, Allah'ın onun kalbine ilka ettiği hikmetten ibarettir. Onun kalbine ilka edilenler Onun Sünnetini oluşturur”** (Eş-Şafii, er-Risale (Mısır, 1358/ 1940; Tahkik: Ahmed Muhammed Şakir), s. 92-93.) buyurarak, **sünnetin** vahiy sınırları içerisinde olduğunu ifade etmiştir.

Evet **Sünnette**, Kur'an gibi vahiy mahsulüdür. Ancak şöyle bir fark mevcuttur. Kur'an vahy-i metlûv, **Sünnet** ise; vahy-i gayri metlûvdür. (Nazmı mu'ciz değildir ve Kur'an âyetleri gibi namazda tilâvet edilmez.)

İbn Hazm der ki: Kur'an ve sahih hadis birbirine bağlı olup Allah'tan olma bakımından aynıdır; itaat edilmesi gerektiği açısından da, ikisinin hükmü aynıdır. (İbn Hazm, Ebu Muhammed Ali b.Ahmed, el-İhkam fi usulil-Ahkam, tahk. A.M.Şakir, Beyrut 1983, c. I, s.96-98.)

İbn Hazm, **“Onun konuşması ancak bildirilen vahiyledir.”** (Necm: 4) âyetini delil getirip sünnetin vahiy mahsulü olduğu hakkında şöyle demiştir: **“... Bu suretle Hz. Peygamber'in dinle ilgili bütün sözlerinin vahiy olup, Allah'tan geldiği doğruluk kazanmaktadır, bu hususta hiçbir şüphe yoktur”** (İbn Hazm, el-İhkam fi

Medine'de bir sene kıtlık olmuştu. Bu sebeple aşırı pahalılık başgösterince Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e gelerek:

- Ya Resülellah bize narh koy, dediler. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

- Allah-u Teâlâ, emretmediği bir sünneti sizlere hüküm olarak koymamı Benden istemiyor. Bu sebeple O'nun lütfu kereminden (duâ ederek) bunu isteyiniz.

(Kenzul Ummal: IV/103)

Abdullah b. Amr (Radiyallahü Anh) şöyle anlatır:

"Peygamber Efendimizden işittiğim her şeyi yazıyor ve onları ezberlemek istiyordum. Ashâb-ı kiram beni bu işten menettiler ve:

- Sen Resûlullah'dan her işittiğini yazıyorsun, halbuki O'da bir insandır. Sükûnet halinde olduğu gibi gadap halinde iken de konuşmuş olabilir, dediler. Bunun üzerine ben de yazma işini bıraktım. Sonra onların sözünü Efendimiz'e anlatınca, bana:

- Yaz! buyurdu ve mübarek ağzını işaret ederek devam etti:

- Nefsim yedi kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, buradan Haktan başkası çıkmaz! (Darimi, Mukaddime: 43, Müstedrek: 1/104 İbni Hanbel Müsned 10/21)

Tüm bunlardan anlaşılacak odur ki; Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) in bütün hareket noktasının kaynağı vahiydir. Onun sözleri ve yaşama biçimi günahlardan, yalan ve yanlıştan, lüzumsuz fazlalıklardan uzak, Mevlâ Teâlâ'nın gözetim ve denetiminde olmuştur. Böyle bir şahsiyetin hayat tarzı olan **sünnete** sarılmak ve yaşamak, elbette dinin ta kendisidir. Bu durumda **sünnet** olmadan bir müslümanlık düşünelir mi?!

Rabbimiz Kitabıyla beraber elçisini de gönderdi ki, bize Dinimizi öğretsin, âyetlerdeki asıl maksadı açıklasın. Böylece bir takım keyfi teviller yapılmasının önü de kesilmiş olsun. Nitekim Hz Ali (Radiyallahü anh), Hariciler tâifesiyle münazara etmesi için Abdullah ibni Abbas (Radiyallahü anhümâ)ı göndermiş ve ona şöyle demişti:

- Git onlarla mücadele et! Onları **kitaba** ve **sünnete** çağır! Fakat onlara Kur'an'dan delil getirme. Çünkü âyetlerin pek çok manalara ihtimali vardır. Ancak onlarla **sünnetten** delil getirerek tartış, dedi. Bunun

üzerine İbni Abbas (Radiyallahü anhümâ):

- Ey Mü'minlerin Emiri! Ben, Allah'ın Kitabı'nı onlardan çok daha iyi bilirim, çünkü Kur'an bizim evlerimizde indi, deyince Hz. Ali (Radiyallahü anh) buyurdu ki:

- Doğru söylüyorsun ama Kur'an bir çok manalar taşıyan ve bir çok yönleri bulunan bir kitaptır. O bir şey der, onlar da bir şey der. (yani Allah'ın âyetlerini kendi kafalarına göre tevil ederler de ağızları kapanmaz.) Lakin sen onlara **sünnetten** delil getirirsen, o zaman kaçacak yer bulamazlar, (hadisler âyetlerin tefsiri mahiyetinde olduğundan, onlar vasıtasıyla Kur'an'ın maksadı anlaşılır, böylece sana karşı konuşacak halleri kalmaz) buyurdu.

Nitekim İbni Abbas (Radiyallahü anhümâ) onların karşısına çıktı ve Haricîlerle tartıştı. **Sünnetten** deliller getirerek münazara etti. Ve sonunda onların elinde hiçbir delil kalmadı. (Suyutî, Dürül Mensur: 1/40)

İmâm-ı Şâfi (Rahimehullah): "Allâh-u Teâlâ, vahiy olmayan hususlarda Resûlü'nün sünnetine uyulmasını vahiyyle farz kılmıştır. Kim Onun sünnetini kabul ederse Allah'ın emrini kabul etmiştir." buyurarak şu âyeti kerimeyi okudu: "**Kim Resûle itaat ederse, andolsun Allah'a itaat etmiş olur.**" (Nisa sûresi 80)

Buhârî ve Müslim İbni Mesud (Radiyallahü anh)'dan şöyle rivâyet ederler: "Dövme yapana ve yaptırana, güzelleştirmek için kaşlarını yolana, dişlerini inceltene, Allahın yarattığı şekli değiştirenlere Allah lanet etsin"

İbni Mesud (Radiyallahü anh)'ın bu sözü, Ümmü Yakub denilen bir kadına ulaştınca, o kadın kalkıp geldi ve dedi ki:

- Bana gelen habere göre şöyle şöyle demişsin. İbni Mesud (Radiyallahü anh)'da:

- Resûlullah'ın lanet ettiğine ben niye lanet etmeyim ki, hem Kur'an'da da bu husus geçmiyor mu? deyince, kadın Kur'an'ı kastederek:

- İki kapak arasını okudum fakat bu dediğini bulamadım, dedi. Bunun üzerine İbni Mesud (Radiyallahü anh):

- Kur'an'ı okumuşsan onu bulmuşsundur. Sen Kuranda "**Peygamber size neyi verdiyse onu alın, neden de yasakladıysa ondan sakının**" (Haşr sûresi 7) âyetini okumadın mı?!

- Okudum.

- Hah işte Resûlullah (benim saydığım) şeyleri ya-

saklamıştır (Buhari, Libas: 82, 84-85, 87, Müslim, Libas 120, Tirmizi: Edeb: 33)

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in: **“Kur'an'ı Abdullah İbni Mesud'dan öğreniniz”** buyurduğu yüce sahabi, Kur'an'ı işte böyle anlıyor...

İmâm-ı Azam Ebu Hanife hadis dersi yapıyordu. Bir adam gelerek:

- Bırak şu hadisleri ey imam. Bize Kuran oku! dedi.

İmâm-ı Azam:

- Şayet sünnet olmasaydı, bizden kimse Kur'anı anlamazdı, dedi, sonra adama:

- Maymun etinin harâmiyetine dair Kurandan delilin var mı? diye sorunca, adam şaşırıp kaldı. Bunun üzerine İmâm-ı Azam:

- Sen ne dediğinin farkında değilsin. Hadis olmadan ilim talep edenler fitne ve fesat yayarlar! buyurdu.

Ümeyye bin Abdullah bin Halid, Abdullah İbni Ömer (Radiyallâhü anhüma)'ya dedi ki: “Kur'anı Kerimde hazerde ve korku halinde namazın nasıl kılınacağını buluyoruz. Fakat sefer namazını bulamıyoruz.” İbni Ömer (Radiyallâhü anhüma) şöyle cevap verdi. **“Ey kardeşimin oğlu! Biz hiçbir şey bilmezken Allah bize Hz. Muhammed'i peygamber olarak gönderdi. Biz Onu nasıl yaparken görmüşsek, onu öylece yaparız”** (Nesei Taksîru's-salat 3/117, İbnu Mace 1/339, Hakim, Müstedrek 1/208)

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Allah'dan gelen vahyi sadece tebliğ etmekle kalmıyor, Kur'an'da teorik olarak bulunan emir ve nehiylerin, pratik hayatta nasıl tatbik edileceğini de bizzat açıklayıp öğretiyordu. Nitekim Selman-ı Farisî (Radiyallâhü anh)'a bir müşrik gelerek, biraz da alaylı bir eda ile şöyle dedi:

- Görüyorum ki dostunuz Muhammed, size her şeyi ama her şeyi, hatta helaya nasıl oturacağınızı bile öğretiyor?

Selman-ı Farisi, büyük bir ciddiyetle:

- Evet, gerçekten de öyle, diyerek onu tasdik etti ve Peygamberimizin tuvalet âdâbıyla ilgili tavsiyelerini bir bir sıraladı. (Müslim, Tahare 57-58)

Gerçekten de Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) adeta bir baba gibi ümmetine her konuyu öğretmiş, bizlerin izzet ve şerefine yakışır davranışları tek tek

göstermiştir. Bu meselelerde “küçük işlerle meşguliyet” gibi bir basitlik değil, en küçük ayrıntıyı bile ihmal etmeme derecesinde bir ciddiyet ve hassasiyet vardır. İşte Selman-ı Fârisî (Radiyallâhü anh), aklınca Kendisiyle alay etmek isteyen “Bir peygamber de böyle şeylerle uğraşır mıymış?” demeye getiren o devrin çağdaş geçinen müşrik kafasına, bu gerçeği bütün sâfiyeti ile böyle haykırıyordu:

- Evet, O bize herşeyi öğretiyor!!!

Kişilerin, kendi şahsî kanaatleri veya akli tercihleri sebebiyle sünnete muhalefet etmesi asla caiz değildir. Böyle davrananların sûi âkibetlerinden korkulur. Zira bir şahıs İmâm-ı Mâlik'e gelip bir mesele sorunca ona: “Resûlullah bu hususta şöyle buyurdu.” diye cevap verdi. Soruyu soran “Peki şöyle olsa olmaz mı?” deyince İmamı Malik: **“...Onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.”**(Nur: 63) âyetini okudu:

Bir başka âyeti kerimede Mevlâ Teâlâ şöyle buyuruyor: **“(Habibim) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, Bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın”** (Ali İmran:31) Bu âyeti kerime Peygamberimizin söz, fiil, takrir gibi bütün sünnetlerinin, kat'î birer hüccet oldukları konusunda apaçık bir delildir. Zira âyette “Allah'ı seviyorsanız Kur'an'a veya Allah'ın emirlerine uyun” denmeyip özellikle “Resûlullah'a tâbi olmak” emredilmiştir ki, bu çok önemlidir. Allah'ın sevgisine mazhar olmak ve günahlarımızı affettirebilmek de, âyetin ifadesi üzere Resûlullah'a itaatten yani Onun **sünnetine** uymaktan geçmektedir. Aksi halde, Allah'ın sevgi ve mağfiretinden mahrum kalınır ki, bu ne büyük bir felaket ve ne büyük hüsrandır.

İmam Malik, **Sünneti Nuh** (Aleyhisselâm)'ın gemisine benzetmiş ve “Kim ona binerse, kurtulur, kim binmezse boğulur” buyurmuştur.

Tabiûn müfessirlerinden Dahhak ibni Müzahim ise şöyle demiştir; **“Cennet ve Sünnet, ikisi de kurtuluş limanıdır. Ahirette cennete giren, dünyada sünnete sarılan kurtulur.”**

Fî Emanillah!

SADÂKAT

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Sıdk insanı **birr**'e (Allâh-ü Teâlâ'yı razı edecek iyiliğe) götürür, **birr** de cennete götürür. Kişi, doğru söyler ve doğruyu arar da sonunda Allâh-ü Teâlâ indinde sıddık (doğru sözlü) diye kaydedilir. Yalan da kişiyi haddi aşmaya götürür. Haddi aşmak da ateşe götürür. Kişi yalan söyler ve yalanı araştırır da sonunda Allâh-ü Teâlâ indinde yalancı diye kaydedilir."

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile... Sadâkat; doğruluk, dürüstlük, kalp temizliği, verilen hükmün var olana uygun bulunması, vefa, ahde bağlılık manalarına gelmektedir. Terim olarak ise söz, fiil ve davranışlardaki tutarlılık, iç ve dışın birbirine uygunluğu, olanı olduğu gibi anlatma demektir. Sadâkat tabirinin zıddı ise yalancılıktır.

Sadâkat; doğru düşünmek, doğru konuşmak, doğru davranış sergilemek ve aynı zamanda doğruluğu kalpte korumak demektir. Bu manadaki sadâkat, izâfi bir tabir olup belli bir ölçüsü de yoktur.

Sadâkatin tasavvûfî manası ise şudur ki; kişinin mahvolması söz konusu olan durumlarda bile hak olanı söylemesi; yalandan başka bir şeyin insanı kurtarmayacağı hallerde dahi doğruluktan ayrılmaması; itikâdında şüphe, halinde leke ve davranışlarında kusur bulunmaması; özün söze uymasındır.¹

Zünnûn-i Mısrî Hazretleri Sadâkati: "Sadâkat, Allâh-ü Teâlâ'nın

kılıcıdır. Bir şeyin üzerine konulduğu zaman onu keser” diye tarif etmiştir.

Ali el-Dekak Hazretleri de Sadâkati: “Nefsinden gösterdiğin gibi olman veya olduğun gibi görünmendir” diye tarif etmiştir.

Hz. Lokman’a “Bu dereceye ne ile kavuştun?” diye sual ettiler. “Sadâkat, emanete riayet ve bana gerekemeyeni bırakmakla” diye cevap verdi.

Sadâkat; cefa ve sefada, lütuf ve kahırda kalbin aynı durumda bulunması, her halükarda Hakk’a aynı derecede bağlı kalması, “Elest bezmi”nde Hakk’a verilen söze ve ahde vefalı olmasıdır.

Sadâkat; şeytan ile savaş, onun hilelerinden kurtuluş, vesveseden uzaklaşma ve şerden korunmaktır. Zira sadâkat, kalpten dünyaya ait olan sevgiyi çıkarma hususunda insanı mücâhede ve hayra davet eder.

İmanda sadık olan kimse, nifak, iki yüzlülük ve riyâdan kaçınır.

Konuşmasında sâdik olan kimse, ister ciddi, ister şaka olan yalandan kaçınır.

Dostlukda sadık olan kimse, dostluk ilkelerine bağlı kalır. Özveri ve fedâkarlık, hatalara karşı göz yumma, sert davranış ve cefalara tahammül, ihtiyaç vakitleri ve sıkıntılarda birliktelik, dert ve sorunlarda hemdert olmak sâdik dostun vasıflarındandır.

Zühde sadık olan kimse, riyâkârca ve halkı aldatmak için zâhidlik, sade yaşayış ve dünyayı terk etme tezahüründe bulunmaz.

Verdiği sözde sâdik olan kimse ise, söylenenlere, kararlara ve sözlere vefa gösterir.

Sadâkatin mahalli dil, kalp ve fiillerdir. Bunların hepsi sadâkate muhtaçtır. İnsanın diliyle doğru olanı söylemesi, kalbinden geçenlerin doğru şeyler olması, fiil ve hareketlerinde istikametten şaşmaması onu dünya ve ahiret saadetine ulaştırır.

Sadâkat, Allâh-ü Teâlâ’ya kavuşma hazırlığı olup, iman ve sâlih amelin anahtarıdır. Sıdk makamı, sâlihleri Allâh-ü Teâlâ’ya yaklaştıran bir makamdır. İstikamet üzere olmak isteyen bir kimse, gafletle geçen günlerine tevbe edip peygamberî ahlâkı yakaladığı zaman, onda yavaş yavaş muhabbet, korku, hüznün, ümit, teslimiyet gibi özellikler ortaya çıkar. Bütün bu güzel hasletlerin hepsi insanı doğruluğa alıştırma hazırlığı ve Hakk’a ulaştırma vesilesidir.

Ahmed b. Hadraveyh şöyle der: “Allâh-ü

Teâlâ’nın kendisiyle beraber olmasını isteyen kimse sıdka dört elle sarılsın. Zira Allâh-ü Teâlâ: **“Şüphesiz ki Allah (Celle celâlihü) sadıklarla beraberdir.”** buyurmuştur.”

Bu sebeptendir ki sâdik olan bir kimseden Hakk’ın razı olacağı bir ahlâktan başkası görülmez. Onların hâli ya farzları ikmal etmek veya nafilere devam etmektir.

İbrahim Havvas, onların bu hâlini şöyle ifade eder: “Sâdik kimseyi, farzın edasından veya nafile amelinden başka bir hal üzere göremezsin.”²

Sadâkat, güzel alışkanlıkların ahlâka dönüşmesinde önemli bir vasıftır. Kişinin şaka bile olsa yalan söylemesi bu olgunluğa zarar vermektedir. Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri “Sadâkatin hakikati, seni yalandan başka bir şeyin kurtaramayacağı bir yerde gerçeği söylemendir” buyurmuştur.³

Kişinin tam doğru, yani siddik olabilmesi için:

1- Doğru sözlü olmalı, zaruret olmadıkça imalı konuşmamalıdır.

Büyüklerden birisi zâlimlerden kaçıp Habib-i Acemî’nin evine saklandı. Zâlimin zulmünden kurtulmak için yalan söylemek caiz olduğundan, “Soran olursa yok dersin” dedi. Biraz sonra zâlimler gelip sordular. “İçerde” diye cevap verdi. İçeriye iyice aradılar. Bulamayıp oradan ayrıldılar. “Niye böyle yaptın?” diye sorunca Habib-i Acemî: “Yalan söyleseydim, ikimiz de helak olmuştuk. Doğru söylemenin bereketiyle ikimiz de kurtulduk” diye cevap verdi.

2- Sadâkat için niyette ihlâs şarttır. Şayet davranışlarda nefsin arzuları karışırsa, bu niyetten ihlâs kalkar. Bu kimse yalancı olur.

3- Azminde doğru olmalıdır. Mesela, “Allâh-ü Teâlâ bana şu malı verirse veya şu makama geçersen, şu hizmeti yaparım” diyen kimse, o mala veya o makama sahip olunca, zaruretsiz sözünde durmazsa, azminde sâdik değildir.

4- Verdiği sözde durmalıdır.

5- Doğru iş yapmalıdır. İçi ile dışının bir olması adalettir. İçinin dışından iyi olması fazilettir. İçi dışına uymayan insana doğru denmez.

6- Bütün işlerde doğru olmalıdır.

Gencin birisi Kâbe-i Muazzama’nın etrafında hep: “Ey sadıkların yardımcısı olan Allah’ım! Ey haramdan sakınanların yardımcısı olan Allah’ım! Sana hamd-ü sena ederim” diye dua ederdi. Birisi sordu: “Neden hep aynı duayı yapıyorsun, başka bir şey

bilmiyor musun?" O da anlattı:

"7-8 sene önce yine Kâbe-i Muazzama'da iken içi altın dolu bir torba buldum. Tam 1000 altın vardı. İçimden bir ses 'Bu altınlarla, şunları şunları yaparsın' diyordu. 'Hayır' dedim kendi kendime. 'Bu benim değil, başkasının malı, kullanmam haram olur' dedim. Bu sırada birisi 'Şöyle bir torba bulan var mı?' diye bağıyordu. Çağırdım onu. 'Nasıl bir torbaydı, içinde ne vardı' diye sordum. Torbayı tarif etti ve 'İçinde 1000 altın vardı' dedi. 'Al öyleyse torbanı' diyerek verdim. Adam torbayı açıp içinden bana 30 altın verdi.

Pazara gittim. Temiz yüzlü genç bir esiri överek satıyorlardı. Gencin temizliği dikkatimi çekti. Yanlarına gittim ve 'Bu köle için ne istiyorsunuz' dedim. '30 altın' dediler. Adamdan aldığım 30 altını verip genci satın aldım. Bir iki yıl geçti. Genç çok çalışkan, çok edepli idi. Onu aldığıma çok memnun olmuştum. Bir gün onunla giderken karşıdan iki üç kişi geliyordu. Genç bana dedi ki: 'Efendim, ben Fas emirinin oğluyum. Bu gelenler babamın adamları. Beni buldular. Senden beni satın almak isterler. Sen iyi bir insansın, onlara 30 bin altından aşağıya satma' dedi.

O kişiler yanıma geldi ve 'Bu esiri bize satar mısın' dediler. 'Satarım' dedim. '60 altın verelim' dediler. Olmaz dedim. 'İyi ama sen bunu 30 altına almadın mı? Biz sana iki mislini veriyoruz' dediler. 'Öyleyse gidin pazardan alın' dedim. Artıra artıra 20 bin altına kadar çıktılar. "30 binden aşağı olmaz" dedim. Çaresiz kabul ettiler. Altınları verip genci alıp gittiler. Ben o 30 bin altınla işyerleri açtım, ticaret yaptım, daha çok zengin oldum.

Bir gün bana arkadaşlar 'Çok zengin bir ailenin iyi bir kızı var. Babası yeni vefat etti. Onunla seni evlendirelim' dediler. Ben de 'Olur' dedim. Nikâh kıyıldı. Deve yükleri çeyizini getirdiler. Çeyiz arasında bir torba dikkatimi çekti. Kıza 'Bu nedir' dedim. 'İçinde 970 altın var, babam Kâbe-i Muazzama'da bunu kaybetmiş, bulan gence otuzunu vermiş. Kalanını da bana hediye etti, 'Çeyizine koyarsın' dedi.' Demek ki bulduğum altınlar benim rızkım imiş, vermese idim haram yoldan gelecekti, şimdi helal yoldan yine bana geldi."

Allâh-ü Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de "**Sadıklarla beraber olun**"⁴ diye emretmekte ve Sadâkat vasfını medh etmektedir. Diğer taraftan Enbiya ve büyüklerden bazılarını "Sıddîk (işî ve sözü doğru

olan)" ve "Sâdik'ul va'd (vadine sâdik)" unvanıyla anmaktadır. Hz. Âişe (Radiyallahü anhâ)nın lakabı da "Sıddîka" idi. Sadâkat nimeti, Allâh-ü Teâlâ tarafından bazı insanlara verilmiş bir hediyedir. Allâh-ü Teâlâ sıddıkları; şehitler, peygamberler ve salihlerle birlikte saymıştır.

İmâm-ı Sâdik (Rahmetullâhi Aleyh)'in buyurduğu gibi; sosyal ve ahlâkî meselelerde bütün peygamberlerin davet levhaları başında "doğru sözlü olmak" ve "emaneti sahibine iade etmek" yer almıştır.

"Allâh-ü Teâlâ, bütün peygamberleri doğru sözlü olmak ve emaneti, ister iyi olsun ister kötü sahibine geri çevirmekle memur kılmıştır."⁵

Sadâkatin fazileti hakkında İbn-i Mes'ud (Radiyallahü Anh)dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Sıdk insanı birr'e (Allâh-ü Teâlâ'yı razı edecek iyiliğe) götürür, birr de cennete götürür. Kişi, doğru söyler ve doğruyu arar da sonunda Allâh-ü Teâlâ indinde sıddîk (doğru sözlü) diye kaydedilir. Yalan da kişiyi haddi aşmaya götürür. Haddi aşmak da ateşe götürür. Kişi yalan söyler ve yalanı araştırır da sonunda Allâh-ü Teâlâ indinde yalancı diye kaydedilir."⁶

Yine İbn-i Mes'ud (Radiyallahü Anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Kul, devamlı olarak doğru söyler ve doğruyu araştırırsa Allâh-ü Teâlâ yanında sıddîk yazılır. Çok yalan söyler ve yalanı araştırırsa Allâh-ü Teâlâ yanında çok yalancı olarak yazılır."⁷

Ebi'l-Cevzâi, Hasan İbn-i Ali'ye "Rasûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'dan ne ezberledin?" diye sorduğunda şu cevabı almıştır:

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den "Sana şüphe veren şeyi terk et, emin olduğun şeye ulaşıncaya kadar git. Zira sıdk (doğruluk) kalbin itmi'nanıdır, yalan şüphedir" sözünü ezberledim."⁸

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sadâkati ve sıddıkları övdüğü gibi, bunun zıddı olan yalancıları da yermiş ve zemmetmiştir.

"Üç sınıf insan cennete girmez:

1. Zinâkâr yaşlı,
2. Yalancı lider,
3. Kibirli fakir."⁹

Sadâkat her Müslüman'ın şiarı olmakla birlikte tasavvuf ehli olan mürid için daha fazla önem arz

etmektedir. Tasavvuf yoluna girmiş olan mürid, mürşidine ve vazifelerine karşı sadâkat içinde olmalı, nefsin ve şeytanın vesveselerine kesinlikle yol vermemelidir.

Mürşidine karşı sâdik olduğunu iddia eden bir müridde şu vasıflar bulunmalıdır:

• Mürid, mürşidini sevmeli ve sevginin bir nişanesi olan itaati de tatbik etmelidir. Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): **“Kişi sevdiği ile beraberdir”**¹⁰ buyurmuşlardır. Sevgiden de itaat doğar. Abdullah İbn-i Mübarek (Rahmetullâhi Aleyh): “Seven, sevdiğine itaat eder” buyurmuştur. İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhu): “Nakşî büyüklerinin baş sermayesi muhabbet olup, onun lâzimesi (ayrılmaz parçası) olan matluba (talep edilene) itattir” buyurmuşlardır.

• Mürid, bağlı olduğu tarikatın büyüklerine ait olan eserleri okumalı ve onlarda belirtilen usullere riayet etmelidir. İmâm-ı Rabbani (Kuddise Sirruhu): “Şer’i hükümleri ve fetvaları ahiret ulemasından sorup öğrenmek uygundur. Böyle mübarek insanların sözleri ve kitapları tesirli olur. Bunların nefeslerinin bereketiyle amelde muvaffakiyet hâsıl olur”¹¹ buyurarak, büyüklerin eserlerinden istifadenin önemine işaret etmiştir. Mektûbât, Risâle-i Kudsiyye, Risâle-i Hâliyye, Nefahâtü’l-Üns, Reşahât gibi eserler de bizim yolumuzun büyüklerinin tavsiye ettiği önemli eserlerdir ve her evde bulunmalıdır.

• Kendi mürşidine diğer meşâyıhtan daha fazla tazim etmeli, mürşidinin kendi terbiyesi için yegane vesile olduğunu bilmelidir.

• Şeyhine itiraz etmemeli, mürşidinin hüsn-ü teveccühünü kazanmaya gayret etmelidir.

• Kimseyi mürşidinin aleyhinde konuşur-mamalıdır.

• Sahip olduğu bütün iyiliklere mürşidinin vesile olduğuna inanmalıdır.

• Mürşidine malı ve canıyla hizmet etmelidir.

• Her hususta mürşidine danışmalıdır.

Vazifelerine karşı sadık olan bir müridde ise şu vasıflar bulunmalıdır:

• Çalışkan olmalıdır.

• Virdini her gün aksatmadan yapmalıdır.

• Tarikat ve hakikat ile ilgili ilimleri ehil olmayanlara anlatmamalıdır.

• Güzel ahlaklı olmalıdır. Kimseyi hakir görmeme-li, kibirden sakınmalı, tevazu sahibi olmalı, tefekkür

üzere bulunmalı, cömert olmalı, nimetlere şükretmeli, sabırlı olmalı, yalan sözden çekinmeli, kendisine ihsan olunan nimetleri Mevlâ’dan bilmelidir.

• Aynı yolda bulunduğu ve aynı meşrebe bağlandığı ihvânını sevmeli ve onlarla güzel geçinmelidir.

• Nafile ibadetlerini dikkatle eda etmeli ve gevşeklik göstermemelidir.

• Hatm-i hâcegân ve teveccühün edeplerine riayet etmelidir.

• Şeriat ve zikir ehli olan kimseler ile arkadaşlık etmelidir.

• Dinin emir ve nehiyelerine riayet etmelidir. Hanım müridler tesettürlü olmalı, haramlardan uzak durmalı, zâlimlere meyletmemeli, bid’atlerden kaçınmalı, sünnete son derece riayet etmeli, farz namazlarını dikkatle eda etmeli, şeytana aldanmamalı, düğün ve sünnet gibi cemiyetlerde İslâmî ölçüyü muhafaza etmelidir.

• Kötü ahlaktan sakınmalıdır. Gazaplanmamalı, söz gezdirmemeli, alaydan kaçınmalı, boş sözlerden uzak durmalı, gıybetten sakınmalı, kıskanmak ve kiskandırmaktan uzak durmalıdır.

• Her zaman hizmete hazır olmalıdır.

• Kur’an-ı Kerim’i düşünerek okumalıdır.

• Helal yemeli, haram ve şüphelilerden kaçınmalıdır.

• Az yemeli, az uyumalı ve fuzûli konuşmamalıdır.

• Tarikatının silsilesini bilmeli ve müşküllerinin halli için onları vesile bilmelidir.

• Meşâyihın kabirlerini ziyaret ederek onlardan himmet istemelidir.

• İlim öğrenme hususunda gayretli olmalıdır.

Rabbim cümlemizi sadâkat ehli olan ve sâdiklarla beraber olan kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcınız olsun...

- DİPNOTLAR -

1 - Kuşeyri Risalesi, 294

2 - Kuşeyri Risalesi, 294

3 - Kuşeyri Risalesi, 294

4 - Tevbe Suresi: 119

5 - Kafi, c. 2, s. 104

6 - Buharî, Edeb: 69; Müslim, Birr: 102, 103; Muvatta, Kelam: 16;

Ebu Dâvud, Edeb: 88; Tirmizî, Birr: 46

7 - Buharî, Rikâk: 38; Müslim, Birr: 29; Ebû Dâvud, Edeb: 78;

Ahmed b. Hanbel, Müsned: 1/399

8 - Tirmizî, Kıyâmet: 61; Nesâî, Esribe: 50

9 - Müslim, İman: 172

10 - Buharî, Edeb: 96; İbn-i Mâce: 2536, Ebû Dâvud: 4031

11 - İmâm-ı Rabbani, Mektubat, Cilt: 1, 73. Mektup

“Deneyim sahibi, düşünen Allah” Sözü Üzerine...

Hayızlı kadınların oruç tutması da böyle bir meseledir. Recep Birişik Hocaefendi de İslamoğlu'na bu noktada itiraz eder ve sadece Hacılar, Rafiziler ve Mutezile'nin Azarika kolunun, kadın hayızlı iken oruç tutabileceğini kabul ettiklerini aktarır. Mustafa İslamoğlu ise delilleri değil, bildiğini okur. Zira onların sünnet senetleri ve an'aneleri, bu bapta vârid olan hadisleri kabul etmelerine müsait değildir

iki ayrı zamanda iki ayrı hocaefendi söylememiş olsaydı orali olmazdım. Lakin kulağıma geldikten sonra ve dillerde iştirah ettikten sonra olaya bigâne kalamazdım. Bu mesele, sorunlu bir dile ve terminolojiye sahip Mustafa İslamoğlu'nun uslûbu ve tarzıyla alakalıdır. Bu tarz zaman zaman işin özüne de taalluk edebiliyor. Münafığı, zaman zaman 'Allah'ın rolünü çalan kimse' olarak tarif ve takdim etmektedir. Sanki, Yunan tanrılarında ateşi çalan adam. Bu durumda münafık adam kahraman Prometheus olmuş oluyor. Dolayısıyla münafık kahraman olunca, kankası şeytan haydi haydi kahramanlık mertebesine yükselir. Bundan daha vahim olanı da Mustafa İslamoğlu'nun pek yakından tanıdığı İlyas Gürgen hocaefendi'nin naklettiği bir konuşması. Ardından Recep Birişik Hocaefendi de aynı konuşmayı bize nakletti. İkinin nakli birer hafta

aralıkla oldu. Demek ki Hilal TV Mustafa İslamoğlu'nun konuşmalarını tekraren (sonuncusu 5/5/2009) verirken ikisi de konuşmaya bilvesile tanık olmuşlar.

Mustafa İslamoğlu demiş ki: "Kulların tecrübeleri Allah'ın tecrübesinin yanında ne ki, hiç kalır..."

Buna zühul mü desek, zehî gaflet mi desek doğrusu kestiremiyorum ve bilemiyorum? Şaşkınsınız. Hâbu gaflet de desek, zühul de desek bu kadar küçük hatalar ona yakışmaz! Büyük desek bu mizan bu sıkleti kaldırmaz ve tartmaz! Bilmem ki ne desek?

Velhasıl işin içinden bir türlü sıyrılamadık ve çıkmadık. Kimileri onun konuşmasını: "**fi külli yevmin fehuve fi şe'n**" (Rahman: 29) ve benzeri âyetlerin kapsamı altına dercedebilir lakin zırva te'vil kaldırmaz.

Mustafa İslamoğlu'nun bir biçimde mütealim olmadan muallim, okumadan alim olduğuna tanıklık eden ibareler bunlar. Gerçekten de Allah ile alakalı olarak bu tanımlar kullanılabilir mi?

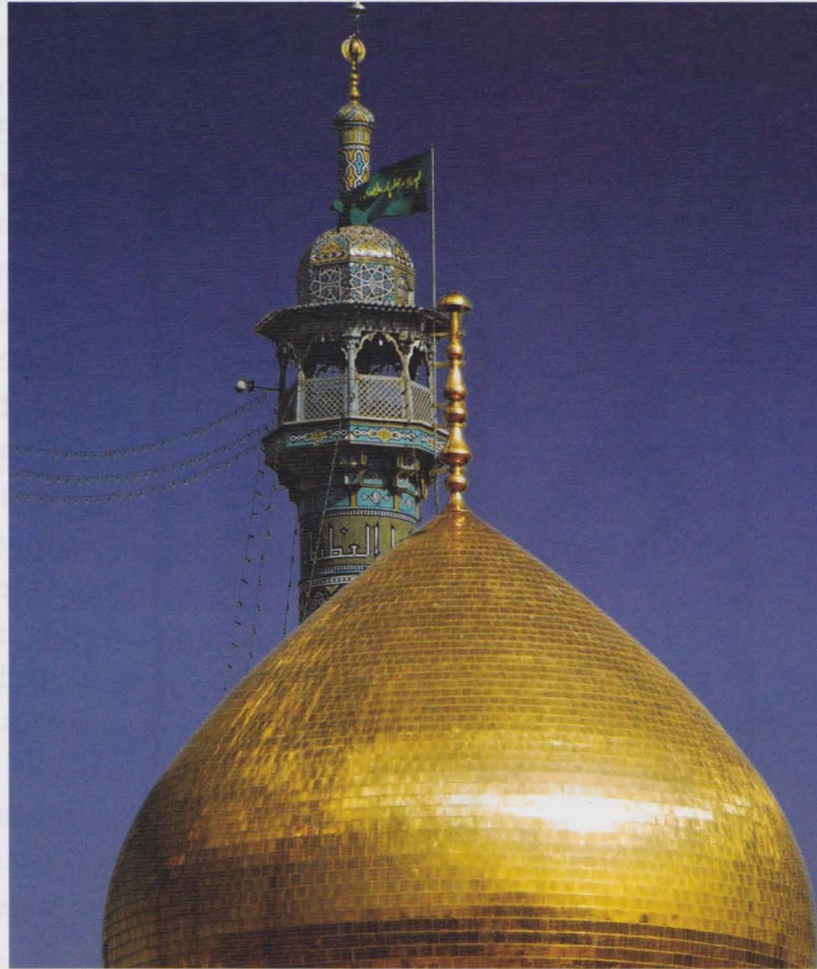
Elbette ki Allah için bu tanım kullanılmaz. Tecrübe, netice itibarıyla beşeri bir eylemdir. Nâkıstır, Müteâl olan Allah için doğru bir tanım değildir. Bu sözde, şık olmamanın ötesinde bir yanlışlık vardır. Sözgelimi, Allah için 'hâliku bergus' denilebilir ve bu ontolojik düzeyde doğrudur ama şık değildir. Zira 'pirenin veya farelerin Allah'ı' gibi ibareler teeddüben kullanılmaz. Yoksa onların yaratılışı, insanın yaratılışından daha az harika değildir. Lakin kabih bir manzara arzettiklerinden münferiden bu ibarelerin kullanılması hoş karşılanmamıştır.

Hamlıktan sonra pişen insan netice itibarıyla deneyim kazanmış olur. Ve deneyim sahibi usta veya üstad veya duâyen mertebesine ulaşır. Ayrıca tecrübe hep olumlu anlamda kullanılsaydı 'tecrübe, insanın hayatta yediği kazıkların bileşkesidir' denmezdi. Elbette ki tecrübe gibi iktisap edilen sıfatlar Cenâb-ı

Hak için kullanılmaz. Dolayısıyla tecrübenin boyutlarından birisi de yanılma payına sahip olmaktır. Tecrübe sahibi kişi veya kimse, birçok yanılığdan geçmiş ve el yordamıyla bir şeyler öğrenmiş kimsedir.

Dolayısıyla Allah için bu ifadeyi kullanmak imkansızdır.

Birincisi; tekellüf zâhirdir. Allah tekellüften ve zorlanmadan ve acziyetten münezzehtir. Allah'ın bütün işleri doğrudandır ancak kula taalluk ettiği nispette dolaylılık söz konusudur. Hallâkiyette kesinlikle dolaylılık yoktur, lakin Hikmet ve Hakîm ismi dünyaya taalluk ettiğinden dolayı, dolaylılık mevzubahistir. Lakin bu sadece hikmet makamına münhasırdır, Halk ve Tekvin sıfatlarında dolaylılık yoktur. Orada **Kün Feyekün** sırrı tecelli eder. Sadece kimi koyu ve gali Şîf firkalarında Beda inancı vardır ki, Allah'a tecrübe ve yanılma isnad ederler. Yanılmadan sonra Cenâb-ı Hak tecrübeyle doğruyu görerek neticede doğru

olana yönelir ve dolayısıyla yanlış olandan vazgeçer. Peki, bu neden böyle olmuştur? Gaybla ilgili Allah'a iftira ve isnatta bulunan gali ve koyu, aşırı Şîî fırkalar, sahte keşif ve istihraçları çıkmayınca bu defa Allah'ı 'tahtie' etmeye yani yanlışlamaya kalkarlar. En hafif tabiriyle Allah'ın karar değiştirdiğini söyleyerek hâşâ ki Ona döneklilik isnad ederler.

Nedense, Mustafa İslamoğlu, Şîîlerin koyularının bazı algı ve telakkilerini benimsiyor. Hatta kimi İsnâ Aşerîler, İmâm-ı Sâdık'ın Beda inancını bilinen şekliyle kabul etmediğini söylese de genel olarak Şîî kitaplarında bunun ispatı vardır. Takiyye gibi Şîî esaslarındandır ve kabulü mümkün değildir.

Şîîler zorlandıklarında müt'a nikâhı, beda ve takiyye gibi esaslarını veya yöntemlerini ya reddederler ya da tevil ederler. Sizin de reddedemeyeceğiniz bir seviyeye getirirler ve indirirler. Halbuki işin aslı ve faslı öyle değildir. Takiyye, mugalata demektir ve sizi mugalata yoluyla kandırırlar ve uyuturlar. Sonuçta sizi haklı iken haksız çıkarırlar ve kendileri haklı çıkarlar. Zira dinlerinin aslı kitman ve siya-

settir. Bundan dolayı dâilikte ve propagandada üzerlerine yoktur. Üste çıkmayı çok iyi bilirler. Daima zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalışırlar. Bu bağlamda, "nesh" ile "beda"yı mukayese ederler. Halbuki Şîîlerin ileri gelen ulemâsından el Meclisi gibi Şîî ukumlardan ve rükünlerden menkul ibareler, farkı açık bir surette ortaya koyar. Mesela aşağıdaki İngilizce ibarede Bihar el Envar sahibi el Meclisi'nin "beda"dan ne anladıklarını gayet açıklıkla ortaya koymaktadır (Al-Majlisi says in Bihar Al-Anwar that Abu Jaffar said, "O' Abu Hamzah, if we told you something, and then another thing happened, then Allah does as he desires. And if we told you something today, and then we tell you the opposite tomorrow, then Allah deletes what He wishes, and confirms what He wishes." [Bihar Al-Anwar by Al-Majlisi, vol.4, p.119. Tafseer Al-Ayashi, vol.2, p.217. Al-Burhan fi Tafseer Al-Quran, vol.2, p.299])

Beda inancını Sünnîliğe de yamamaya kalkışır. Sözelimi, Buhârî'de de "beda" ifadesi geçen bir hadis olduğunu ileri sürerler. Burada "beda" yani "zahara" ifadesinin lügavi anlamda kullanılması ayrı, istilâhi anlamda kullanılması daha başkadır. Sünnîlikte beda inancı sistemleşmiş halde bulunsaydı, biz de Buhârî'yle alakalı iddiaya itibar eder ve Sünnîlerde de benzeri bir inancın olduğuna hükmederdik. Dolayısıyla bunlar kendilerine mazeret arama ve üretme zorlamasından başka bir şey değildir. Ama mesleklerinde gayet hünerlidirler. Sizi yüzde yüz bildiğiniz bir hususta bile yanıltabilirler.

Hayızlı kadınların oruç tutması da böyle bir meseledir. Recep Birışık Hocaefendi de İslamoğlu'na bu noktada itiraz eder ve sadece Haricîler, Rafizîler ve Mutezile'nin Azarika kolunun, kadın hayızlı iken oruç tutabileceğini kabul ettiklerini aktarır. Mustafa İslamoğlu ise delilleri değil bildiğini okur. Zira onların sünnet senetleri ve an'aneleri, bu bapta vârid olan hadisleri kabul etmelerine müsait değildir. Mustafa İslamoğlu dolayısıyla 'deneyim sahibi' bir Allah tasavvurunda bulunuyor. Said

Havva'dan sonra doğrudan Allah ile alakalı olarak kitap yazmış bir kimseden bu tarz sözler nasıl sadır olabilir? Galiba yazmaktan okumaya vakit bulamıyor.

Bir defasında da Ali Bulaç 'Allah düşünüyor veya düşünür' gibi bir ibare kullanmıştı. O zaman da tenkid etmiştim. Allah'ı mütefekkir yerine koymuştu. Gerçekten de bu gibi zevâtın ortalıkta böyle dolaşmasının bir nedeni de ya gayretli hocaların kalmamış olması ya da insanların umumi belva ortamında meseleyi sineye çekmeleri ve çelebiliği elden bırakmamalarıdır. Kendisi de reformist bir hoca olmasına rağmen Emin el Huli bir defasında, dersinde müstakbel eşi Aişe Abdurrahman'ı benzeri bir ibare kullandığı için paylar. Bintü's Şatii adıyla da ünlenen Aişe Abdurrahman derste: 'Allah şöyle düşünür ve böyle düşünür' diye atıp tutmaya başlayınca Emin Huli'nin sabrı taşar ve 'kızım bana bak: Allah senin gibi değil, düşünmez. O hükmeder. O Ahkemü'l Hakimiyndir' der ve susturur.

Allah neden düşünmez?

Zira düşünmekte, doğru olanla olmayan arasında tercih meselesi vardır. Hükmetmenin altında bir mertebedir. İnsanlar hüküm ve yargılarını olgunlaştırmak için düşünürler. Allah'ın buna ihtiyacı var mıdır? Bu zorlanmadır. Allah için mümteni'dir. Bir de zaman meselesi vardır ve Allah zamandan münezzehtir.

İkincisi de düşünmek kararsızlık alametidir ve dîn bir mertebedir. Ancak beşer için kullanılabilecek bir kavramdır. Zaten Kur'an-ı kerim'de Allah için hiçbir zaman akıl veya tefekkür kavramı geçmez. Tevkîfi olan isimleri arasında böyle bir husus yoktur. Çünkü Allah zamanda münfail değildir, zamana ve mekana bağımlı olmaktan münezzehtir. O zamana ve mekana hükmeder. Zamanla ve mekanla mukayyet değildir. Bundan dolayı onun hükmetmesinin keyfiyeti de bize göre idrak ötesidir. Burada hükmetmeyi genel olarak emrinin na-

fiz olması olarak alıyoruz.

Maalesef bunlar Allah hakkındaki ilmi olmayan, indi algılardır. Bu algılar felsefi bir çizgiden gelmektedir. Aristo gibi Yunan filozoflarına göre adeta Cenâb-ı Hak, -hâşâ ve kellâ- kaya gibidir. Hiçbir şeyi algılamaz ve dünyanın tasarrufuyla da alakalı değildir. Buda heykeli gibidir. Dolayısıyla günümüzdeki vaz'i ve pozitivist algıların kaynağı Yunan felsefesidir. Allah dünyayı yaratmış ve kuşe-i uzletine çekilmiştir. Kulların işlerine karışmaz. Ne siyasi noktada ne de başka türlü tedvirinde. Bundan dolayı, Mu'tezile'nin inandığı gibi, Batılılara göre de kul kendi fiilini kendisi yaratır. Bununla da kalmaz kendi kanununu kendi koyar. Cenâb-ı Hak da yukarıdan -hâşâ- kaya gibi seyreder.

Yani Aristo gibi filozoflara göre, Allah cüziyatla/tikelle iştigal etmez ve o müteâldir ve bundan dolayı köşesine çekilmiştir. Küçük şeylerle uğraşarak kendini küçültmez. Yani âmiyane tabirle etliye ve sütlüye karışmaz. Etliye sütlüye kim karışır? Şeytan ile yeryüzündeki yarenleri ve aveneleri olan insanlar..

Burada Mutezile'de aynı yanlışa düşmüştür. Tenzih kaygısıyla tevili aşırı kullanınca, geriye etliye sütlüye karışmayan bir Allah tasavvuru çıkmıştır. Bundan dolayı, İbni Sina gibi İslâm filozofları da, Aristo'dan gelen bu algıları kabul ettiklerinden dolayı Cenâb-ı Hakkın cüziyatı yani tikelleri bilmeyeceğini veya en iyi tabirle onlarla ilgilenmeyeceğini söylemişlerdir.

Bundan dolayı kimi ulema demiştir ki; **“vasıfsız bir avâmı mü'min bile, filozofların en parlaklarından bile yüksek imana ve sahih bir algıya sahiptir.”** Bunun nedeni vahye yani vahyin sahibine ve geleneğine aşına olmasıdır.

Maalesef bu tür konuşmalarında ve yazılarında Mustafa İslamoğlu yerleşik İslâmî terminolojinin dışına çıkıyor ve uzağına düşüyor. Sehih bile kabul etsek yine de tefsir erbabı bir insan için bağışlanacak bir husus değildir.

SULTAN II. ABDÜLHAMİD VE ÇİN MÜSLÜMANLARI (II) ÇİN'E GÖNDERİLEN "HEYET-İ NASİHA"

Osmanlı Hükümeti, "Alman imparatorunun Hilâfet-i İslâmîye'den bu şekilde yardım istemesini daha önce rastlanmamış bir başarı olarak değerlendirmiş" ve Çin'e bir heyet gönderilmesini memnuniyetle karşılamıştı. Ayrıca, Meşihatın da yardımı ile Osmanlı âlimlerinden bir grubun, icabederse Çinli Müslümanlara verilmek üzere hazırladıkları beyannamede; onlara "**meşru Çin İmparatoruna itaatleri ve katliama uğramamaları için isyandan uzak kalmaları**" tavsiye edilecekti.

İman İmparatoru, Çin Müslümanlarının Bo-xer isyancıları ile birlikte hareket etmelerinin Almanya'nın çıkarlarına uygun olmadığını ve II. Abdülhamid'in de "**Halife**" olması sebebi ile Çin Müslümanlarının üzerinde etkili olabileceğini düşünerek, Sultan'dan yardım istemişti. Asıl amacı, Çin'deki çıkarlarını korumak olduğu halde, Alman İmparatoru tarafından Osmanlı Sultanına gönderilen yazıda "Çin'de İmparator aleyhine bir isyan çıktığı, Müslümanların da bu isyanda yer almasının muhtemel olduğu, Avrupalı müttefiklerin isyanı bastırmak için Çin'e müdahale edeceği, böyle bir müdahalede Çinli Müslümanlarının da zarar göreceği, Almanların isteseler de bu safhada Müslümanların göreceği zararı önlemeyeceği" belirtilmişti. Alman İmparatoru; Osmanlı ülkesine yaptığı seyahatte Müslüman ahaliden gördüğü alâka ne-

deniyle buna razı olmayacağını belirterek; II. Abdülhamid'in "halife" sıfatı ile meseleye bu safhadan müdahale etmesini, Çin Müslümanlarına konu ile alâkalı bir telgraf göndermesini rica etmişti. Almanların talebi, 5 Aralık 1900 tarihinde yapılan Bakanlar Kurulu toplantısında ele alınmıştı.

İddia edildiği gibi, ne Alman İmparatorunun acele Çin'e heyet gönderin talebi şartsız olarak ve hemen kabul edilmiş, ne de Emperyalist devletlerin orduları ayaklanan Çin halkını katlederken, Osmanlı heyeti Müslüman Çinlilere "Halife adına ayaklanmalara katılmayın" çağırısı yapmıştı. Öyle ise yapılan ne idi? Bunun cevabı konu ile alâkalı Heyet-i Vükelâ mazbatasında şöyle açıklanıyordu : "Hz. Halife tarafından Alman Sefirine cevaben, Çin Ahali-i Müslime'sine yapılacak nasihat ve tebligatın Kur'an-ı Kerim'e dayanaacağı ve şer'i şerife uygun olacağı bildirilmiştir. Bu nedenle; sadece telgrafla Çinli Müslümanlara fetva gönderilmesi İslâmî hükümlere aykırı bulunduğu gibi, özellikle de olayın halledilmesi ve tam olarak hedefe varılması için mahalline (Çin'e) ulema ve yönetici seçkin kişilerden oluşan bir heyet gönderilmelidir. Ancak bu şekilde oranın durumu, yapılması gerekenler ve halkın ne düşündüğünü öğrenmek mümkündür. Yapılacak nasihatlerin harfiyyen şer'i şerife uygun olması şart olduğundan, bu konuda (Çin'e gönderilecek) heyet-i ilmiyye ile yapılacak istişareler sonrası alınacak karara göre hareket olunmak icabeder."

Kısacası Osmanlı Hükümeti; Almanlara, Çinli Müslümanlara telgrafla fetva gönderemeyeceğini, ancak oraya gönderilecek ehil bir heyetin durumu yerinde tespitinden sonra alacağı tavrı belirleyebileceğini bildirmişti. Gerçi gidecek heyetin "sahil ve içeri kısımlarda can güvenliği ve istirahatlarına ait tedbirlerin Almanlar tarafından alınacağı yolunda kesin

teminat verilmesi, heyetin Almanya vapurlarıyla taşınması, yapacağı bütün masrafların daha sonra Alman Hükümetince karşılanacak olması, Çin'de buldukları müddetçe Alman siyasî ve askerî temsilcilerin onlara alâka göstermesi" Alman hükümetinden istenmişti, ama Heyet'in kendilerine Yıldız Sarayı'ndan verilecek özel bir şifre ile istedikleri zaman İstanbul'la ilişki kurmalarının Alman diplomatlarca sağlanacağı da, şart olarak koşulmuştu. Üstelik Almanlar daha sonra Heyet için para

göndermekten vazgeçmişler, bu nedenle de heyetin tüm giderleri kriz içinde olan Osmanlı maliyesi tarafından ödenmişti.

Osmanlı Hükümeti, "Alman imparatorunun Hilâfet-i İslâmîye'den bu şekilde yardım istemesini daha önce rastlanmamış bir başarı olarak değerlendirmiş" ve Çin'e bir heyet gönderilmesini memnuniyetle karşılamıştı. Ayrıca, Meşihatın da yardımı ile Osmanlı âlimlerinden bir grubun icabederse Çinli Müslümanlara verilmek üzere hazırladıkları

beyannamede; onlara “meşru Çin İmparatoruna itaatleri ve katliama uğramaları için isyandan uzak kalmaları” tavsiye edilecekti. Bakanlar Kurulu; Heyet’e beyanname vermek dâhil; Çin Müslümanları ile gerekli temasları kurarak, gerekli bilgileri İstanbul’a gönderdikten sonra; İstanbul’dan talimat beklemeleri emrini vermişti. Bakanlar Kurulu Kararında yer alan ifadelere göre “bu heyetin şimdilik icra edeceği vazifenin, Çin’e gidip elde edeceği bilgileri bu tarafa bildirmesi merkezinde kalması münasip görülmüştü.” Kanaatimizce Heyeti başarılı bulanlar da, başarısız bulanlar da; Heyetin vazifesini doğru tesbit edememişler, bu sebeple de bir kısmı Müslümanları uyandırmaya yönelik, diğer bir kısmı da Alman Emperyalizmine hizmet için böyle bir heyetin gönderildiğini iddia etmişlerdir ki; biz her iki düşüncenin de gerçeği yansıtmadığını düşünüyoruz. Bakanlar Kurulu kararından da açıkça anlaşılacağı üzere heyetin asıl vazifesi; Çin Müslümanlarına nasihat değil, onların içinde bulunduğu durumu yakından görüp, Bâbîlî’nin ona uygun politikalar tesbit etmesi için aydınlatıcı raporlar hazırlamaktı.

5 Aralık 1900’deki Bakanlar Kurulunda ayrıca Heyetin “cihet-i ilmiyye, mülkiye ve askeriyeden olmak üzere dört zat ile Çin lisanında tercümanlık vazifesini ifa için, Çin Müslümanlarından Enderun-u hümayundan bulunan iki zattan” teşekkül etmesi kararlaştırılmıştı. Daha sonra da; heyet üyelerinin ismen tesbiti yapılmıştı. İlk belirlenen Heyet Başkanı Mirliya Enver Paşa olmuş ve kendisine Padişahın yaverlerinden, birinin yardımcı yapacağı belirtilmişti. Enver Paşa’nın seçilmesi oldukça isabetli idi. Çünkü meşhur Polonya göçmenlerinden Mustafa Celâleddin Paşa’nın oğlu Şair Nazım Hikmet’in dedesi olan bu zat, parlak bir kariyere sahip olup, birçok Avrupa lisanını da vâkıftı. 1897’de Türk-Yunan savaşını Yıldız Sarayında takip için oluşturulan 50 kişilik Askeri Teftiş Heyetinin daimi üyesi olmuş, 1898’de Amerika’da 1900’de İşkodra’da askeri müfettiş olarak savaş ve isyanlarda gözlemcilik yapmış, genç yaşta paşa olmuş başarılı bir askerdi. Heyetin bir başka üyesi Sultan II. Abdülhamid’in yaverlerinden Kolağası Ömer Nâzım Bey idi. Kendisi daha sonra Miralay Nazım Bey adıyla şöhret bulacak ve Selanik Merkez Komutanlığı yapacaktı. Ulemâdan ise, eski başbakanlardan Bülent Ecevit’in dedeleri, Dadaylı Mustafa Şükrü Efendi ile Kadı Mehmed Tahir Efendinin vazifelendirilmeleri uygun bulunmuştu. Enderun-u Hümayundan gönderilmeleri düşünülen iki zatın yerine, İkinci Fırka-i Hümayun Sarıklı Zuhaf Alayından Humuslu Hasan bin Mustafa Sûfi ile Mahmut bin Ömer Himmet Ağalar da heyete dâhil edilmişlerdi. Ayrıca İstanbullu Mehmed Efendi de hizmetçi olarak heyette yer alacaktı. Heyetin tercümanlığını ise daha önce Avusturya Konsolosluğunda tercüman olarak çalışan Hırvat Viçinço Kinyoli yapacaktı. Kinyoli ile birlikte heyete katılan kızı Hortons ise gemide yapılan bir nikâh merasimi ile yolculuğun hemen ilk günlerinde, 2 Mayıs 1901’de İskenderiye’de Enver Paşa ile

evlenecekti. İki âlim ve iki komutana 500'er, Zuhaf Alayı mensubu iki askere 250'şer lira harcırah verilmesi de Bakanlar Kurulu tarafından kararlaştırılmıştı. Ancak İstanbul'dan ayrılacakları gün bizzat Sultan II. Abdülhamid tarafından hocaların maaşları 300 liraya, Enver Paşa'nın maaşı 10000 liraya, Ömer Nazım Bey'inki ise 2580 kuruşa yükseltilmişti. Bu arada masraflar için Almanlardan da 123 milyon marklık kredi istenmiş, ama alınamamıştı.

“İmparator Nokalado” adlı bir Rus gemisi ile 28 Nisan 1901'de İstanbul'dan yola çıkan Heyet, İskenderiye'de vize, karantina ve Enver Paşa'nın evliliği için kısa bir mola verdikten sonra 2 Mayıs 1901'de trenle Süveyş kanalına ulaşmıştı. Penha Limanında Alman Konsolosluğu Tercümanı Beyrut Araplarından Mesrur tarafından karşılanan Heyet; Otel Oryan'da misafir edilmişlerdi. Oradan Alman Nord Doyçe Bremen Kumpanyasının **“Saksın”** yolcu vapuruna aktarılmışlardı. Heyet önce Yemenin merkezi Aden'e uğruyor. Aden'de İngiliz baskısına rağmen halk Heyet'e çok büyük bir ilgi gösteriyordu. Kolağası Ömer Nazım Bey tutmuş olduğu Çin Günlüğü'ne Aden ile ilgili olarak şu notları düşüyordu: **“Her yerde kömür depoları, mühim ada ve iskeleler, hepsi İngilizlerdir. Cidden denizlerin hâkimi İngilizlerdir. Buradaki kayıkçılar Somalili zenci çocuklardır. Yerlilerden ekserisine tesadüf ettik. Cümlesi İslâm'dırlar. Bize çok iyi davranıyorlar. Ah İslâmiyet elimizde ne güzel bir silah...”**

4 Mayıs 1901'de ise Heyet; Seylan adasının merkezi olan Kolombo limanı'na ulaşacaktır. Burada bölge Müslümanları ile görüşen, camileri ziyaret eden ve Osmanlı Konsolosu Bağdatlı Abdülmecid Efendi tarafından ağırlanan Enver Paşa Heyeti, büyük bir ilgi görmüştü. Konsolos Bağdatlı Abdülmecid Efendi'nin İstanbul'a bildirdiğine göre Seylan Müslümanları; hem Heyet'e büyük bir saygı göster-

mişler; hem de Hicaz Demiryolu için yardım toplayarak İstanbul'a göndermişlerdi.

Heyet; 10 Mayıs 1901'de salimen Singapur'a varmıştı. Enver Paşa Singapur'dan; buradaki Osmanlı tebaasının ve yerli Müslümanların hâlini bir rapor halinde İstanbul'a bildirmiş, bu raporunda Singapur'da bir an evvel bir Osmanlı Konsolosluğunun kurulması gerektiğini de özellikle belirtmişti. Mayıs ortalarında Honkong üzerinden Çin'in Şanghai limanına varan heyet; Boxer ayaklanmasını bastırıldığı için Mareşal Wandersee tarafından oldukça soğuk bir şekilde karşılanmıştı. Bunun bir başka sebebi de; Almanların, Heyeti kendi çıkarları için kullanmayacaklarını anlamış olmaları idi. Almanların bu tavrı üzerine Çin'deki Avrupa Devletlerin temsilcileri ve Çin Müslümanları ile bazı görüşmeler yapan Heyet üyeleri; 21 gün sonra, 6 Haziran 1901'de Çin'den ayrılmışlardı. Sibiryaya yolu ile geri dönen Heyet üyeleri; önce bir Japon vapuru ile Japonya'nın Nagasaki şehrine gitmişler, orada dört gün kaldıktan sonra 11 Haziran 1901'de yine bir Japon vapuru ile Kore'nin önemli bir limanı olan Pusan'a varmışlardı. 19 Haziran 1901'de Rusya'nın Vladivostok limanına gelen Heyet üyeleri; buradan bir Rus treni ile Ussuriysk, Habarovsk, Blagovyeşçensk, Svobodny, Mogoça, Çita, Ude, Irkutsk, Angarsk, Çeremhovo, Tayşet, Krasnoyarsk, Novosibirsk, Tomsk, Omsk, Petropavlovsk, Kurgan, Çelyabinsk, Ufa, Sisran, Tula şehirleri üzerinden Moskova'ya ulaşmışlardı. Burada Slavinski Pazar Oteli'nde kalan, kendilerine İstanbul'dan gönderilen 800 lira ek tahsisat ile rahat bir nefes alan, başta Kremlin Sarayı olmak üzere Moskova'yı baştanbaca iyice gezen Heyet üyeleri; yine tren yolu ile Rusya'nın Odessa limanına gelmişler ve buradan **Olga** adlı bir Rus vapuruna binerek, 5 Ağustos 1901'de İstanbul'a dönmüşlerdi.

Üslûb-u Beyan Aynıyla İnsandır.

Kim ne derse desin, Kur'an karşısında uyumayıp sabaha kadar ayakta duran Osman Gazi'nin torunlarının ruhunda, Kur'an'a hürmet var bi kere. Abdestsiz dokunmak şöyle dursun, abdestli olsa bile bu millet Kur'an'ı göbekten aşağı tutmaz. Siz de kalkmış, derdiniz neyse bu milleti Kur'an'a abdestsiz dokundurmak istiyorsunuz...

Güreşecek pehlivanları seyircilere tanıtan ve onları meydana çıkararak kimseye "Cazgır" veya "Meydan şeyhi" derler. Bu makalemizde böyle birinden bahsedeceğiz; önce başkasının cazgırlığını yapıp sonra meydanı müsait gördüğü için kendisi pehlivanlığa soyunan birinden...

Bu şahıs kim? Meydana inmiş ama gerçekten pehlivan mı yoksa "Tilki vadiyi boş bulunca vâililiğini ilan edermiş" kabilinden biri mi? Bunları aşağıdaki satırlarda göreceğiz.

Bu kişi, "Meal-tefsir" adıyla basılan fakat meal de, tefsir de olmayan, "Kur'an Mesajı" isimli kitabı kaleme alan Muhammed Esed'i ve Muhammed Esed'in, bile bile yaptığı yanıltmaları görmek istemeyen kişidir.

Bu kişi, Sevgili Peygamberimiz'i anarken asla Aleyhisselam demeyen, "Hazret" demekten köşe bucak kaçan Ali Şerîfatî isimli şîf - daha doğrusu şîflerin bile reddettiği - yazarı öve öve bitiremeyen kişidir.

Sevgili Peygamberimiz hakkında hürmetsiz ifadeler kulla-

nanları öven bu kişi, takdir edersiniz ki kendisi de Peygamberimiz'den bir "**Hazret**" kelimesini esirgeyecek ve yalın olarak sadece "Muhammed" diyecektir.

İşte bu kişi, "**Üç Muhammed**" kitabının yazarı Mustafa İslamoğlu'ndan başkası değildir.

Önceki sayılarımızda, onun övdüğü ve müdafaa ettiği Ali Şerîatî ve Muhammed Esed'den zaten bahsetmiştik. Bu sefer İslamoğlu'nun kendisinden bahsedeceğiz.

Hanefî mezhebinin hükümlerini "**Ben Hanefiyim**" diyerek çiğneyen ve milleti kandırmaya çalışan bu zat, bakalım "**Ne ararsan derde devadan gayri**" kabilinden, ehl-i sünnete zıt neler yazmış neler söylemiş, görelim...

Kendisini, Akit Gazetesi'ndeki "**Dağarcık**" isimli köşesinde yazı yazarken, dağarcığında ne varsa ortaya döküdüğü zamandan beri tanırım. Bir yazısında, (2/7/2000) İslâm âlimlerinin bin seneden fazla bir zamandan beri en müteber 6 hadis kitabı içinde saydığı Tirmizî'ye dil uzatıyor, buna mukabil, Elbânî denilen sapığı da "**Çağımızın hadis otoritesi**" diye anıyordu. Bunun üzerine yazıları dikkatimi çekti, takip etmeye başladım.

Bir makalesinde, (25/9/2000) bir yazarın şu cümlelerine itiraz ediyordu:

"Hazret-i Kur'an'ı eline alan herkesin abdestli olması farzdır. Abdestsiz Kur'an ele alınamaz. Ancak dinî kitaplar için böyle bir mecburiyet yoktur. Dinî kitapların sadece içinde bulunan âyetlere elle dokunmak için abdestli olmak gerekir. Âyetten boş olan yerlere, yazılara abdestsiz dokunulabilir, okunabilir. Kur'anla dinî kitap arasında böyle bir ince fark vardır. Kur'an-ı Kerim'in âyetten boş olan kısımları da âyet hükmündedir. Bu yüzden dikişli kabına bile abdestsiz dokunulamaz. Abdestsiz kimseler bir mendil veya temiz bezle tutup bir yere koyarlar. Abdestsiz ele alamazlar."

İslamoğlu her cümlesi doğru olan bu yazıya itiraz ediyordu. Ancak, bunlar yazarın uydurduğu şeyler değil, asırlardır İslâm âlimlerinin yazageldikleri fikhî hükümlerdi. İslamoğlu, asırlardır İslâm âlimlerinin tekrar edegeldikleri bu fikhî hükümleri bilmiyor değil kabul etmiyor, kabul etmemekle de kalmıyor bir de "**Allah Allah! öğrenmiş olduk**" diyerek dalga geçiyordu.

İtiraz ettiği yazar, "**Kur'an abdestsiz okunamaz**" demiyor, "**Kur'an'a abdestsiz dokunulamayacağını**" yazıyordu. Çünkü, Kur'an'a dokunmadan, bakarak veya ezbere okumak câizdi ve buna kimsenin itirazı da yoktu. Ancak, İslamoğlu meseleyi başka tarafa çekiyor, "**Kur'an abdestsiz okunamaz**" denilmiş

gibi ele alıyor, itirazını da şöyle sürdürüyordu:

"Ben bu zamana kadar ne Kur'an'dan, ne Resûlüllah'dan, ne sahabeden ve ne de müctehid imamlardan, Kur'an okurken abdestin farz olduğuna dair "sahih" bir şey okudum, duymadım."

Bu sözlerini okuyunca hayret sırası bize geliyor ve şöyle demek icap ediyordu: Allah Allah! Bu adam ne yazdığının da ne söylediğinin de farkında değil...

Değerli okuyucular, son cümlesine dikkat lütfen. İslamoğlu, "**Resûlüllah'dan, sahabeden ve müctehid imamlardan Kur'an okurken abdestin farz olduğuna dair "sahih" bir şey duymadığını ve okumadığını**" söylüyor.

"Be adam, duymaman normal değil mi? Onların zamanında yaşamadın ki duyusun" dememiz icap etmez mi!

Okumadığına gelince... Okumadın değil okudun ama okuduğunu kabul etmiyorsun ki. Hangi fıkıh kitabına bakarsanız bakın, İslamoğlu'nun itirazının tersini yazıyor. Kitaplar meselenin doğrusunu yazıyor ama, okuyan kabul etmezse kitapların suçu ne?!

Ama İslamoğlugiller telaş buyurmasınlar; onlar için fark etmez. Onlar Kur'an'ı istedikleri gibi okuyabilirler. Zira bu hükümler zaten onları değil İslâm fikhını kabul edenleri bağlar.

Ashâbın büyüklerinden Selmân-ı Fârisî Hazretleri, babasının kim olduğunu soranlara "**Ben İslâm'ın oğluyum**" dermiş. Zamanımızda da bazıları sözde İslâm'ın oğludurlar. Kendilerinin İslâm'ın oğlu olduğunu söyleyenlere, "**Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim**" demek isteriz. O kimse, meselâ Yaşar Nuri nâm kişiyle paslaşan biriye, mesele zaten anlaşmış demektir. Onun İslâm fikhını kabulü beklenmez zaten.

Kim ne derse desin, Kur'an karşısında uyumayıp sabaha kadar ayakta duran Osman Gazi'nin torunlarının ruhunda Kur'an'a hürmet var bi kere. Abdestsiz dokunmak şöyle dursun, abdestli olsa bile bu millet Kur'an'ı göbekten aşağı tutmaz. Siz de kalkmış, derdiniz neyse Kur'an'a bu milleti abdestsiz dokundurmak istiyorsunuz...

İslamoğlu'nun, okuyucusunu kandırmak için ne usullere başvurduğuna ibretle bakın. Önce yazdığını aktarıp sonra değerlendirmemize geçelim. Yazdıkları şöyle:

*"Bilgime güvenmeyip, "**Namazda abdest farzdır**" diyen sahih bir hadis, bir imam, bir âlim var mıdır? diye 'Mektebetü'l-Elfiye'den 400.000 hadisi, bazıları Mebcut gibi 30 cildi bulan 1000'e yakın kitabı, tüm mezheplerin 40'ı aşkın kaynaklarını taradım, böyle*

bir şey bulamadım.”

Breh, breh, breh... Gördünüz mü büyük ve hassas âlimi. Tek mesele için ne kadar da kitap taramış:

400.000 hadis, bazıları 30 cildi bulan 1000'e yakın kitap, bütün mezheplerin 40'a yakın kaynakları...

Hani argo bir söz vardır: "Biraz küçük at da civcivler de yesin" derler. İslamoğlu atıyor biz de yiyoruz tabii.

Anlaşılan, İslamoğlu böyle büyük bir araştırma için ne kadar bir zamana ihtiyaç olduğunu düşünmemiş. Üstelik hem böyle bir araştırma yapmış hem de abdestsiz olarak Kur'an'a dokunmayı yasaklayan bir şey bulamamış(!). Kitaplarda görüp okuduklarının tamamını yok sayarsan elbette bulamamış olursun.

Onun bu sözlerine itiraz ettiğim için, bana telefonda açıklama yapıyor, "**Bilgisayarda sadece iki dakika alıyor**" demişti. Demişti ama dediği doğru değildi. Çünkü, söylediği o iki dakikayı gerçekten harcamış olsaydı, abdestsiz olarak Kur'an'a dokunmanın yasak olduğunu görürdü.

Ancak ne var ki, taradım dediği kitapların hepsi CD ve internete aktarılmış olmadığı için o kadar kitabı taraması da imkansız. İmkansız ama ne yapsın ki okuyucularının gözünde büyük âlim görünmek uğruna, tek bir mesele için bu kadar kitabı taramış görünmek icap ediyordu. O da onu yaptı işte..

Değerli okuyucular, yukarıdaki altı çizili yere takılmaya lüzum yok. "**Kur'an okurken**" diye yazacağı yerde yanlışlıkla "**Namazda**" diye yazmış. Bir sonraki yazısında zaten bunun için özür diledi. Fakat esas özrü bile bile verdiği yanlış bilgilerden dolayı dilemeliydi. Hatta insanlardan özür dilerken Allah'dan da af dilemeliydi.

Şimdi geldik işin hem en mühim, hem ibretlik, hem gülünç tarafına. Bundan sonrasına lütfen ayrıca dikkat...

İslamoğlu hani "**Kur'an'a abdestsiz dokunulup dokunulmayacağını öğrenmek için**" 400.000 hadis, bazıları 30 cildi bulan 1000'e yakın kitap, bütün mezheplerin 40'a yakın kaynağını taradığını söylüyordu ya. Taradığı kitaplardan birisi de İmam Süyûtî'nin **El-İtkân** isimli eseriymiş.

Bu eserden, "**Kur'an okumanın âdâbı**" başlığını taşıyan yerden birkaç satır tercüme etmiş. Orada "**Peygamberimiz'in abdestsiz olarak Kur'an okuduğu**" yazılmış. Aklınca bunu delil olarak ortaya koyuyor.

Oysa, Peygamberimiz eline Kur'an alarak değil ezbere okuyordu. Hatta sadece Peygamberimiz değil bütün ashab ezbere okuyordu. Niçin? Çünkü o zaman

Kur'an henüz kitap haline getirilmemişti.

Değerli okuyucular! Bu kadcak bilgiye bile sahip olmayan biri, fikhî bir meselede hüküm vermeye kalkışsa buna ya acınır ya gülünür.

Biz esas gülünecek noktaya yeni geldik...

İslamoğlu, İmam Süyûtî'yi "Bu konularda en katı davrandığını bildiğimiz" diyerek överken, sırtını kuvvetli bir duvara dayadığını sanıyordu. Ama bilmiyordu ki her âlim gibi, bu zat da kendisinin söylediğinin tersini söylüyordu. İyi de bunu İslamoğlu niçin bilmiyordu?

Çünkü "**Ben bu mesele için şu kadar bin eser taradım**" derken doğru söylemiyordu İslamoğlu. Söylediği kadar çok eser taramadığı gibi, İmam Süyûtî'nin kaynak olarak gösterdiği **El-İtkân** isimli eserini bile taramamıştı. Tarasaydı bizim karşımızda bu kadar mahcup olmazdı. Öyle bir mahcup oldu ki demeyin gitsin...

"Madem o İmam Süyûtî'nin **El-İtkân**'ını kaynak gösteriyor, öyleyse biz de aynı kitabı kaynak olarak alalım" deyip baktık. **El-İtkân**'da şöyle yazmıyor mu?:

"**Bizim ve âlimler topluluğunun görüşü, abdestsiz olanın Kur'an'a dokunmasının haram olduğudur. O abdestsiz olan, ister küçük abdest (namaz abdesti) almamış olsun, isterse büyük abdest (yani gusül abdesti.) Çünkü Kur'an-ı Kerim'de: 'Kur'an'a ancak temiz olanlar dokunabilir' buyurulmaktadır. Sünen-i Tirmizî ve diğerlerinde geçen bir hadis şöyledir: 'Kur'an'a ancak abdestli olanlar dokunabilir.'**" (El-İtkân, 2/1188 Dâr-ı İbni Kesir, Beyrut)

Aynı sahifedeki dipnot şöyle:

Aynı hadis Dârimî'nin Talak bahsinde: "**Nikâhtan önce boşama olmaz**" babında 2183 numarayla, Dare Kutnî'de ise Tahâret bahsinde: "**Abdestsiz olanın Kur'an'a dokunmasının yasak olması**" babında yer almaktadır.

El-İtkân, Madve Yayınları tarafından "Kur'an İlimleri Ansiklopedisi" ismiyle tercüme edilmiştir. Bu tercümenin 2. cild 444. sahifesinde aynı mesele görülebilir.

Bir defa daha hatırlayalım. İslamoğlu ne diyordu? Bir ömre sığmayacak kadar kitap taradığı halde "**Kur'an'a dokunmak için abdestli olmanın şart olduğunu**" yazan bir esere rastlamadığını söylüyor, bu sözüne **El-İtkân** isimli kitabı da delil getiriyordu

Az yukarıda okuduğunuz gibi, **El-İtkân** ne diyordu? "**Bizim ve âlimler topluluğunun görüşü, abdestsiz olanın Kur'an'a dokunmasının haram olduğudur.**"

Eeee... Şimdi siz siz olun da nasıl gülmeyecekseniz gülmeyin bakalım...

Hazreti Allah insanı kendi sözüyle işte böyle mahcup eder, böyle gülünç duruma düşürür...

İslamoğlu, "Bu konuda, (Kur'an'a abdestsiz dokunulmayacağı konusunda) çok yaygın bir yanlış anlamaya alet edilen bir âyet var" diyerek o âyetin meâlini veriyor:

"Ona temiz olanlardan başkası dokunamaz."

(Vâkıa sûresi, âyet:79)

Yanlışla düşen esas kendisidir ama diyelim ki onun söylediği doğru. Bu durumda o yaygın yanlışla kendisinin delil olarak sunduğu **El-İtkan** isimli eser de düşmüş oluyor.

İslamoğlu kendi câhilliğini unutup, kendisinin ileri sürdüğü yanlış hükmü kabul etmeyenleri de cahillikle suçluyor. Şöyle diyor:

"Birazcık Arapçadan, ilimden, Kur'an'dan, tefsirden nasibi olan kimsenin bu âyetteki **"O" zamirinin bir önceki âyetteki "gizli kitab"a gittiğini bilir."**

Biz de kendisine şöyle diyoruz:

Sıdka-kizbe/doğruya-yalana birazcık dikkat eden kimse de, birazcık ilim haysiyeti olan kimse de böyle söz söylemez. Çünkü bu söz, 14 asırlık İslâm kültürüne de, bu kültürün mimarları olan derya gibi sayısız İslâm âlimlerine de hakarettir. Onlar ki, ilimde rüsh bulmuş ve: **"Kur'an'a abdestsiz olarak el sürülemez"** hükmünü kitaplarına dercetmişlerdir. Bu İslâm âlimlerinin; Arapçadan, ilimden, Kur'an'dan, tefsirden nasipleri yok da sadece sen İslamoğlu'nun mu var?!

14 asırlık İslâm kültürü onların eseridir. Onların söylediklerini inkâr, yekün İslâm kültürünü inkâr demektir.

İslamoğlu, kendisi gerçekleri inkar edebilir. Peki İslâm âlemindeki kütüphaneler dolusu kitaplardaki **"Kur'an'a abdestsiz olarak el sürülemez"** kaydını nasıl silecek, nasıl yok edecek?

O, basbayağı yalan söyleyerek kitaplarda böyle bir kaydın olmadığını söylüyor, böyle bir kayıt yok diyor.

Yok değil var da, görene... Ama köre ne!

İslamoğlu gözünü yumup görmemekte ne kadar ısrar ederse etsin, bütün tefsirler, bütün fıkıh kitapları, bütün İslâmî eserler onun söylediğinin tersini sadece söylemiyor adeta haykırıyor.

O zaman da ortaya bir gerçek çıkıyor:

Bir tarafta 14 asırlık Ehl-i Sünnet İslâm ulemâsı, diğer tarafta Mustafa İslamoğlu...

O zaman bu manzaranın mânâsı ne olur değerli okuyucular?

Değerli okuyucular, Müslümanlıkta söz ve yazı

üslûbu mühimdir. Onun için, **Üslûb-u beyan ay-nıyla insandır** denilmiş. Yani, insanın konuşma, yazı üslûbu, kendisini tarif eder.

Kendisi düzgün olanın üslûbu bozuk olmaz. O bakımdan insanlar haklı olarak üslûba dikkat ederler. Bu cümleden olarak biz de muhatabımız olan İslamoğlu'nun üslûbuna bir göz atalım.

İşte yazısından bir cümle:

"Ey Hanefiler! Ebû Hanife'ye göre siz Hanefi falan değilsiniz, sizin mezhebiniz falan yok. Mezhepçilik yapan şarlatanlar sizi dolmuşa bindiriyor."

Gördünüz mü üslûbu? Altı çizili kelimelere dikkat eder misiniz lütfen? Az-çok kitaplarla haşır-neşir olan bir kimseye, **"Şarlatan"** ve **"Dolmuşa bindiriyorlar"** gibi sözler yakışır mı?

Hem bu sözleri sarfetmekten kaçınmıyor hem de gördüğünüz gibi Müslümanları suçluyor.

Hanefi bir Müslüman, hocalarından ve kitaplardan öğrenebildiği kadar Hanefiliği öğrenip ona göre ibâdet yapmaya çalışsın, İslamoğlu da kalksın, **"siz Hanefi falan değilsiniz"** desin.

Hangi hak ve hangi salâhiyetle?

Hem mezhepçilik dediği de nedir? Şu anda yeryüzünde İslamoğlu ve şîî gönüldaşlarının (bütün şîiler değil) dışında mezhepçilik yapan mı var? Hangi sünnet Müslüman, **"Benim mezhebimden olmazsan kurtulamazsın"** diyor. Aksine, kendisinin Hanefî olduğunu söyleyen müslümanların yanlış yolda olduğunu söyleyen İslamoğlu'nun kendisi değil mi?

Üslûba bakın:

"Üçbeş yetkin âlime tahammül edemeyen tulumbacı takımının gözü aydın."

Tulumbacı takımı diye tabii ki Müslümanlara diyor.

Başka bir cümlesi:

"Biraz da insanımız uyanık olsun; bitli baklanın kör alıcısı olmasın."

Diğer cümleleri gibi bu sözün muhatabı yine müslümanlar.

Son bir sözünü aktaralım:

"Dinini donundan birazcık fazla ciddiye alan..."

Böylece, Mustafa İslamoğlu nâm kişiyi bir cihetten tarif etmiş olduk.

Diğer tariflerimizi gelecek sayılarımızda yaparız inşaallah...

Yazımızı o meşhur cümleyi tekrar ederek bitirelim:

"Üslûb-u beyan aynıyla insandır."

İsa (Aleyhisselâm)ın İnişi

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

Huzeyfe ibnül Yeman (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir Hadîs-i Şerif'te Rasûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Ayet (kıyamet alâmet)ler(in)den ilki, Deccal'ın çıkması ve İsa (Aleyhisselâm)ın inmesidir.”

(İbni Cerîr-i Taberî, No: 24793, 9/83)

İbni Abbas (Radiyallâhu Anh) şöyle buyurmuştur: “Deccal'a ilk uyanlar, Yahudilerden yetmiş bin kişi olacaktır ki, üzerlerinde yeşil yünden kalın ve sert kisveler bulunacaktır.

Berberinde acayip işler yapıp, insanlara göstererek onları saptıran Yahudi sâhir (büyücü)leri olacaktır.

O, şaşkınlıktır. Allah onu bu ümmetten birine musallat edecek, onu öldürecek sonra vurarak o zatı diriltecek ve bir daha onu öldürmeye ulaşamayacak, başkasına da musallat kılınmayacaktır.

Onun çıkışının alâmeti, insanların iyiliği emredip kötülükten nehyetmeyi terk etmesi ve kanları (adam öldürmeyi) hafife almalarıdır.

İnsanlar (doğru) karar vermeyi terk edip faiz yedikleri, (gurur ve iftihar için ihtiyaçlarından fazla) binaları sağlam yapıp içki içtikleri ve şarkıcı kadınlar edinip ipek giyerek firavun âlinin şeklini izhar ettikleri (Firavun hanedanı gibi azgınların kılık kıyafetlerini giydikleri), söz bozup dinden başka gayelerle din ilmini tahsil ettikleri vakit; kalpleri tahrip edip camileri süsledikleri ve akraba ilişkilerini kopardıkları, kurrâ (Kur'an-ı Kerim'i iyi okuyanlar) çoğalıp, fukahâ (dinî hükümleri bilenler) azaldığı, şeriâtın cezalarının uygulanmadığı, erkekler kadınlara, kadınlar da erkeklere benzediği ve erkekler hem cinsleriyle, kadınlar da birbiriyle yetindiği (fuhuş yaptığı) zaman, Allah onlara Deccalı gönderecek, o, onlara musallat edilerek onlardan intikam alacaktır. O sırada müminler Beyt-i Makdis'e

(Mescid-i Aksa'ya) toplanacaklardır.

İbni Abbas (Radiyallâhu Anhuma) bu açıklamalarından sonra, Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğunu nakletmiştir. **“İşte o zaman kardeşim Meryem'in oğlu İsa, gökten “Efik” dağına (iki mil uzunluğunda, Ürdün'e yakın bir yokuşa), hidayet edici bir imam ve adaletli bir hakem (hakim) olarak inecektir.**

Başında uzun bir takke bulunacaktır, orta boylu, geniş alınlı, uzun saçlıdır. Elindeki mızrakla Deccalı öldürecek, onu öldürünce de harp, ağır yüklerini bırakacak (artık muharebe kalmayacaktır).

Öyle bir sulh olacaktır ki, adam aslanla karşılaşsa korkmayacak, yılanı tutsa yılan ona zarar vermeyecektir.

Yeryüzü Âdem (Aleyhisselâm)ın zamanında olduğu gibi (bol ve bereketli) mahsul verecek, dünya halkı ona iman edecek ve bütün insanlar tek bir dinin mensubu olacaklardır. (İbni Asakir, Ali el Müttekî, Kenzül Ummal, No: 39729, 14/618)

Abdullah ibni Muğaffel (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir Hadîs-i Şerif'te Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Allâh(-u Teâlâ) Âdem (Aleyhisselâm)ı yarattığından beri kıyamet kopuncaya kadar yer yüzüne Deccal fitnesinden daha büyük bir fitne indirmemiştir.

Ben onun hakkında öyle bir söz söyleyeceğim ki, benden önce hiç kimse o sözü söylememiştir. O, (siyaha yakın) çok esmer, saç (beğenilmeyecek derecede) çok kıvırcıktır, Sol göze memsuhdur (kaş ve gözünün yeri, alnı gibi dümdüzdür). Gözünün üzerinde (gözbeğine kadar uzanan) katı bir et vardır.

Körü ve alacayı iyileştirecek ve; ‘ben sizin Rabbinizim’ diyecektir.

Her kim; ‘benim Rabbim Allah'tır’ derse, ona bir fitne (belâ) yoktur. ‘Rabbim sensin’ diyen

ise muhakkak fitnelenmiş (kâfir olmuş)tur.

O, sizin aranızda Allah'ın dilediği kadar duracak, sonra Meryem'in oğlu İsa, Muhammed'i tasdik ederek, onun milleti (dini) üzere hidâyete ulaşmış bir imam (önder) ve adaletli bir hakem (hüküm verici) olarak incek ve Deccalı öldürecektir." (Taberânî, Mu'cem-i Evsat, No: 4577, 5/292, Mu'cem-i Kebir, Heysemî, Mecmeu'z Zevaid: 7/336, Beyhekî, El Ba's, Süyûtî, El Hâvî: 2/156)

Ebû Hureyre (Radyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir Hadîs-i Şerif'te Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Meryem'in oğlu İsa incek, Deccal'ı öldürecek, kırk sene kalacak, insanlar içerisinde Allah'ın kitabı ve benim sünnetimle amel edecek ve ölecektir.

İsa (Aleyhisselâm)ın emriyle 'Temîm' oğullarından kendisine 'Muk'ad' denilen bir adamı halife seçecekler, 'Muk'ad'da ölünce insanlar üzerine üç sene geçmeden, Kur'an, erkeklerin göğüslerinden ve Mushaflarından kaldırılacaktır." (Berzencî, İşâa, Sh. 240, Süyûtî, el-Hâvî, 2/89, Muhammed Enver Şâh el-Keşmirî, el-Hindî, et-Tasrîh bimâ tevâtere Fî nüzûlil Mesih. No: 55, Sh: 231)

İSA (Aleyhisselâm)IN İNECEĞİYLE İLGİLİ SAHA-BE VE TABİİNDEN GELEN ESERLER:

Muhammed İbni Ali İbni Ebî Talib İbnil Hanefiyye (Radyallâhu Anhum), Mevlâ Teâlâ'nın: "Ehli kitaptan hiçbir kimse yoktur ki, Onun (İsa (Aleyhisselâm)ın) ölümünden evvel ona inanmasın." (Nisa Suresi: 159'dan) kavli şerifinin tefsirinde şöyle buyurmuştur:

"Ehli kitaptan her birine melekler gelerek yüzüne ve dübürüne vururlar sonra ona: "Ey Allah'ın düşmanı! Şüphesiz ki Hz. İsa, Allah'ın rûhu ve kelimesidir. Sen Allah'a iftira ettin ve İsa (Aleyhisselâm)ın Allah olduğunu iddia ettin.

Şüphesiz ki Hz. İsa ölmemiştir. Muhakkak O, göğe kaldırılmıştır ve kıyamet kopmadan inektedir." denilir. Bunun üzerine İsa (Aleyhisselâm)a inmayan hiçbir Yahudi ve Nasrânî kalmaz.

İbni Abbas (Radyallâhu Anhuma), "Şüphesiz ki O, kıyamet için bir alemdir." (Zuhuf Suresi:61'den)

âyet-i celilesini, "İsa (Aleyhisselâm)ın kıyamet gününden evvel çıkışı (inişi), kıyametin kopmasının yakınlığına emâre (nişan)dır." diye tefsir etmiştir. (İbni Cerîr-i Taberî, No: 30949, 11/204, Heysemî, Mecmeuz Zevaid, 7/104)

İmâm-ı Taberî, "Camiül Beyan" isimli meşhur tefsirinde bu mana hakkında on iki nakil yapmıştır (30979 – 30960)

İbni Zeyd (Rahimehüllah): "(İsa (Aleyhisselâm)), Beşikte de yetişkinlik halinde de insanlarla konuşacaktır." (Âli İmran Suresi: 46'dan) âyet-i celilesinin tefsirinde şöyle buyurmuştur: "İsa (Aleyhisselâm) beşikte insanlarla konuşmuş, Deccal'ı öldürdüğü zaman da insanlarla konuşacaktır ki o gün O, yaşlı olacaktır." (Taberî, No: 7073, 3/271)

İbni Abbas (Radyallâhu Anhuma), "Eğer onlara azabedersen şüphesiz onlar senin kullarıdır. Eğer onları bağışlarsan şüphesiz Azîz ve Hakîm olan Sensin, ancak Sen." (Maide Suresi: 118) âyet-i celilesinin tefsirinde şöyle buyurmuştur:

İsa (Aleyhisselâm) Mevlâ'nın huzuruna yükseldiğinde şöyle demiştir. "Yarabbi! Senin kulların, benim ilâh olduğumu söyleyerek azabı hak ettiler. Bu durumda onlara azabedersen onlar senin kullarıdır.

Amma onlardan her kimi uzun ömürlü kılıp da, ben gökten yere inerek Deccal'ı öldürünceye kadar yaşatırsan, onlar da bu sözlerinden vazgeçip Seni bilirler ve benim, Senin kulun olduğumu ikrar ederlerse, bu yanlış sözlerinden döndükleri için Sende onları affedersen şüphesiz Sen Azîz ve Hakîm'sin." (Ebuş Şeyh, Süyûtî Dürrül Mensur: 3/241)

Ebu Hureyre (Radyallâhu Anh)dan rivâyete göre Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"İsa (Aleyhisselâm) yeryüzünde kırk sene kalacak, şayet taşlık bir vadiye; 'bal ak' diye emretse bal akacaktır." (Süyûtî, Dürrül Mensur: 2/743, Taberânî, Evsat No: 5460, 6/218)

Abdullah ibni Selâm (Radyallâhu Anh)ın babası vasıtasıyla dedesinden rivayet ettiğine göre: "Tevratta, Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in sıfatı yazılırken, Meryem'in oğlu İsa'nın O'nunla beraber defnolunacağı zikredilmiştir." (Tirmizi, Kitabul Menakıb: 1 No: 3617, 5/588)

REGÂİB GECESİ'Nİ İHYÂ ETMEK

Soru: Regâib gecesini nasıl ihyâ edelim?

Cevab: Bismillahirrahmanirrahim.

Regâib gecesinin ihyâ edilmesi için tecrübelerime dayanarak bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum:

1- Gece uykusuz geçirileceği ve ibadet edileceği için, gündüz bir miktar uyursa geceye takviye olur. O'nun için Regâib gecesi olmadan önceki gündüzde, şöyle kendimizi ibadete daha iyi hazırlamak için uyunmanızı tavsiye ederim; bu bir...

İkincisi; Regâib gecesinde, "Radyo, televizyon seyredeneğim, evde takip edeneğim." filân diye düşünmeyin, mutlaka bir camide olun! Çünkü camide olmak ile evde olmak arasında çok büyük farklar var... Camide kılınan namaz, evde kılınan namazdan yirmi yedi kat daha sevaplı, eğer mescid ise... Cuma namazı kılınan büyük cami ise, elli kat sevaplı... Bir de camiye giderken, gelirken attığınız her adımdan insanın bir günahı affoluyor, bir hasene kazanıyor, bir derece de terfi ediyor, rütbesi yükseliyor.

Onun için Regâib gecesinde dikkat etmeniz gereken şeylerden birisi, yatsı namazında mutlaka camide olacaksınız. Sabah namazında da mutlaka camide olacaksınız.

nız. Çünkü Hz. Osman (Radiyallahü anh) den rivâyete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Kim yatsı namazını cemaatle kılsa sanki gecenin yarısını ihyâ etmiş gibidir. Kim de sabahı da cemaatle kılmışsa gecenin tamamını ihyâ etmiş gibidir."¹ Bu mükâfatı kaçırmamak lâzım!

1- Geceyi oruçlu olarak karşılayalım. Yani Receb ayının ilk perşembe günü oruç tutulmalıdır. Bu konuda birçok hadis-i şerifler vardır. Ebû Zer (Radiyallahü anh)dan rivâyete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Receb ayının ilk günü kim oruç tutarsa; bu orucu, bir aylık orucun sevabına denk olur..."²

Abdulaziz'in, babasından yaptığı rivâyete göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Receb, büyük bir aydır. O ayda yapılan ibadet, taat ve iyiliklerin mükafatını ALLAH Teâlâ kat kat yapar. Receb ayından kim bir gün oruç tutarsa, bir sene oruç tutmuş gibi sevab alır. Yedi gün oruç tutarsa, cehennemnin yedi kapısı ona kapatılır. Sekiz gün oruç tutarsa, cennetin sekiz kapısı ona açılır. On gün oruç tutana ALLAH'tan her istediğini, ALLAH ona verir. On beş gün oruç tutana, semadan bir münadî, "geçmiş

günahların bağışlandı, amelini yenile yani güzel amele devam et" diye seslenir. Receb ayında, kim oruç tutmayı artırırsa, ALLAH Teâlâ da sevab ve mükafatlarını artırır..."³

2- Salât-ü selâm okumak. Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e hiç olmazsa bir tesbih salât-ü selâm okumalıyız. Can-ı gönülden, "Es-salâtü ve's-selâmü aleyke ya Resûlellâh" demeliyiz.

3- Bu mübarek gece kusur ve günahlarımızdan tevbe istiğfarda bulunmalıyız. En azından bir tesbih "Estağfirullah" demeliyiz.

4- Kur'an-ı Kerîm okumalı, dinlenilmeli. Ayrıca Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in, ashâbın, tabiin, diğer büyüklerimizin, meşâyihimizin, akrabalarımızın özellikle analarımızın, babalarımızın ve bizi yetiştiren muhterem hocalarımızın, üzerimizde hakkı bulunan ve emeği geçen zevatın... Kısacası bütün Müslümanların ruhlarına Kur'an-ı Kerim okunmalıdır.

5- Duâ etmek. Bütün Müslümanların mağfiret-i ilâhiyyeye, maddî ve manevî bütün hayırlara bereketlere nail olmaları, yeryüzünden zulüm ve küfrün kalkıp İslâm'ın hakim olması için de içtenlikle bol bol dua edilmelidir. Evet ALLAH Teâlâ'ya tam bir huşû içinde duâ ve niyazda bulunmalıyız..

Enes b. Malik (Radiyallahü anh)dan rivâyete göre Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Receb ayının ilk perşembe günü her kim oruç tutarsa, sonra da o günün akşamı yani cuma gecesi, akşamla yatışı arasında on iki rekat namaz kılar, her bir rekatinde: Bir kere Fatıha suresi, Üç kere Kadr (inna enzelnahü) sûresi, on iki kere ihlas sûresi okur ve her iki rekatta bir selam verir. Bu namazı, kıldıktan sonra, bana şu salâtı yetmiş kere okur:

"ALLAHümme salli ala Muhammedinin-Nebiyi'l-ümmiyyi ve âlihi ve sellim. = Ey ALLAH'ım! Nebiyi-ümmî Muhammed'e ve O'nun âline salat ve selam eyle."

Bundan sonra, secde yapar ve secdede şu tesbih ve takdisi yetmiş kere okur:

"Sübbûhün Kuddûsün Rabbü'l-melâiketi ve'r-rûh = Tam manası ile noksan sıfatlardan münezzeh, pek mukaddes olup meleklerin ve Ruh'un Rabbidir."

Sonra secdeden başını kaldırır; şu duâyı yetmiş kere okur:

"Rabbîğfir verham ve tecâvez amma te'lem. Feinneke Azizü'l-A'zam. = Ey Rabbim! Beni mağfiret eyle, merhamet eyle. Bildiğin günahlarımdan geç, affet, çünkü sen Azizsin, en büyüksün."

Bundan sonra, ikinci bir secde daha yapar. Birinci secdede okuduğunun aynısını okur. Daha sonra, secdede ne dileği var ise ALLAH Teâlâ'dan diler. O'nun bütün

dilekleri yerine getirilir. Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) devamla şöyle buyurdu: Canımı kudret elinde tutan ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, kadın veya erkek her kim bu namazı kılar ise, Allah Teâlâ O'nun bütün günahlarını mağfiret eder. İsterse O'nun günahları deniz köpüğü, kumların sayısı, dağların ağırlığı, yağmurların damlaları veya ağaçların yaprakları kadar olsun. Ve o kimse, kendi yakınlarından yedi yüz kişiye kıyamet günü şefaataçı olur. Kabre girdiği ilk gece, bu namazının sevabı, tatlı dille-güler yüzle kendisine gelir; Ona şöyle der:

- Ey sevgili! Sevin! Bütün zorluklardan muhakkak kurtuldun. O kimse bu gelene sorar:

- Sen kimsin? VALLAHİ! Senin yüzünden daha güzel yüzlü birini hiç görmedim! Senden daha tatlı konuşanı da hiç dinlemedim! Senin kokundan daha güzel kokulu birini de koklamadım! Ona şöyle der:

- Ey sevgili! Ben senin bir namazının sevabıyım. Falan sene Receb ayının şu gecesinde o namazı kılmıştın. Bu gece sana geldim ki; arkadaşın olayım, yalnızlığını gidereyim ve her ne ihtiyacın varsa onu göreyim. Kıyamet günü, sura üfürüldüğü zaman kıyamet günü toplanılan Ararat meydanında, sana başının üstünde gölgelik edeceğim. Artık sevin! Yüce Mevlâ'dan sana gelecek hayır hiç eksik olmayacak.."⁴

6- Tasaddukda bulunmak. Regâib gecesi ve gündüzünde fakir fukarayı, yetim ve kimsesizleri görüp gözetmek, ihtiyaç içerisinde kıvranan din kardeşlerimizin yardımlarına koşmak, onlara imkanlar ölçüsünce infakda bulunmak mutlaka yapmamız lâzım gelen bir husustur.

İşte her gün artan günah yükünden kurtulmak için ALLAH'ın bizlere bahşettiği Regâib Gecesi lütfundan istifade edelim. Böyle gün ve geceleri ganimet bilelim.

Enes b. Malik (Radiyallahü Anh)dan rivâyete göre Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem), Receb ayına girdiği zaman: "ALLAHümme bârik lenâ fi Recebe ve Şaban ve belliğnâ Ramazan. = Ey ALLAH'ım! Receb ve Şaban ayını bize mübarek kıl. Ve bizi Ramazana ulaştır." diye dua ederlerdi.⁵

Bu duygu ve düşüncelerle bütün mü'minlerin Regâib Gecelerini tebrik ediyor, daha nice Regâib gecelerine sıhhat ve afiyetle erişmemizi ve bu mübarek gecenin Rabbimizin istediği manada ihyâ edilmesini diliyorum.

- DİPNOTLAR -

1 - Müslim, Mesacid:656, 1/454; Ebû Davud, Salat:18, No:555, Tirmizi, Salat:51, no:221

2 - Abdulkadir Geylanî, a.g.e, 335

3 - Taberani, el-Mu'cemu'l-Kebir; No:3538; 6/69

4 - Abdulkadir Geylanî, a.g.e. 239

5 - Taberani, el-Mucemu'l-Evsat, No: 3951, 4/558, Beyhaki, Şuabu'l-İman, Siyam:23, No:3815, 3/375

Hayatı Anlamak İçin

HAYATA ÖLÜMÜN PENCERESİNDEN BAKMAK

**Hayata verilen mana
ölüme bakışı, ölüme
verilen anlam hayata
bakışı tamamlamaz ise,
bu hayat bir oyalanma
ve aldatmacadan öte
bir anlam ifade edemez.
Ve de, kişi ne için
yaşadığını ve bunca
zahmetlere ne diye
katlanmak zorunda
olduğunu izah edemez.**

Hayata gözlerini açan birey, kendisini ve çevresini anlamaya çalışır. Bu algılama ve anlama gayreti çerçevesinde en çok etkilendiği olay ise “ölüm”dür.

İyi kötü hayat akıp giderken, bir gün etrafımızda uzaktan yakından tanıdığımız bazı kişilerin ölümle hayatımızdan çıkıp gitmeleri, en sevgili varlığımız olarak gördüklerimizin üzerlerinden “ölüm” denen gerçek geçtiğinde, onlara elimizi dahi sürmekten çekindiğimizi hissetmemiz, bizi korkuya ve dehşete düşürdüğü kadar hayatı da sorgulamamız gerektiği kanaatini uyandırır. Bu bir anlamda “hayata ölümün penceresinden bakmak” demektir.

Hayata ölüm gerçeğinin penceresinden bakmak! Bilge insanlar gibi!

Ölümden sonra hayatın varlığını telkin eden inançlar yanında, bilge insanların da bu yöndeki görüşleri, insanları ölüm karşısında dehşete düşmekten alıkoymakta, sakinleştirmekte ve hayata daha bir başka bakmalarını sağlamaktadır.

Ölümü Anlamak Hayatı Anlamaktır

Ölümü düşünenle, ölümü hiç hesaba katmadan yaşayan birinin sürdüğü hayat aynı değildir. Çünkü, biri ölümle ölümsüzlüğe geçeceğini düşünüp ona göre hayatını kayıt altına alırken, öbürü ise ölüm kendisine hiç gelmeyecekmiş gibi davranıyorsa, yaşanan hayatlar birbirine benzemez.

Ölüme bakış, hayata bakışın penceresini teşkil eder.

Bir Hint bilgesi ölümü şöyle ifade ediyor.

"Hastalık, elem, yaşlılık ve ölüm nedir?" bilmeyen genç ve mutlu prens Sakyamuni, bir gezinti esnasında görünüşü berbat, üstü başı düzensiz, dişleri dökük, salyaları akan ihtiyar birine rastlar. O ana kadar yaşlılık hakkında herhangi bir bilgisi olmayan Prens donakalır. Yardımcısına bunun ne olduğunu, adamın nasıl olur da bu itici ve zavallı duruma düştüğünü sorar. Bu durumun bütün ölümlülerin ortak kaderi olduğunu, kendisinin kral oğlu olmasının hiçbir önemi olmadığını aynı şeylerin kendi başına geleceğinin mukadder olduğunu öğrenince gezisini yarıda keser ve durumu düşünmek için geriye döner.

Tek başına sarayda sessiz bir yere çekilir ve günlerce bunu düşünür. Ve sonunda bir teselli bularak gezintilerine devam eder, ancak bu sefer de karşısına bir hasta çıkar. Halsiz, yara bere içinde, gözleri kanlı güçsüz bir adam görür. O güne kadar hastalık nedir bilmeyen prens, bunun ne olduğunu öğrenmek ister. Ve bunun sağlık ve mutlu bir prens olsa dahi olsa, kedisinin de başına gelebilecek olan hastalık olduğunu öğrenir. Yine neşesini katledip

saraya döner ve teselli aramaya başlar.

Anlaşılan gene teselli bulur ki, üçüncü kez gezisine kaldığı yerden devam eder. Bu üçüncü gezisinde ilginç bir manzara ile karşılaşır. Bir şeyler taşınyordur, ama bunun ne olduğu konusunda hiçbir bilgiye sahip değildir. Yanındakilere ne olduğunu sorar, yanındakiler de onun bir cenaze olduğunu ve herkesin onunun böyle olacağını söylerler. Prens ölüye yaklaşıp örtüyü açar ve yüzüne bakar:

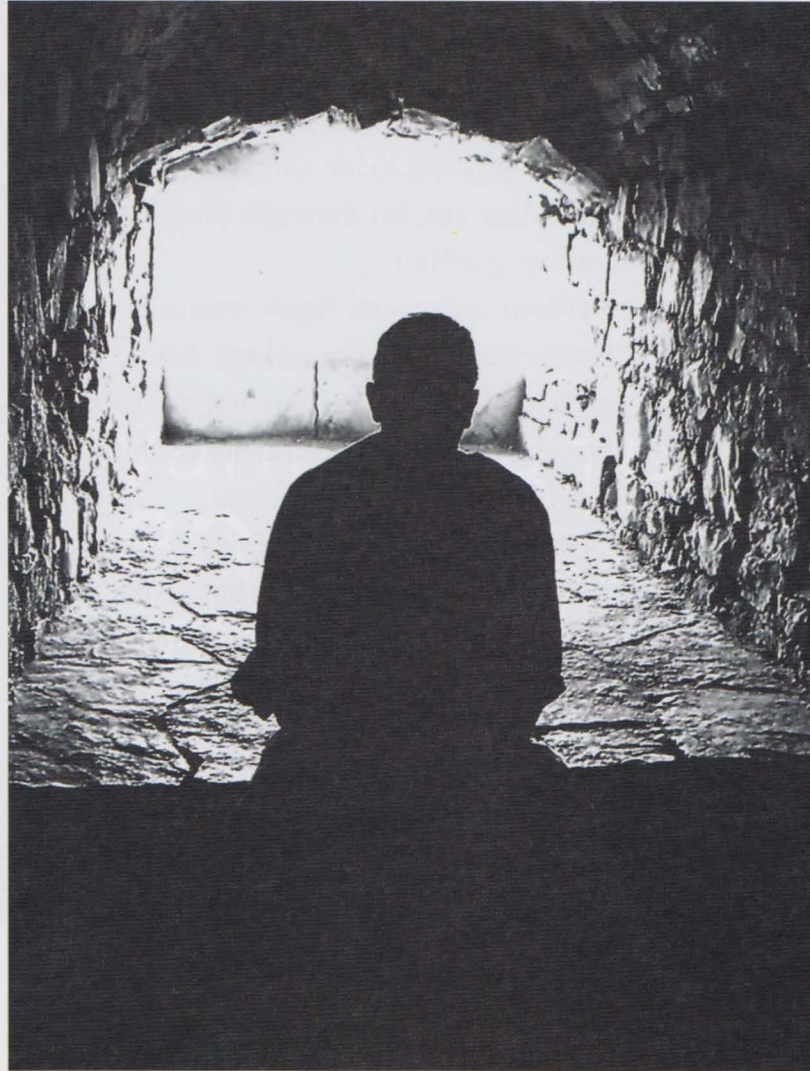
- Şimdi ne yapacaklar bu adama? diye sorar.

- Onu gömecekler? derler.

- Neden?

- Çünkü o ölüdür ve bir daha hiç canlanmayacak ondan kurtçuklardan ve pis kokulardan başka birşey kalmayacak!

- Bu bütün insanların kaderi mi? Yani beni de mi gömecekler ve benden geriyede mi pis

kokulardan ve kurtçuklardan başka birşey kal-
mayacak!

- Evet!

- Geri döndürün bir daha gezmek istmiyo-
rum ve bunları görmek istemiyorum!

Ve Sakyamuni hayatta hiçbir teselli bulamadı
ve yaşamın çok büyük bir sorun olduğu sonu-
cuna vardı.

Soljenitsin ve bir çok bilge kişinin vardığı
sonuçla; sonunda ölüm olan hayat "boş" ise
ve insanoğlu dünya hayatına dair şeyler için
ömür tüketirken bir serap peşinde koşuyorsa,
o zaman yaratılışın anlamı; "ölümle açılacak
kapı" olmalı.

İşte, bu inançla insanoğlu sakinleşir.

Ölümü Anlamak Hayatı Anlamaktır

Ölümü anlamak, hayatı bilgece kavramak için
şart görünüyor. Hayatta iken ölümü anlayarak
hayatı değerlendirme imkanını elde edemez
isek, ruh bedenden çıkınca her şeyi gerçeği ile
kavramak söz konusu olduğunda, elde kalan
sadece şaşkınlık içinde çaresizlik ve pişmanlık
olur. Ama akıl, bu durumun önceden farkına
varmayı gerektirir.

Ölümü anlamayan, hayatı anlamadan yaşar.
Hayata verilen mananın ölüme bakışı, ölüme
verilen anlamın hayata bakışı birbirini tamamlar
ise, bu hayat bir oyalanma ve aldatmaca-
dan öte bir anlam ifade edemez.

Platon'un asırlarca önce söylediği gibi!

"Bir şeyi gerçekten açık bir şekilde anla-
mak istiyorsak, bedenimizden ayrılmalı ve o
şeylerin özüne ruhuyla bakmalıyız." (Platon,
..... 1998, İst.s.73

**"Kundak beziyle geldik kefen beziyle
gideceğiz"** diyor; Osmanlı Beyliği'nin kurucu-
su Osman Gazinin en yakın dostu ve arkadaş-
larından Köse Mihail ve ekliyor; "İkisi arasın-
da Allah'a kul, Muhammed'e ümmet olana ne
mutlu!"

Hayata verilen mana ölüme bakışı, ölüme veri-

len anlam hayata bakışı tamamlamaz ise, bu ha-
yat bir oyalanma ve aldatmacadan öte bir anlam
ifade edemez. Ve de, kişi ne için yaşadığını ve
bunca zahmetlere ne diye katlanmak zorunda
olduğunu izah edemez.

Psikolog Yung'ın da; "Hedefine doğru yol
alan bir mermi gibi hayat da, ölüme doğru bir
yol almaktadır" diyor.

Gazali şöyle diyor; "Ömür su gibi akıp git-
mektedir. Dünya aldatıcıdır. Sana sevgi gösterir,
kendisini sana aşık ettirir. Senin bu aşkıni sezin-
ce, bu defa seni öldürmeye çalışır. Dünya cilve
yapıp evine aldığı misafirin canına kasteden bir
fettan kadına benzer. Dünya, ayıplarını örtüp,
süsleriyle erkekleri aldatan ve sonra onlara süslü
oyunlarla felaketler, kötülükler yağdıran acüze
bir kadına benzer. Akıllı ve uyanık o kimsedir
ki, nefsi ve dünyası için gam çekmez, emellerini
azaltıp ibadete kuvvet verir, ne için yaratıldığını
bilir; Allah sevgisini bir an bile gönlünden uzak-
laştırmaz ve her hareketiyle kulluk görevlerini
yerine getirmeye çalışır.

İnsanoğlunun elinde bulunana şeylerin mu-
ayyen bir zaman için kendisine emanet edilmiş
olduğunu, sonra emanet eden Zât-ı Bâri'nin
bunları geri alacağını hissedip, kabul etmesi...
Sadece bu hakikatlerin zihinlerde yer etmiş
olması, beşeri hırs ve tamahın hiddetini din-
dirmeye, aşırı mal düşkünlüğünü yok etmeye
kâfi bir teminattır... Ayrıca elde edilen rızık kar-
şısında insan nefsinde kanaatin ve rızanın yer
etmesi için de bir teminat unsurudur. İnsanı,
mevcut olan eşyaya karşı cömertliğe ve müsa-
mahaya sevk eder. Hem bu şuurun mevcudi-
yet ve mahrumiyet için aynı derecede iç hu-
zurun temini yönünden ehemmiyeti büyüktür.
Bu takdirde insan kaybedilen şeylere karşı ah,
vah etmez. Arzu edilen ve istenilen şeyin elde
edilmesi için de insanın kalbi hasret ve arzu ile
yanmaz!...

Bir Sahabi...

Hiz. Osman (Radıyallahü Anh)

Ahmet MEDENİ
bilgi@arifandergisi.com

Hiz. Osman (Radıyallahü Anh) on iki sene hilâfet makamında kaldı. Bunun ilk altı senesi huzur ve güven içerisinde geçti ve hiç kimse yönetimin uygulamalarından şikayetçi olmadı. Halk Onu çok sevdi. Çünkü Hiz. Osman (Radıyallahü Anh) şeriati uygulamada halkına karşı çok müsamahalı ve yumuşaktı. Onun fitratından gelen bu yumuşaklığı ve hoşgörüsü, insanların serbestçe hareket edebilmelerine imkan sağlamıştı. Fakat bu durumu sûistimal eden bir takım vâliler sorumsuz davranışlar sergilemeye başladılar. Dolayısıyla halktan gelen şikayetleri, dirayetli ve isabetli kararlar vererek çözemediklerinden yavaş yavaş bir fitne ve kargaşa ortamının oluşmasına zemin hazırlanmış oldu.

Bu arada İslâm nûru'nun yavaş yavaş cihanı kaplamaya başlaması üzerine telaşa kapılmış olan Yahudi unsuru da, müslümanları parçalayıp yok etmek için İslâm'ın temel prensiplerini hedef almıştı. Müslüman olduğunu iddia ederek ortaya çıkan bir takım Yahudi asıllı kimseler, ümmet içinde zuhur eden huzursuzlukları körükleyip fitne alevini her tarafa yaymaya çalışıyorlardı. Bunların başında da son derece etkili nifak hareketlerinin ortaya çıkmasını sağlayan ve bu isyancıları kışkırtıp bu işe sokan Yemenli bir Yahudi dönmesi olan Abdullah bin Sebe'dir. Bu alçak Hiz. Ömer (Radıyallahü Anh) devrinde güya Müslüman olmuştu ama kötü fikirleri ile Müslümanların içinde fitne çıkarmak için fırsat kolluyordu. Lakin Hiz. Ömer (Radıyallahü Anh)'ın süratli adaleti, şiddetli tedbirleri sayesinde tasarladığı fitneleri tatbik sahasına koyamadı.

İşte Hiz. Osman (Radıyallahü Anh) zamanında bu fırsatı yakalamıştı. Samimi kimselerin haklı şikayetlerini de kullanarak bir dizi bahane ve sebeplerle, insanları Halife-i Müslimin'e karşı ayaklanmaya kışkırtıyordu. Ayrıca Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den sonra hilâfet hakkının Hiz. Ali (Radıyallahü Anh)'a ait olduğunu yayarak, daha sonra ortaya çık-

cak Şif akidesinin temellerini atıyordu. Onun yaymaya çalıştığı bu fâsit fikirlere göre; Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Ömer ve Hiz. Osman (Radıyallahü Anh) güya Hiz. Ali (Radıyallahü Anh)'ın hakkını gasbetmişlerdi.

İşte bu Yahudi dönmesi, kasaba-kasaba, şehir-şehir gezmeye ve Hiz. Osman (Radıyallahü Anh)'ın aleyhine ileri geri konuşmaya başladı. 'Mısır'da ne kadar fitneci kimse varsa başına topladı. Kurduğu bir teşkilâtla, câhil ve başboş Mısır kıptîlerini dünyalık bir takım vaadlerle kandırarak çapulcu alayı meydana getirdi. On üç bin kişilik bu çapulcu takımı Hac bahanesi ile Nur Şehri Medine istikametlerinde yola çıktılar, gelip şehrin etrafına çadırlarını kurdular. Güya Mısırlılar valilerinin değiştirilmesini istiyorlardı. Aslında isyancıların içinde safdil kısmından olanların böyle bir düşüncesi vardı, fakat Abdullah bin Sebe'nin tesiri altında kalanların ve münafıkların asıl niyetleri başkaydı. Zaten ortaya çıkan manzara, şehri basmaya gelen bir düşman ordusu manzarasıydı. Niyetleri Halifeyi makamından indirmektir.

Bunlar Hiz. Osman (Radıyallahü Anh)'ın evini kuşattılar. Hiz. Osman evini saran âsîlere seslenip dedi ki:

- Elebaşı olanlarınızdan iki kişi benim yanıma gelsin!
- İstediyi iki kişi gelince onlara sordu:
- Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Medîne'ye teşrif ettiği vakit Müslümanlar susuzluktan kırılıyordu. Peygamber Efendimiz, Rûme kuyusunu satın alıp Müslümanlara bedava su veren kimseye Cenneti va'detti. Bu va'd üzerine o su kuyusunu satın alıp, Müslümanlara vakfeden ben değil miyim?

- Evet sensin?

- Darda kalan İslâm ordusunun tamamını donatan, ben değil miyim?

- Evet sensin?

- Mescid dar geldiği vakit, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) "Cennette daha hayırlısını almak üzere, falancanın arsasını kim alıp mescide ilâve eder" buyurduğu vakit, onu satın alıp mescide katan ben değil miyim?

- Evet sensin.

- Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Ömer ve Ben, Reslullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile birlikte Sebir dağında otururken, dağ

sallanmaya başladığında Efendimiz; "Ey Sebir dağı dur! Zîrâ senin üzerinde bir Peygamber, bir siddîk ve iki şehîdden başka kimse yoktur!" buyurmadı mı?

- Vallahi doğru söylüyorsun. Aynen öyle oldu.

Hiz. Osman fitneyi yatıştırmak ve haksızlıkları gidermek niyetiyle onlara nasihatler etti ama evini saran âsiler ne nasihat dinlediler, ne de sulha yanaştılar. Sulh çağrılarına cevap vermedikleri gibi halifenin suyunu da kestiler. Bir de Hiz. Osman (*Radiyallâhü Anh*)'a utanmadan şöyle dediler:

- Biz seni hilâfetten azledene veya öldürene yahut da bu yolda ölene kadar bu işten vazgeçmeyeceğiz. Eğer sana sahip çıkanlar bize engel olmaya kalkarlarsa onlarla savaşıyoruz.

Hiz. Osman (*Radiyallâhü Anh*) ise; "Allah'ın üzerine yüklediği hilâfet görevini asla bırakmayacağını ve ölümün kendisine bundan daha sevimli olduğunu" onlara bildirdi. Ayrıca Ashâb-ı Kiram tarafından: "Asileri şehirden kovup çıkaralım" şeklinde kendisine gelen teklifleri de reddediyor, üstelik onlardan silah kullanmayacaklarına dair söz vermelerini istiyordu.

Bir gün kendisini kuşatan âsilerin karşısına çıkıp:

Ali buralarda mı? Sa'd buralarda mı? diye sordu, bulunmadıkları cevabını alınca şöyle dedi:

- Bana su temin etmesini Ali'ye bildirecek kimse yok mu?

Bu haber Hiz. Ali'ye ulaşınca derhal üç kırba su gönderdi. Asilerin Hiz. Osman (*Radiyallâhü Anh*)'ı öldürmek istediklerini öğrenince de, buna meydan vermemek için iki oğlu Hasan ve Hüseyin (*Radiyallâhü Anhümâ*)'yı gönderip:

- Kılıçlarınızı alarak gidin, Hiz. Osman'ın kapısında bekleyin ve içeri kimseyi sokmayın, diye tembih etti. Abdullah İbn Zübeyr (*Radiyallâhü Anh*)da onlara katıldı, diğer bir takım sahabiler de çocuklarını oraya gönderdiler.

Durum çok nazik bir hal almıştı. Hiz. Osman ne âsilerin haksız taleplerini kabul ediyor, ne de onların savaşla Medine'den çıkarılması teklifini kabul ediyordu. O, Peygamber şehri'nde kan dökmekten ve fitneyi ilk başlatan kimse olmaktan çekindiği için böyle davranıyordu.

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) bir gün:

- Ya Osman! Belki Allah sana bir gömlek giydirdir, münafıklar senden onu çıkarmanı istediklerinde onu, bana kavuşuncaya kadar sakın çıkarma". buyurmuştu. İşte Hiz. Osman, Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in

bu günler için kendisine bildirdiği şeylere uyuyor ve diyordu ki:

- Resûlullah'ın benimle ahitleşmiş olduğu şey üzerinde sabretmekteyim"

Ashâb-ı kirâmın büyüklerinden olan Abdullah bin Selâm (*Radiyallâhü Anh*) şöyle anlatıyor: "Muhâsara esnâsında Hiz. Osman'ın yanına gittim. Şunu anlattı: 'Bu gece rüyâmda, şu pencereden Peygamber Efendimiz'i gördüm. Bana buyurdu ki:

- Osman seni muhâsara ettiler öyle mi?

- Evet yâ Resûlallah!

- Seni susuz bıraktılar öyle mi?

- Evet yâ Resûlallah!

- İftârı bizimle yap

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz bana bir bardak su verdi, bu suyu içtim. O suyun soğukluğunu göğsümde hâlâ hissediyorum. Sonra Efendimiz buyurdu ki:

- İstersen seni onlara galip getirelim veya iftârı Bizim yanımızda yap!

- Yâ Resûlallah, ben sizin yanınızda iftâr etmeyi tercih ederim.

Abdullah bin Selâm, Hiz. Osman'ın yanından çıktıktan sonra isyâncılara dedi ki:

- Tarihte öldürülen her peygamber için yetmiş bin asker öldürülmüştür. Öldürülen her

halife için de on beş bin kişi öldürülmüştür. Gelin bu işten vazgeçin! Yoksa âhirette bunun cezâsını çekeceksiniz! Ayrıca Hiz. Osman'ın üzerinizde çok hakkı vardır.

Âsiler onun sözünü de dinlemediler, üstelik hakâret de ettiler.

Faziletleri anlatmakla bitmeyecek kadar çok olan Hiz. Osman (*Radiyallâhü Anh*) nihayet seksen yaşında oruçlu olarak, Kur'an okurken, âsiler tarafından şehid edilmiştir.

Âsiler Hiz. Osman'ın evinin duvarından atlayarak içeri girdiler. Hiz. Osman (*Radiyallâhü Anh*) Kur'an-ı kerîm okuyordu, buna aldırmandan saldırıp şehid ettiler. Son nefesini verirken şöyle duâ etti:

- Yâ Rabbî, Ümmet-i Muhammedi tefrikadan, fitneden koru!

Şehid edildiği zaman kanı, Kuran-ı kerimdeki şu âyet-i kerimenin üzerine sıçradı: "**Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir.**" (Bakara: 137)

Allah Ondan razı olsun.

ÇİLEK - ERİK

Büyüme çağındaki çocuklar için çilek çok elzem bir meyvedir. Kansızlığa iyi gelir, tansiyonu düşürür, kalp ve kas romatizmasına şifalı gelir. Çilek yaprağı kaynatılıp balla tatlandırılarak içilmeye devam edilirse kanı temizler. 50 Gr. kuru yaprak ve kök 1 Lt. suda kaynatılır ve günde 3 bardak içilir.

Çileğin meyvelerinde şeker, pektin, organik asitler, aromatik maddeler ve C vitamini bulunur. Çilek lifli besinler arasında önemli bir yer tutar. Çileğin taze toplanmış meyveleri çok yararlı bir meyvedir, meyvelerinden elde edilen şerbet diyet içeceği, perhiz yapanların içebileceği çok faydalı bir içecektir. Diyabetli hastalar, çileğe şeker ilave etmemek şartıyla bu meyveyi bol bol yiyebilirler. Bolca içerdiği A vitamini nedeniyle gözün kuvvetini artıran çilek, bol miktarda potasyum, yüksek tansiyon ve kolesterolü düşüren maddeler içermektedir.

Çilek meyveleri idrar söktürücü ve ishal kesicidir. Damla ve romatizma hastalıklarına iyi gelir. Mesane yollarını temizler, susuzluğu giderir, hazmı kolaylaştırır, kansızlığa, genel zayıflığın gidermesine, vitamin eksikliğinde ve böbrek

taşlarının düşürülmesinde çok faydalıdır. Akciğer hastalıklarında kuvvet verici olarak şifalı olmaktadır.

Çileğin yaprakları ise idrar söktürücü olarak kullanılır. Yaprakları kurutulup ahudunun meyvesiyle beraber çay gibi demlenip içilirse soğuk algınlığında terletici etki yapar. Çilek karaciğer ve safra (öd) kesesinin iltihabını iyileştirir. Çileğin meyveleri ve yaprakları kurutulup çay gibi demlenip içilirse, safra yolları hastalıklarında, böbrek hastalıklarında şifalı olur. Yine bu çayın böbrek taşı düşürücü, gebelik kanamalarında kanı durdurucu özelliği vardır. Bu çay romatizma ve gut hastalığına iyi gelmekte, ağız çatlaklarına ve ağız iltihaplarına şifalı olmaktadır.

Çilek kökü kaynatılıp sulandırılarak içilirse ishali keser, bağırsak iltihabına iyi gelir. Yaprakları kaynatılıp günde birkaç kez gargara yapılırsa ağız iltihaplarına iyi gelir. Diş etlerini kuvvetlendirir, dişlerdeki tartarı önler. Çilek suyu idrar söktürür. Grip, nezle, verem ve kanamaya çilek iyi gelmektedir. Karaciğer büyümesine ve şişmesine karşı çilek şifalı gelmektedir. Kök ve yapraklarının kabız edici, kan temizleyici, iştah açıcı, idrar söktürücü özelliği vardır. Çilek suyu cilde sürülürse deriyi tazeler, canlandırır. Çilek yaprağı çiğnenerek ağız kokusu giderilir, ağız içi yaraları tedavi edilir.

Büyüme çağındaki çocuklar için çilek çok elzem bir meyvedir. Kansızlığa iyi gelir, tansiyonu düşürür, kalp ve kas romatizmasına şifalı gelir. Çilek yaprağı kaynatılıp balla

tatlandırılarak içilmeye devam edilirse kanı temizler. 50 Gr. kuru yaprak ve kök 1 Lt. suda kaynatılır ve günde 3 bardak içilir.

ERİK

Kültür erik çeşitleri ve çakal eriklerinin çiçek ve meyveleri kullanılmaktadır. Çiçekler kuru bir havada toplanır ve derhal kurutulur. Halk hekimliğinde çakal erikleri daha fazla kullanılmaktaysa da, kültür çeşitleri de aynı amaç için kullanılabilir.

Erik ishali keser, mide ve bağırsakların düzenli çalışmasını sağlar. Ateşli hastaların kalbini kuvvetlendirir. Terletir ve vücutta biriken zehirli maddelerin atılmasını sağlar. Boğaz ve bademcik iltihaplarını giderir. Anne sütünü attırır. B vitamini bakımından zengindir. Sinirleri kuvvetlendirir.

Erik meyveleri kalp çarpıntısını keser. Erik sirkeyle beraber egzama, terme, kaşıntı ve sivilcelere sürülürse fayda görülür. Yine erik

zamkı sirke ile egzamaya sürülürse şifa verir. Erik yaprakları kaynatılıp gargara yapılırsa diş etlerinin kanamasını önler. Yaprakları kaynatılıp suyu ile gargara yapılırsa ağız, diş eti iltihaplarına, boğaz ve bademcik iltihaplarına karşı iyi gelir, diş etlerini kuvvetlendirir. Safrayı temizlemek için ekşi erik yenir. Erik hoşafı bağırsak sancısını keser, kabızlığı giderir, ülserlere iyi gelir. Kalın bağırsak iltihabına karşı erik hoşafı iyi gelir. Nezle ve gribe karşı erik yenilmelidir. Erik hoşafı terlemeye, damar sertliğine, şeker hastalığına, migrene iyi gelir. Erik şırası ateşli hastalıklarda şifalı gelir, harareti keser, bulantı ve kusmaları önler, safrayı temizler. Kalp iltihaplarına karşı ekşi erik suyu iyi gelir, kanamayı durdurur. Erik iştah açar ve hazmı kolaylaştırır, romatizma, mafsal kireçlenmesi ve nikriste faydalıdır. Yorgunluğa

ve bitkinliğe karşı erik suyu iyi gelir.

Müzmin iltihaplı yaraların üzerine erik yaprağı pudra haline getirilip sürülünce şifa görülür. Erik zamkı yutularak böbrek ve mesane kumlarının düşmesi sağlanır. Erik zamkı yaraların üzerine sürülürse iyileşmesi çabuklaşır. Çiçeklerinin kan temizleyici özelliği bulunmaktadır. Erik karaciğeri güçlendirir, zihin yorgunluğunu giderir, idrarı söktürür. Erik karaciğer şişliğini giderir, böbrekleri dinlendirir. Erik meyvesi kaynatılıp içilmeye devam edilirse, ishali keser. Kabızlıkta, erik çiçekleri kaynatılarak balla tatlandırılıp sıcak olarak içilirse kabızlığa iyi gelir. Erik meyvesi ve yaprağı kaynatılıp, tatlandırılarak sıcak olarak içilirse, vücudu terleterek zehirli maddelerin dışarı atılmasını sağlar. Zehre karşı erik şifalıdır. Erik meyvesi kaynatılarak balla tatlandırılıp içilmeye devam edilirse anne sütünü artırmakta, iştahı açmakta, kanlı basura iyi gelmektedir.

Çiçeği ve yaprağı beraberce kaynatılıp balla tatlandırılıp içilirse, kanı temizlemektedir.

Meyve ve çiçeği beraber kaynatılıp tatlandırılarak içilmeye devam edildiğinde kalbi kuvvetlendirmektedir.

Yaprakları kaynatılıp tatlandırılarak gargara yapılır ve bu çaydan içilirse bademcik iltihabına iyi gelmektedir. Erik marmelatı ve erik hoşafı mide yanmasına ve gastrite iyi gelmektedir. Erik meyvesi şekerle kaynatılıp içilmeye devam edilirse, aybaşı halini düzene sokar. Erik kurusu kaynatılıp balla tatlandırılıp içilirse öksürüğe ve boğmacaya iyi gelir. Erik zamkı sirke ile krem haline getirilip yara, egzama ve sivilcelere sürülürse şifa elde edilir. İdrar söktürmek için erik meyvesi yenmeye, kompostosu içilmeye devam edilmelidir.

Erik çekirdekleri çıkartıldıktan sonra ezilerek kaynatılıp, aç karnına içilirse, solucan ve kurtları döker.

özlü sözler...

"Ben, cinleri ve insanları ancak Bana kulluk
etsinler diye yarattım."
(Zâriyat: 56)

"Sakın ola ki Recebin ilk Cuma gecesinden
gafllet etmeyiniz. Çünkü o geceyi melekler Reğâib
diye tesmiye ederler."
(Hadis-i Şerif)

Cahillerin kalbi dudaklarında, âlimlerin dudakları
kalplerindedir.
(Hz. Ali)

İslâm'ın emrettiği her şey için cennet nimetlerinden
bir derece vardır. Bu dereceye kavuşmak ancak o emri
yapmakla olur.
(Mahmud USTAOSMANOĞLU)

Tevâzu, kimden olursa olsun hakkı kabul etmektir.
(Fudayl b. İyad)

Halkı rencide eden âlemde, Kendi rencide
olur son demde.
(Şeyhülislam Yahyâ)

Kıssadan Hisse...

MUSHAFI PARÇALAYAN VELİD'İN ÂKİBETİ

Emevi Halifelerinden Velid bin Yezid, bir gün yalnız başına iken kendi kendine: "Millete bu kadar zulmettim. Müslümanları kırdım geçirdim. Acaba benim durumum nedir?" diyerek Kur'an istiharesi yapmaya karar verdi.

Kur'an'ı kerimi eline aldı ve rastgele bir sayfa açtı. Açılan sayfadaki âyeti celîle meâlen şöyle buyuruyordu: "**Ve (peygamberler), fetih istediler. Allah 'da verdi. Her inatçı zorba da hüsrana uğradı.**" (İbrahim: 15)

Kendi durumunu ifade etsin niyetiyle açtığı Kur'anı kerimde, karşına bu âyet çıkınca, Velid kızdı köpürdü, adeta kudurdu. Çıldırılmış vaziyette Kur'an'ı parça parça ederek yere attı. (Neûzü billah) ve Kur'an'a hitaben hiddetle bağırdı:

- Beni zalimlikle ve inatçı olmakla mı tehdit ediyorsun. Evet, ben zalim ve inatçıyım. Ahiret gününde Rabbinin huzuruna varınca "Beni parçalayan bu adamdır" diye beni şikayet edersin, dedi. (Hâşâ ve kellâ)

Bu olaydan kısa bir zaman sonra Kur'an düşmanı Velid, feci bir şekilde öldürüldü. Bu zalimi "kim neden, nasıl öldürdü?" bilen yok. Onun murdar başı da, insanlara ibret olsun diye önce sarayının üstüne, sonra da şehrin surlarına asıldı.

Hak tokadının sesi, sedası olmaz. Bir vurdu mu devası bulunmaz.

Mevla Teala zalimleri bazen böyle hemen cezalandırır. Bazen de mühlet verir. Unutulmasın ki **Rabimizin imhâli vardır. Ama ihmâli yoktur.**

KUR'AN FRANSA'DAN KUVVETLİ İSE BEN NE YAPAYIM?

Cezayir'in istilasından yüz sene geçtikten sonra bir Fransız hakimi Cezayir'de şunları söylüyor: "Müslümanları yenebilmemiz için Kur'an'ı ellerinden almalı ve kalplerinden söküp atmalıyız!"

Bu ve buna benzer konuşmalar ve mesajlar neticesinde alınan kararlar, Fransa'da garip uygulamalara sebep oldu. Cezayirli Müslüman gençlerin kalbinden Kur'an'ı kerimi, hayatlarından da tesirlerini kaldırmak için çalışmalara başladılar.

Pilot bir çalışma olarak Cezayir'den on tane Müslüman genç kızı alarak Fransa'ya getirdiler. Onları Fransız okullarına kaydettiler. Fransız elbiseleri giydirdiler. Fransızca'yı öğretip kültürlerini de iyice telkin ettiler. Artık bu Müslüman kızlar, her şeyleriyle Fransız'a benzemişlerdi.

Aradan on sene kadar bir zaman geçtikten sonra, bu Müslüman kızların her şeyleriyle Fransızlaştıklarını ve bu konuda uyguladıkları metodla ne kadar başarılı olduklarını herkese göstermek için büyük ve geniş katılımlı bir tören düzenlediler.

Bu törene; bakanlar, üst düzey bürokratlar, gazeteciler, Fransızların bu politikasını destekleyen yabancı diplomatlar ve daha pek çok kimse davet edildi. Ancak törenin daha başında davetliler, hiç beklemedikleri bir sürpriz ile karşılaştılar. Çünkü gözler tam sahneye çevrilip, heyecanlı bir sessizlik ortalığı kaplamıştı ki, her şeyleriyle Fransızlaştıkları söylenen Cezayirli Müslüman kızlar, kendi inançları doğrultusundaki İslâmî kıyafetleriyle salona girivermişlerdi.

Bir anda salon, hayret nidaları, çığlıklar, gürültüler, bağırışmalarla doldu. Bazıları ayağa fırlayıp feryad ediyordu.

- Fransa, yüz küsür senedir Cezayir'de ne yaptı?

Fransa'nın müstemlekeler bakanı Lachost, perişan bir şekilde ayağa kalkıp çaresizlik içinde şu cevabı verdi:

- KUR'AN FRANSA'DAN DAHA KUUVETLİ İSE BEN NE YAPAYIM?!

HER ŞEYDE BİR HAYIR VARDIR

Bir zamanlar Afrika'da ülkelerinden birinde hüküm süren bir kral vardı. Bu kralın hiçbir zaman hiçbir yerde yanından ayırmadığı, çocukluğundan itibaren arkadaş olup, birlikte büyüdüğü bir can dostu vardı. İster seferde, ister hazerde nereye gitse mutlaka onu da yanında götürürdü.

Kralın bu can dostunun bir huyu vardı. Her olay karşısında "Bunda da bir hayır var!" derdi. İster kendi, ister başkasının başına bir şey gelsin; ister iyi, ister kötü olsun her olay karşısında hep bu sözü söylerdi:

- Bunda da bir hayır var!

Bir gün kralla can dostu birlikte ava çıktılar. Arkadaşı tüfekleri dolduruyor krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşı yine tüfeklerden birini doldururken muhtemelen bir yanlışlık yaptı. Kral yine nişan aldı, tetiği çekip tüfeği ateşleyince, ne hikmetse silah geri tepti, patlamanın da şiddetiyle baş parmağı koptu.

Kral acıyla kıvrılırken, can dostu her zamanki sözünü söyledi:

- Bunda da bir hayır var!

Kral acı ve öfkeyle bağırdı:

- Görmüyor musun, parmağım koptu? Bunda ne hayır olabilir?!

Arkadaşının bu tavrı, kralı deliye döndürmüştü. Çünkü başına gelen böyle bir musibet karşısında teselli etmesi gerekirken, o kalkmış "bunda da bir hayır var" diyordu. Bu, cezasız kalmamalıydı. Ve o kızgınlıkla arkadaşını zindana attırdı.

Kral, seyahatlerine devam ediyor, sık sık uzak bölgelere avlanmaya gidiyordu. Bir keresinde av peşinde giderken, kendi bölgesinden iyice uzaklaştı, farkında olmadan insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve uzak durulması gereken bir bölgeye girdi. Kendini kaptırmış bir halde avlanırken, nasıl olduğunu anlamadan tuzağa düştü ve o bölgenin yamyamlar onları kısıvrak yakaladılar ve köyelerine götürdüler.

Köyün meydanına odun yığıldılar. Kral ve adamlarını da odunların arasına diktikleri direklere, ellerinden ayaklarından sıkıca bağladılar. Tam odunları tutuşturacaklardı ki, kralın baş parmağının olmadığını fark ettiler. Bunu görünce hepsi korkuya kapıldı. Meğer bu kabile, bâtil inançları sebebiyle, uzuvlarından birisi eksik olan insanları yemiyormuş. Uzuvi eksik birini yedikleri takdirde ise başlarına çok kötü olaylar geleceğine inanıyorlarmış.

İşte bu korkuyla derhal kralı çözüp saldılar. Tabi kralın diğer adamlarını ise köyün ortasındaki büyük ateşte yakarak, pişirip yediler.

Kral korku içinde hızla oradan ayrıldı ve kendini saraya zor attı. Ölümle burun buruna gelmişti. Yamyamlarının elinden kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde olduğunu anlayan kralın aklına, zindana attığı can dostu geldi. Hemen zindana koştu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı ve dedi ki:

- Haklıymışsın! Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış. Bu parmak sağlam olsaydı, şimdi ben ölmüş olacaktım. Senden de özür diliyorum ne olur beni affet. Sana çok büyük haksızlık ettim.

Kralın arkadaşısı gayet sakin ve memnun bir ifadeyle:

- Beni zindana attırmanda da bir hayır varmış, dedi. Kral şaşkınlık ve hayretle mırıldandı:

- Sen ne diyorsun? Senin bu kadar zaman zindanda kalmış olmanın ne hayrı olabilir?

- Düşünsene dostum. Şayet ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olmayacak mıydım?

Seninle birlikte olanların durumu ise malum...